

نەبەز گۆران
میرتشیینی خاك و خۆل

ميرنشىنى خاك و خۆل

(۱)

تازه مه‌تاو له‌نیوان کپوه‌کان سه‌ری دهر هیتابوو.

کوڅه‌که‌ی که‌وتبووه قه‌دپالیکه‌وه. دهر‌گایه‌کی ته‌خته و په‌نجه‌ره‌یه‌کی بچووکي ته‌خته، دوو ترووسکایي بوون له کوڅه‌که‌یه‌وه ده‌یان‌روانییبه دهر‌وه. له به‌رده‌م کوڅه‌که‌ی دار‌توو‌یه‌ک و دار سووره‌چناریکی ناشتبوو. ته‌مه‌نی هه‌ردوو داره‌که، ته‌مه‌نی دروستبوونی کوڅه‌که و ته‌نیاییه‌که‌ی دهر ده‌خست. له‌ته‌نیشتی‌وه جوگه‌ټاو‌یکي به‌فراوی له شاخه سپیبه‌که‌وه ده‌هاته خوار و به به‌رده‌م کوڅه‌که‌دا خوږه‌ی ده‌کرد و دهر‌ژایه‌ دۆله‌که‌وه. زستانان هینده به‌فر دهباری، پرووی دها پروژیک تا ئیواره خه‌ریک بیت تا دهر‌گاکه‌ی بکاته‌وه.

له‌م قه‌دپاله‌دا تووله‌رپییه‌کیش کوڅه‌که‌ی ده‌به‌سته‌وه به باخه‌که‌ی پشته‌وه و کپوه‌که‌ی پشتی. له‌و باخه‌ی که‌ خوی چاندبووی، زۆربه‌ی نه‌و میوانه هه‌بوون که له دله‌وه ئاره‌زووی ده‌کردن. که‌ره‌سته‌کانی ناو کوڅه‌که‌ی به‌ده‌ستی خوی دروست کردبوون. نه‌وه‌ی پیویست بوو له‌م ژیانه

بچکوله یهیدا بو خوی دابین بکات، دابینی کردبوو. تنها کیشهی له گهل ئه وه دا بوو هه ندیک له و خوراکه ده گمه نانهی پیشتر تامی کردبوون، له ناو ئه م کتوانه دا بوی نه ده چیتران و تامیانی بیر چوو بوو یه وه.

له و به یانییه دا به بی بیر کردنه وه، کاتیک تیشکی هه تا وه که دای له لقی سه ره وهی سووره چناره به رزه که، که میک نان، گوزه یه ک شه راب (که خوی دروستی ده کرد)، ده ستنووسه کانی، خسته نیو تیشوو یه ک و به لایه کی که ره که وهی به ستنه وه، ده ستیکی هیئا به ریشه در یژه که یدا، پیلاوه کونه به ده ستچنرا وه کانی ده ستی خوی ته کاند و کردنیه پیی، کلاویکی کرده سه ری و قره ماشو برنجییه که ی له قه راغی کلاوه که وه بریسکه ی ده هات، میزه ریکیشی پیچا به کلاوه که وه. ره شوهی که ره که ی گرت و به تووله ریکه دا هیواش هیواش هاته خواره وه. له قه راغ تووله ریکه درکی لی بوو، ده چه قینه قولایه ی پییه کانی. له هر چه قینیکدا ئازاریک ده گیشت به قاچی و زه رده خه نه یه کی ده کرد!

(ئازار بو هوشیار کردنه وهی مروّف پیویسته.)

ئاسمان سامال بوو. تیشکی هه تا وه که ورده ورده تینی به زه وی گه یاند. گه رمایه ک دهیدا له پشته ملی و دلۆپه ئاره قه کانی لاملی به نه رمی بهر ده بوونه وه بو ژیر کراسه بوور و به ده ستچنرا وه که ی ده ستی خوی. دار به پرووه کانی ئه مبه ر و ئه و به ری تووله ریکاکه هیشتا به ته وا وه تی چرویان نه کردبوو، به س پوچیک هاتبوو یه وه به ریان، که چی تیشکی هه تا وه که عاره قه ی به مروّف ده کرد. به ده م ریوه سهیری دیمه نه کانی ئه مبه ر و ئه و به ری ریکاکه ی ده کرد: (چی وات لی ده کات ئه م

هه موو جوانييه جي بهيٽيت؟)

به ئاسماني ڊوله ڪه وه دوو باز شه قهي باليان ده هات.
له گهل فرينه ريڪ و سه ربازيه ڪه ياندا قيڙهيه ڪيان ده ڪرد و
دهنگي قيڙهه ڪيان به سهر ڊوله ڪه دا ده رڙا.

ڪيوه ڪهي بري و ڪه وته به ردهم ده شتيڪي رهنگا ورهنگ.
لهو شوئينانهي زهوييه ڪان تازه ڪيٽرا بوون، بونتيڪي خوش
لهناو ڪيٽلانه ڪه وه به رز ده بوويه وه.

(مرؤف نه توانيٽ خه ونه ڪاني بڪيٽيت، ناتوانيٽ ئوميدنيڪ

دروست بڪات.)

(۲)

په له گه نمه كان به ده ست باوه په ريشان بوون.

تووله رینی ناو زه وییه کشتو کالییه کان خوی ئالاند بوویه
نهمبر و نه و بهری کینگه کان و به شیوه یه کی نازک به رچاوی
ریبوارى بوون ده کرده وه. پۆلیک بالنده ی کتوی له ناو زه وییه
کیتراوه کانداسه ریان نابوویه یه ک، بو دان ده گه ران. یه کینکیان
له شوینی خوی بهرز ده بوویه وه و یه کینکیان سه ری نابوو
به زه وییه که وه، له م جووله خیرایانه یاندا، هر نه وه ندهت
ده زانی پیکه وه بهرز ده بوونه وه و دیسانه وه ده نیشته وه.
هیشتا روزه که باویشکی به یانی دها. پوریک له ناو جاریک
که نمدا دای له شه قه ی بال و بیده نگیه که ی شکاند.

(هه موو فرینیک جوانه.)

تا چاو بری ده کرد، رهنگ دیار بوو، رهنگی سهوز،
زور سهوز، رهنگی قاوه ییی توخ، قاوه ییی کال، رهنگی
خوشه له میشی، هه زاران رهنگ به ته نیشته یه که وه قه تاره یان
به سته بوو، له و نیگاره کونانه ده چوون، که کاتی خوی به
دیواری ناوه وه ی کلنساکاندا دهنه خشیتران. له وسه ره وه وهک

تاقانه یهک، داریک به ته نیا له ناوه پراستی کیلگه یه کدا سنگی
خۆی دهر په راندبوو، به ته نیا سهیری کیلگه کانی ده کرد.

(ته نیایی ئومیده.)

دهنگی چهند کلاوکوره یهک ده هات. دهنگه که یان ته نها
ئاماژه یهک بوو بو بانگی سروشت. هه تا دهنگی کلاوکوره کان
نه یهت، هیشتا هه ست به بوونی سروشت ناکه یهت.

(هه موو دهنگیک له سروشته وه دیت.)

له سه ر تووله ریئی ناو کیلگه که، جووتیک کلاوکوره، یارییان
له گه ل ریپواره تازه که ده کرد، له به رده می ده نیشته وه تا
نزیک بیته وه، که نزیک ده بوویه وه، هه لده فرین و ده چوون
له ولاره دیسانه وه ده نیشته وه، به م شیوه یه که وتبوونه
گه مه کردن له گه لیدا.

به سه ر ته پۆلکه یه کدا سه ر که وت، کاتیک گه یشته سه ر
ته پۆلکه که، هه ستی به دوور که وتنه وه کرد له خۆی. تاویک
روانییه ریگا که ی به رده می و پاشان سهیریکی دواوه ی خۆی
کرد و زور به ئه سپایی، که ته نها خۆی گوئی لی بیت، ده ستی
کرد به وتنی گۆرانی.

(مرۆف زور به ئاسانی له جوانییه کان دوور ده که ویتته وه.)

نیگه رانییه کی تیدا بوو، ئه ما بر واکانی له نیگه رانییه که ی
گه وره تر بوون، هیشتا ئه وه نده ش دوور نه که وتبوویه وه،
که چی بیری تاکه کوخه که ی خۆی ده کرد.

ویستی تاویک دانیشیت، بیری کرده وه هیچ ماندوو بوونیک
شک نابات تا دانیشیت. هه ر چۆن یه که م جار به نه رمی
ده ستی کرد به جیهیشتنی شوینه که ی، به هه مان شیوه
که وته وه ری، له سه ر گرده که وه ده ستی خسته سه ر

نیوچاوانی تا بەر بە خۆرەکه بگریت و بو دوور بروانیت.
لە دوورەوه هەندیک پەلەهێ رەش دیار بوون، پوون نەبوو
ئاوهدانییه، یان ئەوانیش کێلگەن. لەتەنیشت پەلە رەشەکاندا
بریسکەهێ پووباریکی گەورە دەهات، لەتەنیشت پووبارەکهوه
تەپوتوزیک بەشوین غاردانی ئەسپەکانەوه دەر دەکەوت.

(۲)

له نشیونیکا گویی له خوږه‌ی ئاو بوو.

له دهنگی خوږه‌که نزیك بوویه‌وه. چاوی به ئاویکی پاکی ږوون كهوت، ئاوه‌که له‌نیوان دوو به‌رده‌وه ده‌هاته دهره‌وه و به‌نهرمی زه‌وییه‌که‌ی لا دابوو، ږیگی بڼو خوی کردبوویه‌وه، به‌ناو گیاکان و کیلگه کیلراوه‌کاندا دهر‌ویشته. لغاوی که‌ره‌که‌ی شل کرد و ده‌ستی کرد به فیکه‌لیدان. که‌ره‌که‌ی تیغه‌یشت خاوه‌نه‌که‌ی بانگی ده‌کات تا پیکه‌وه ئاویک بخونه‌وه. ههر‌دووکیان، نه‌و به لموزی، نه‌م به ده‌سته زبر و پرده‌ماره‌کانی، ده‌ستیان کرد به ئاو‌خواردنه‌وه. که تینوویتی خویان شکاند، که‌ره‌که‌ی سه‌ریکی به‌رز کرده‌وه، لووشکه‌یه‌کی بڼو کرد و به چاوه‌ږه‌ش و پاکه‌کانی سه‌ریکی خاوه‌نه‌که‌ی کرد. (وه‌ک بلیت: سوپاسی ده‌کات.)

نه‌میش دوو مشته ئاوی ږرژاند به دهموچاویدا و فینکی ږوخساری داگرت. هه‌لسا ده‌ستی برد له‌ناو تیشووه‌که‌ی پارچه‌یه‌ک نانی دهر هینا و ژهندي به ئاوه‌که‌دا و خستیه دهمیه‌وه. له‌و کاته‌دا خه‌ریکی خواردنی نانه تهره‌که بوو،

چاوی لی بوو لەناو گیاکانەو ماریک، بەبی ئەو هی بترسیت، هات بۆ سەر جۆگەئاوێکە و دەستی کرد بە خواردنەو هی ئاو. ئەمیش هەر لە جیگای خۆیەو لە جوانیی ئەو دیمەنە رادەما.

(مروڤ دەستی نەبووایە، جوانترین گیانەوەر دەبوو.)

حەزی نەدەکرد چاوی لەو دیمەنە هەلکەنیت. مارەکە لەگەڵ تیربووندا، پێچیکێی خوارد و بە شوینی خۆیدا رویشت. ئەمیش جلهوی کەرەکەیی گرت بە دەستیەو و بە شوین یەکتزیدا کەوتنە پێ و چوونەو سەر توولەپێ باریک و درێژەکە. چەند هەنگاویک لە ئاوێکە دوور کەوتنەو، پۆرێک لەسەر رینگاکە کەوتبوو. کە دەستی بۆ برد، بینی پۆرەکە مردار بوو تەو. شوینبرینیک لەسەر سنگی بوو. بە شوینی برینەکەدا دیار بوو راوچییهکان راویان کردوو و لە کاتی ئازاری مردندا فریو و بۆیان نەدۆزراو تەو.

(راوچییهکان لە هەموو شوینیک هەن.)

قاچی پۆرەکەیی گرت و لە یەکیک لەو زەوییه کیلراوانەدا چالیکێی بۆ هەلکەند و دوو مشت خۆلی کرد بە سەریدا. پیاویکی ناسک نەبوو، بەس لەو هەموو سالەیی لە ژیا نی تەنیا یی لەو کێوانەدا، بۆ جاریکیش بیرى لەو نەکردەو بەلندەیهک، کەرویشکیک، کەلێک راو بکات و گوشتەکەیی بخوات.

(سەیرکردنی گیانەوهران بە چێژترە لە خواردنیان.)

دەیزانی مروڤ بەبی گوشتخواردن نامریت و بەبی گوشتخواردنیش نابیتە فریشتە. بە شتیکی زیادى دەزانی لەبەر خاتری چێژیکى خۆی گیانیک بکیشیت. مروڤهکان

ميرنشىنى خاك و خۆل

له بهر خۆيان له م سهرزه وييه چييان پى خوش بيت دهيكهن،
ئهوانه شيان كه خۆيان زۆر له خوداوه به نزيك دهزانن،
ددانيان تيزتره له دداني درندهيهكى گۆشتخۆرى ناو دارستان.
دهسته كانى خۆى ته كاند و دهستىكى خسته سهر مى

كه ره كهى و هاوړتيانه پى وت:

(تۆش تا ئه و كاته خۆشه ويستى، خزمه تى مروّف بكه يت.)

(۴)

ئاۋەدانى ديار نەبوو.

بەبى ئەۋەدى دىلەراۋكى بىگىرىت، بەئارامى بە سەيركىردنى
دىمەنەكان، بە رىگى خۇيدا دەپۇيشت. كەۋاكەى بەرى
قورس ببوو، نەيدەۋىست داي بگەنىت، دەترسا دوۋەۋا
بگەۋىت و نەخۇش بگەۋىت.

نيۋەرۇ نىك بوۋىەۋە. خۇر ھاتبوۋىە نيۋەرپاستى ئاسمان.
بە شىۋەيەكى خۇنويئانە لە نيۋەرپاستدا ۋەستابوو، سەيرى
زەۋىي دەكرد. ئاسمان لەلای كىۋەكانەۋە دوو پەلەھەۋرى
سپىي لەخۇ گرتبوو. كە سەيرى دواۋەى دەكرد، سى
جۇر كىۋى دەبىنى. كىۋىك رەش، كىۋىك سەوز، كىۋىكى
مەيلەۋسىي. ھەتا كىۋەكان بەرزتر بن، سپىترن.

(لەناۋ كىۋەكاندا ھىزىك ھەيە، ھەركەسىك لىئانەۋە نىك

بىت، ئىرادەى بەھىزتر دەبىت.)

چاۋى دەگىرا سىبەرىك، ئاۋىك بدۇزىتەۋە و خوانى
نيۋەرى تىدا بخوات. خەيلى رۇيشتن ھىچى بەرچاۋ
نەكەۋت. پىدەچىت ئەم دەشتە تەنھا كاتى كىلان مروۋف

پووی تی بکات. جارەگەنمەکان، جارەجۆکان، زەوییه کیلراوەکان شویندەستی مرۆف بوون، کەچی لەم پۆژەدا کەسیک دیار نەبوو. لەم ماخۆلانی چاوگیرانەدا بوو، لە کەناریکدا تێدەپەری، بریسکە ی جۆگە ئاویک هاتە بەرچاوی. بەرەو بریسکە ی جۆگە ئاوەکە رۆیشت. کانیهی کی بچکۆلانە، بەهەلقولان حەوزیکی بچکۆلانە ی بۆ خۆی دروست کردبوو، زیخەکانی ژیرزەوی لەگەڵ ئاوەکەدا هەلدەقولان و سەمایان دەکرد.

(هەر شتیکی پاک بییت، لە هەرشویتیکی بییت، گەر شوینەکەش پیس بییت، ناتوانییت پاکیهکە ی ئەو شتە کال بکاتەو.)

دیسانەو بە فیکە کەرەکە ی بانگ کرد. ئەم جارەیان کەرەکە تینووی نەبوو، لەتەنیشت کانیهی کە وەستا و دوا ی سەرکردنیکی، دەستی کرد بە لەوەرین. ئەمیش کلاوەکە ی لەسەر سەری داگرت و میزەرەکە ی ژەندە بە ئاوی کانیهی کەدا و دای بەسەر گیاکاندا، پاشان خستیە سەر شانی. بە تەرکردنی میزەرەکە ی و دانی بەسەر شانیدا، تەزوویەک هات بە گیانیدا. تەزووەکە ئەو شەوانە ی بیر هینایەو، کە زستانیکی سارد بوو، لە کوخەکە ی بەتەنیا ئاگریکی کردبوویەو، لە ترسی دووکه‌لی ئاگرەکە پەنجەرەکە ی کردبوویەو، کزە ی سەرمایه‌کی زۆر لە پەنجەرەکەو خۆی دەکرد بە کوخەکەدا و تەزوویەکی دەهینا بە گیانیدا. زووزوو داریکی دەخستە ناو ئاگرەکە و بە لیفە جاجمەکە خۆی دەپێچایەو و بە پووناکیی ئاگرەکە دەستی دەکرد بە نووسینی بەیتیکی.

هه ندىك جار وای لى دههات له سهرمادا تا به يانى
نه خه ویت. ئه و میزه ره ته ره ی به سه ر شانیه وه بوو، شهوی
زۆر سهختی دههتایه وه خه یالى.
(یاده وه ریی مروّف زۆر سهیره، هه میشه سهختیه كان
ده پارێزیت.)

(۵)

تیشووہکھی لہ سہر پستی کہرہکے داگرت.

کہواکھی خوی داکنند و کردی بہ سفرہ. پارچہنانیکی
دہر ہینا و خستیہ دەمیہوہ، سہری گۆزہ شہرابہکھشی
کردهوہ و قومیکی کرد بہدوای پارچہنانہکہدا.
(شہراب بۆ مہستبوون نییہ، بۆ تامکردنی سروشتہ.)
جارجارہ دەستیکی دەکرد بہناو کانیاوہکہدا و قومیک
ئاویشی دەکرد بہشوین نان و شہرابہکہدا. دانیشتنہکھی
لہتہنیشت کانیاوہکہ و گیا سہوزہکان، لیدانی دلی نہرمتر
کردبوویہوہ. جگہ لہ خوی، کہس نہیدہزانی بۆچی بہرہو
ئاوہدانی بارگھی خوی پیچاوتہوہ.

(مہرج نییہ لہناو مرؤفہکاندا بڑیت تہنیا نہبیت.)

تہنیاپییہکھی لہو تہنیاپییانہ نہبوو بہ تیکہلبوونی مرؤف
ئاوہدان بکریتہوہ، یان بہ دووریی مرؤف زیاتر بیت. جۆریک
تہنیاپی ہہیہ لہ ناخدایہ و پھیوہندیی بہ دہرہوہ نییہ، ئہو
تہنیاپییہی لہ ناخدایہ خہمی گہورہی ہہلگرتووہ. ئہو
تہنیاپییہی دہرہوہ بۆ مرؤفی دروست دہکات، تہنیاپییہکی

كاتىيە و بەرھەمى نىيە. لەو جۆرە كەسانە بوو تەنياييەكەى بەشېك بوو لە ژيان و بىرکردنەوەى، لە ھەرشوئىنكى ئەم سەرزەمىنە بووايە، ھىچ لە تەنياييەكەى نەدەگۆرا. لۆمەى خۆيشى دەکرد، كە بۆچى مرۆڤىكى وايە تەنيايى بوو تە سروشتى. گوناھى خۆى نەبوو، ئەو پروناكييەى لە ئەودا گەشەى دەکرد، پروناكييەك نەبوو بەبى تەنياييەكى راستەقینە دەر بکەوئیت.

تا تىربوون ھەلنەستايەو، كە زانىى تىر بوو، نانەكەى پىچايەو و خۆئاسا سەرى گۆزە شەرابەكەى توند كردهو و خستىو و ناو تىشوو و كەى و ديسانەو دايەو بەسەر كۆلى كەرەكەدا. ھىشتا ماندوو نەبوو بوو تا سواری كەرەكە بىت. وەك ھاوړىيەك لەگەلیدا بوو، ھىندە دەمىكىش بوو پىكەو لە ئاوەدانى دوور بوون، كەرەكە نالى پىو نەمابوو، ھەر بە سمە رەش و رەقەكانى خۆى رىگاكانى دەبرى. پىلاو بە پىست و دەست چنراو وەكانى دەستى خۆيشى، كە لە پىدا بوون، شىوەى كەشتىيەكى بچكولانەيان دەنواند لە پىدا. ھەرچى پى بوو، برىتى بوو لەو شتانەى خۆى چنىبوونى، خۆى دروستى كردبوون، چ لە كورتانى كەرەكە، چ لە پىلاو و شەراب و نان و تەنانەت كەواو سەلتەكەى و كلاو كەى. (مرۆڤ ئەو كاتە خەسار بوو، فىرى چاوەروانى بوو.)

جلوبەرگ و مالى دونيا بە باى خەيالیدا نەدەھات. نىوہى ئەم دونيايەت پى بدايە، نەيدەگۆرپىيەو بە خەونىكى بەدينەھاتووى خۆى. تەنھا پروتورەجال نەبووايە لەبەر سەرما و گەرما، ئىتر ئەوہى لەبەرى دەکرد، چ رەنگ، چ شىوہىەك بووايە، گوىى نەدەدایە. ئەم خووہى لە گەنجىيەو

بۆ دروست بووبوو. له گهنجیشدا له هاوتهمهنهکانی خوئی
نه دهچوو، پارچه په رویه کی کۆنی ناو مه عبه دهکانی دهست
بکه وتایه بیکات به کراسیک، به شی دوو سالی ده کرد.
(مروقه کانی ئیستا به شیوه یاندا هه لده سه نگینرین، نهک به
بیرکردنه وه یان.)

(۶)

ههتا دهمه و عهسران پئی کرد، هه دهشت بوو.

نزیکهی ئیواره تارمایی پهلایه کی کهوته بهرچاو. که
نزیک بوونهوه، زانیی ئه و پهلایه باخیکه.

باخه که له قه دپالی ته پۆلکه یه کدا بوو، به داری وشک به
هه رچوار دهوریدا په رژینیکی شیواوی بو کرابوو، له چند
لاوه په رژینه که شکابوو.

(ئه و کاتهی مرووف په رژینی دروست کرد، ژه هراوی
بوو.)

باخه که قشت و جوان بوو، دیار بوو باخه وانه کهی
که سیکی سه لیکه داره. ریزیک دارگوینز له بهشی سه ره وهی
باخه که بالایان بهرز بوو بوویه وه، له خوار ئه وانه وه، ریزیک
قوغ و هه رمی، له بهشی خواره وهی باخه کهش ریزیک
دارمیو. کیلیکی بچکۆلهی کونیش له بهشی لای دهسته راستی
باخه وه که وه دروست کرابوو، کیله که پرووی کرد بوویه
هه تاوی به یانیان. بچوویتایه سه ربانی کیله که، ته واوی ئه و
دهشتودره له بهرده متدا بوو.

له بهردهم باخه کهدا وهستا، درهختهکان لیتره بهتهواوهتی
که لایان کردبوو. سیبهری درهختهکان نه یانده هیشته ناو
باخه کهی لیتره دیار بیت. ناچار به دهنگی بهرز چند جاریک
هاواری کرد، کهس جوابی نه دایه وه. سوکنایی نه هات،
دیسانه وه هاواری کرد. (هۆ مروّف...) کهس جوابی نه دایه وه.
پیده چوو هیشته مروّف له م ناوه نه بیت. ئیتر له یه کییک له
په رژینه شکاوه کانه وه ههنگاوی نا و چوو یه ناو باخه که وه.
هه ندیک له درهختهکان هینده هه لاله یان کردبوو، خۆیان
کوشتبوو. بۆنی هه لالان ئه و ناوهی ته نیبوو. چنده بالنده یه کی
کیویش له ناو باخه کهدا خه ریکی که یفوسه فای خۆیان بوون.
(هه موو شتیک به و جوّره جوانه، دهستی لی نه دهیت و
لیگه رییت خۆی بیت.)

به دهست یاریی بالنده کانه وه هه لاله ی درهختهکان لی
ده بوونه وه و شنه باکه هه لاله کانی ده پرژاند به ناو باخه کهدا.
کاتییک با هه لاله یه کی بهرز ده کرده وه، بالنده یه کی له خۆشیی
به رزبوونه وهی هه لاله که ده فری و به خیراییه کی زۆر خۆی
لی نزیک ده کرده وه و یه ک ده نووکی لی دها و له گه ل خۆی
ده یهینایه وه خواره وه. زه رده واله کانیش به ده وری هه لاله کاند
گیزه یان ده هات.

له سه ره وهی باخه که وه هه وزیکی پرئای لی بوو.
کاریزییک هه لکه نرابوو و له بناره که وه چوو بوویه ناوه وه،
ئای کاریزه که راکیشرابوو بۆ ناو هه وزه که. کاریزه که
هینده ی لاشه ی به شه ریک کون کرابوو، ئه مبه ر و ئه و به ری
کونه که به به ردی بچووک که له کی بۆ کرابوو، له ته نیشت
که له که کانیشه وه کۆله که ی بچووک بچووک چه قینرابوون

و لەسەر و کۆلەکانەکانە و ریزەچنار دانرابوون، تا ئەگەر
زەوییه که فش بوو، نەتەپیت و کاریزە که کویر بپیتەوه.
لەتەنیشت حەوزە که وه بەردەنوێژیک بە بەردی سافی پان
دروست کرابوو.

(ئەوهی جاریک توانیی سەری نەوی بکات، دەپیت گومان
لە عەقڵی بکەیت.)

لەسەر بەردەنوێژە که دانیشت و کردی بە مەیخانە ی ئەو
شەوهی خۆی. کەرەکهی بەناو باخە که دا بەرەللا کرد. ئەوان
هیندە هۆگری یەکتەری بوون، نەیان دەتوانی یەکتەری جی بهیلن.
(هۆگر بوون لەگەڵ درندەترین گیانە وهردا، باشترە لە
هۆگر بوون لەگەڵ مرقۆئیکی خراپی ئەم سەردەمەدا.)
کەرە خەریک بوو لەناو باخە که دا بەخۆشی گیا و
سەوزییه وه هەلی دەتوووزان، هەلتوووزان و لووشکە کردنە که ی
بالندەکانی لەم درەختە وه دەفراند بو ئەو درەخت.

(۷)

شنه بایه کی فینک لقی درهخته کانی هیتابوویه سه ما.

که ره که بوخوی له ناو گیا که دا ده له وه را. ئه و که مه ئاوه ی به سه ر چه وزه که دا ده رژا، جوگه یه کی دروست کرد بوو، به ژیر لقی درهخته کاندا پینچاوپینچ ده چوو له بن دارمیوه کان گو ماویکی ده به ست. له سه ر به رده نویژه که وه سه یری ئاسمانت ده کرد، سنگی خوی کرد بوویه وه و شین شین ئه چوویه وه. ده موچاویکی بو شوشت و که میک قاچی خسته ناو چه وزه ئاوه که وه، تا به ته واوه تی گیانی فینک بوویه وه. هه لسا له سه ر پشتی که ره که لیفه جاجمه به ده ستچنراوه که ی ده ستی خوی داگرت و له بان به رده نویژه که رای خست. ده ستی کرد به گه پان به ناو باخه که دا. کتوپر له گوشه ی لای چه پی باخه که وه کومه لیک شیلکی بینی سوور ده چوونه وه. هه ندیک له شیلکه کانی لیکرده وه و چاویکی گپرا شتی تر په یدا بکات، کاتی گه یشتنی هیچ میوه یه ک نه بوو.

(به هار وهرزی کوشتنی نائومییدییه.)

ئاره زووی له وه بوو به پیی په تی به ناو گیاکاندا بگه پریت.

گیاکان بەبەینی پەنجەکانیدا سەری خۆیان دەر دەهینا و خوتووکهیان دەدا و ئەوانەشیان بەرز بوو بوونەو، دەئالان لە قولاپەیی پێیهکانی و نەرماویی زهوییهکه خورپهیهکی دەدا لە ژیرپیی، خورپهکه لەژیر پێیهکانیهوه تا تهوقی سەری هەست پێ دەکرا.

شیلکهکانی کردە ناو حەوزەکهوه و گۆزەشەرابهکهی دەر هینا، نانیکیش لهگهڵیدا. دەستی کرد بە خواردنی نان و شیلک و شەراب. که تۆزیک سەری گەرم بوو، دەستی خسته بناگوویی و گۆرانیهکی خههگینی کۆنی وت. به وتنی گۆرانیهکه، ئەو بناره دەنگی دەدایهوه. خۆر خەریک بوو لەو خوارهوه له کێوهکان بچیت بهودیودا.

(هه موو ئاوا بوونیک، سەرەتایهکه بۆ دەستپیکردنیک.)

رەنگە زەرەکهی خۆر لەسەر لا خۆی ئەکیشا به گەلای باخهکهدا و بریسکهی دەهات. سەرگەرمبوونەکهی و دیمەنه خههگینهکه نەشئەیان دەخسته دلێهوه.

(پاشایهتی ئەوهیه ئاسووده بیت، نهک کۆشک و لهشکرت

هه بیت.)

خرکه بهردیکی هینا و میزەرەکهی لوول کرد و لەسەر خرکه بهردەکه دای نا، شانیکێ خسته سەری و لەسەر لا به دیار گۆزەشەرابهکهوه خههالی رویشت بۆ لای کۆلانی گههجیتی. له گههجیتیدا تیر به کامی خۆی ژيانی نهبینی، خۆی گهمارۆ دابوو به کۆمهلیک خهونهوه، خهونهکانیش بۆ دەسکاریکردنی سەردهمهکهی خۆی بوو، بیئاگا لهوهی سەردهمهکهی نه پێویستی بهو خهونانهیه، نه ئامادهشه وهریان بگریت. ئاخرییهکهی خهونهکانی تهنگیان پێ هه لچنی

ميرنشىنى خاك و خۆل

و تەنانەت سەردەمەكەى خۆيشى جى ھىشت.
(خاوەنانى خەونە گەورەكان، غەرىبەكانى سەردەمى
خۆيانن.)

(۸)

ئاسمان تارىكى كرد.

وردهورده ئەستىرهكان سەريان دەر هينا. لەگەل
سەيرکردنى ئەستىرهکاندا، چاوى پر بوو لە تەماشاکردنى
پەرچوووەکانى سروشت. لەبەر خۆیەوہ باسى لەوہ دەکرد، کە
دەبىت ئەو ئەستىرە چىيان تىدا بىت. ئاسمانىک بەم ھەموو
بەرىنىيەوہ، بەم ھەموو ئەستىرە و مانگ و ھەتاوانەوہ، بەم
رېکوپېتکۆھستانەوہ، ئەبىت چ ھونەرېک، چ ژىرىيەک رېكى
خستىت. ھىچکام لەو ئەستىرە بۆ چرکەيەکىش ھەلە ناکەن.
لەوانەيە مروّف بەر ئەو ھوشيارىيە کەوتىت، بۆيە کەمىک
ھوشيارە و لە شتەکان تىدەگات.

(ھەموو ھوشيارىيە مروّفەکان، ناگات بە ھوشيارىيە
ئەستىرەيەک.)

ئەو ھوشيارىيەي لە ئەستىرەکاندايە، قەبارەكەي زۆر
کەورەترە لەو ھوشيارىيەي چەندىن سەدەيە مروّف بەشوينىدا
دەگەرېت. مروّف تا زۆرتر بەر ئەستىرەکان بکەوېت، زۆرتر
بەر ئەو ھوشيارىيە دەکەوېت. ئايىنە کۆنەکان نەيانتوانىوہ

به ته واوه تى ئەستیره كان بناسن، هۆكاره كهى دهگه ریتته وه بۆ ئاستى كه مى هوشيارى مرۆقه كان. له م سهردهمه دا ئايينىك دروست ببيت، بىگومان ئايينه كانى ديكه له ناو ده بات، چونكه ئايين زادگهى هوشيارى مرۆقه.

هه ميشه برۆاى وا بوو، خودا له دهره وهى ئايينه كانه. خودا هوشيارى به بالا كهيه، ئەمانهش ناويان ئەستيرهيه، به شيكى كه مى ئەو هوشيارى به كه پارچه پارچه بووه به سه ر گهردووندا. كهى بيت مرۆف پهى به م هوشيارى به بچووكانه ببات و كهى بيت بگاته نزيك هوشيارى به بالا كه.

گه ره ريه كه ئەستيرهيه كى خوئى هه بيت (ئەستيره كهى من ته نياترين ئەستيرهيه). پيوسته به با ، سهيرى ئاسمان بگه م، بگه ريم، تا ئەستيره كهى خو م بدۆزمه وه. سه رى له ئاسمان لا نه ده دا و به ته واوه تى ئەستيره دواى ئەستيره لىيان ورد ده بوويه وه.

(ئەم ئاسمانه به رينه له بهرچاوى مرۆقدايه، كه چى مرۆف بۆ جاريك ههست به بچووكى خوئى ناكات.)
نه شئهى شه رابه كه و شنه با فينكه كه و به رىنى ئاسمان خه يالى به ره و فرين ده برد. ميژه ره كهى له ژير شانى دهر هينا و داى به سه ر شانيدا. خهريك بوو كزهيهك دههات، شانەكانى ده ته زاند. خو پهى رۆشتنى ئاوه كهش به سه ر لىواری ههوزه كه دا، هينده دهنگى خوئى دههات، دلى نه دههات له و دهنگه داببريت و گورانييهك بچريت. له ولاوه كه ره كه تير بووبوو، له سه ر لا بوئى راکشابوو. سه رنجى چوويه سه رى و بىرى چووبوو كورتانه كهى دابگریت. هه لسا كورتانه كهى لى كرده وه و دهستىكى كرده مى و چرپاندى

بە گوێیدا، "هاورپی بیزیانم، ئیسراحتی خۆت بکە، ژیان
هەمووی ماندوو بوونە."
شەرابە نەفرەتییەکە بە دوو قوم وای لی دەکرد بێر لە
شەتە گەرەکان بکاتەو. پیکەنینی دەهات بەوانە ی لە گەنجیدا
باسیان لە مەستی شەراب کردبوو. خۆی دواى هاودەمبوونی
لە گەل شەرابدا، لە بریی ئەوێ بگاتە مەستی، دەگەیشت بە
بێرکردنەو. کە نەشئەکەشی زۆر دەبوو، لە کوخەکە ی خۆی
هاواری دەکرد، "بۆیە پیغەمبەرەکان شەرابیان نۆشیو،
ئەهلی بێرکردنەو بوون."

(۹)

شەوانی سامال و فینک، شەوانی بیرکردنەوہیہ.

دەستی لە خواردن و خواردنەوہ ھەلگرت. لە گەنجییەوہ تاکو ئیستا شەرابی دەخوارد، ھیچ کات پووی نەداوہ مەست ببیت. ھەمیشە ھیندەئە دەخواردەوہ، نەشئەیک بیگریت و خۆشییەک بخاتە ناو گیانیەوہ. پالی دایەوہ بە داریکەوہ و دەستی کرد بە بیرکردنەوہ لەم گەردوونە. ئەوہی بیرى لى نەدەکردەوہ، خۆی بوو. کاتی خۆی کە بریاری دا لە مروۆف دوور بکەوێتەوہ، دواى بریارەکەى جارێکی دیکە بیرى لەوہ نەکردەوہ بۆچی ئەو بریارەى داوہ. سەردەمی دوورکەوتنەوہی لە مروۆف زۆر گەنج بوو، ئیستا پیاویکی سەروریش ماشووبرنجییە. نزیکەى چل سالە لە بناری کیویک بەتەنیا دەژییت. ھەرچی میراتی ھەیە، ئەو شتانەى خۆى دروستى کردوون. لەناو تیشووہکەیدا دەستنووسەکانى دەر ھینا. لە بەردى پەشى ناو چەمەکان مەرەکەبى دروست کردبوو، لە قامیش قەلەم، لە کوتینی توێکلی دار و باریککردنەوہى و وشککردنەوہى، تیانووسى دروست

کردبوو. بهرگی تیانووسه که شی توئیگی داربه پوو بوو. جوان توئیگله که ی خستبوویه ناو ئاوه وه تا نه رم بیت، پاشان باش کوتیبووی و پان و پینکی کردبوویه وه، ئینجا دیسانه وه خستبوویه وه ناو بوولاییک و له بهر خور دای نابوو تا وشک ببیته وه. بهرگیکی ره قی پوختی لئ دروست کردبوو. به تیسکی دارمیویش، تیانووسه کانی ناوی به ستبوو به بهرگه که وه و کتیپیکی شیوه جیاوازی لئ دروست کردبوو. سهیری کتیبه که ت ده کرد، یه کسه ره ده تزانى وه ستایه کی ده سترهنگین دروستی نه کرده. ده ستنووسه کانی له باوه شیدا بوو، هات به خه یالیدا شتیک بنووسیت. ده میک وه ستا و نه یوانی هیچ بنووسیت.

(هه رچی نووسینی دونیا هه یه، ناتوانیت وا بکات درنده که ی ناخی مروف بکوژیت.)

به ناچارى ده ستنووسه که ی دانایه وه و هه رچون پالی دابوویه وه، به هه مان شیوه چوه خه یاله وه. کاتیک شنه ی باکه ده هات، دهیدا به سه روچاویدا و گوناکانی گورج ده کرده وه، زه رده خه نه یه کی بو ده کرد. ده ستی برد پارچه په پوکه ی، که هه م به میزه ر ده بیه ست و هه م دهیدا به سه ر شانیدا، رای کیشا و خستیه سه ر ده موچاوی. له ژیر په پوکه وه سه یری ئاسمانی ده کرد. ئاسمان له به ینی تا وه ده زووه کاندای بوو بوو به هه زار پارچه وه. چاویکی داده خست و چاوه که ی تری تیل ده کرده وه و له نیوان تا وه ده زووه کانی میزه ره که ی سه ر ده موچاویدا بو ئه ستیره ده گه را.

(ژیان تروسکاییه کیش بیت، مروف دلی نایه ت ده ستی لئ هه لگریت.)

(۱۰)

خەوی لی کەوت.

له خەونەکانیدا، وهک هه‌میشه، له‌ناو دارستانیکی چێدا بوو، لایه‌کی دارستانه‌که سووتابوو، لاکه‌ی تری سه‌وز سه‌وز. ئه‌میشه له‌نیوان هه‌ردوو لاکه‌دا ده‌وه‌ستا، سه‌یری ئه‌مبه‌ری ده‌کرد داره‌کان به‌ وشکی و کوته‌ره‌یی به‌سه‌ریه‌کدا که‌وتبوون، دلی ته‌نگ ده‌بوو، سه‌یری ئه‌وبه‌ریشی ده‌کرد، سه‌وز و جوان و پێ له‌ بالنده و گیانه‌وه‌ر، دلخوشیه‌ک دای ده‌گرت.

(ژیان دوو دیوه.)

مرۆف زمانی خراپه، زمانی باش بووایه، له شته‌کان تیده‌گه‌یشت. کیشه‌که‌ش له‌وه‌وه ده‌ست پێ ده‌کات، پیتی وایه له‌ رینگای عه‌قل و زمانه‌وه له‌ گیانه‌وه‌ره‌کانی تر گه‌وره‌تره، که‌چی ئه‌و زمان و عه‌قله‌ی هه‌یه‌تی، هینده‌ی بو خراپه و وێرانکاری به‌کاری ده‌هینیت، بو باشت‌کردنی ژیان به‌کاری ناهینیت. بانه‌وانی خراپه‌کانیش له‌ نه‌بوونی زماندایه.
(ده‌بیت زمانی مرۆف بگۆردریت)، تا بتوانیت به‌رامبه‌ره‌که‌ی

تېڭەيەنیت و خۆشى تېڭات.

لەو کاتانەدا كە سەیری لایە سووتاوەكەى دارستانەكەى دەکرد، دەنگى مرۆف دەهاتە بەر گوئی. لەو ساتانەشدا سەیری لایە سەوزەكەى دارستانەكەى دەکرد، دەنگى گیانەوەرەكانى تر دەهاتە بەر گوئی. ئەمیش لەم نیوانەدا، هیزیک لە ناخیدا بەرەو سووتانەكە راي دەكیشا، جوانى و پووە سەوزەكەى لاکەى تریش بەرەو لای خۆى راي دەكیشا. نەیدەزانى کامیان هەلبژیریت. خۆى لە دلەو پىی خۆش بوو لایە سەوزەكە هەلبژیریت، بەلام دەنگەكەى ناخى، كە دەنگى مرۆف بوو، نەیدەهیشت.

دیمەنى زۆر سەیر دەهاتنە بەرچاوى. خەونەكانى هیندە ئالۆز بوون، هەرگیز بۆى لیک نەدەدرانەو، كەچى كاتى خۆیشى، لەسەر خەون پىشتى لە ئاوەدانى كرد. لە دیمەنىكدا لە لایە سووتاوەكەى دارستانەكە، دوو لەشكرى گەورە لە بەردەم یەكدا وەستابوون. لە ناوەراستى لەشكرەكانى هەردوو بەرەكەدا، چەند ئەسپسوارىك وەستابوون. دواى كەمىك، ئەسپسوارەكان شمشیرەكانیان دەر دەهینا و پربەدەم هاواریان دەکرد بۆ پىشەو. لە چاوترووكانىكدا لەشكرەكان دەیاندا بەیەكدا و ئەو ناو، بەلقى درەختەكانىشەو، پرب دەبوو لە خوین و سوور هەلدەگەرا.

(زەوى كاتىك ویران دەبییت، خۆشەویستى ناو دلەكان

نامینیت.)

هیندە بەحەشمەتەو بەرەو یەكترى رايان دەکرد، كاتىك بەر یەك دەكەوتن، چاوى خۆى دەنووقاند. بەرگەى

ميرنشىنى خاك و خۆل

نەدەگرت سەيرى ئەو بەرىيەككەوتنە توندى شەركەرەكان
بكات. لى ئەوان بە تامەزرۆيىيەكى زۆرەو بەرەو پووى
يەكتى دەچوون!

(۱۱)

به زه پینی که ره که خه بهری بوویه وه.

ئاسمان پروونی کردبوو. له ناو تیشوه که ی مشتیک کوته ای
دهر هینا. به یانیان تۆزیک بخۆ، ئیتر تا ئیواره بیخه م برسیت
نابیت، هه م له گه رما ده تپاریزیت، هه م له سه رما. ئه میش
به یانیان که میکی ده خوارد و ئیتر باکی به برسیتی نه ده بوو.
خۆی کو کرده وه و کوپانه که ی دا به سه ر پشتی که ره که دا
و که لوپه له کانی دایه وه به سه ر که ره که دا و که وتنه وه ری.
هه ر هه نگاو یک دهینا، دوور که وتنه وه بوو له ته نیایی و
نزیکه وتنه وه بوو له ئاوه دانی. ماوه یه ک رویشتن، له
چه میک نزیک بوونه وه، چه مه که ئاوی زۆر بوو نه یانده توانی
به ئاسانی بپه رنه وه. له دهره تانیک ده گه را ببپه رنه وه، سوودی
نه بوو. داریکی هینا خستی نه ناو چه مه که وه و داره که گیر بوو
له به رده کان. خۆی دهستی گرت به داره که وه و که ره که شی

۱ کوته: قه زوان و کاکله ی گو یز و تووه، پیکه وه ده که یته ناو هاوه نیک
باش ده یکو تیت. هینده ده یکو تیت تا هه رسیتکیان پیکه وه تیکه ل ده بن
و وه ک بنیشتی لی دیت. سه رده مانی زوو قافله چییه کان و راو چییه کان
به کاریان ده هینا.

بەشويىن خۆيدا رادەكىشا. ھەرچەندە ئاۋەكە فشارى دەخستەنە سەر، بەر دارەكە دەكەوتن و ئاۋ نەيدەبردن. بە ھىلاكىيەكى زۆرەۋە توانىيان بېرەنەۋە. ھەموو گىانىيان خوسابوۋ. باشىيەكە لەۋەدا بوو رۆيشتەكەيان بەرەۋ گەرميان بوو، پىشتيان لە كوئىستانان بوو. بەتەرى رېگى خۆيان بەر نەدا. لە ھەندىك شوين چلەگىياكان زەرد ھەلگەرابوون. ۋەرزەكەشى ۋەرزى كۆتايىھاتنى باران نەبوو، لەۋانەيە ھىي ئەۋە بىت، پەلكەگىياكان زۆر ناسكن و بەرگەي تىشكى خۆرىكى تىندار نەگرن. لەناۋ گىا سەۋزەكاندا، پەلكەگىايەكى زەرد، دەنگى پىرىيە.

ئەۋەندە لە كۆۋەكان دوور كەۋتتەۋە، كە سەيرى دواۋەي دەكرد، بەحال كۆۋەكان ديار بوون. لە خۆيشى نەدەپرسى بۆچى برىارى دا بەرەۋ ئاۋەدانى بچىت. دەنگىك لە ناخىدا بانگى دەكرد، ئەۋ دەنگە يەككىك بوو لەۋ دەنگانەي لەۋەتەي تەنيا بوو، ۋازى لى نەدەھىنا.

(مرۆف ھەۋلى زۆر دەدات خۆي بنوئىت، ھەۋلەكانىشى بىسوودن و لە كۆتايىدا تىدەگات، ئەۋ مرۆفە، شتىكى دىكە نىيە.)

ھەرچەندە ماۋەيەكى زۆر خۆي دوور خستەۋە، لە كۆتايىيەكەيدا بارگەي خۆي پىچايەۋە. گومانىشى لەۋە نەبوو ھاتنەكەي بۆ ئاۋەدانى، بەبى پەيام نابىت. خودا بكات ۋەك جارى پىشوو ئاۋاۋەيەك بەشويىن خۆيدا نەھىتت.

(۱۲)

گه‌یشتنه ناو بیستانیکی کاله‌ک.

بیستانه‌که هیشتا تازه گه‌لای دهر کردبوو. له‌و ناوچه‌یه
گه‌رما وا تینی هینابوو، بیستانه‌کان خه‌ریک بوو کاتی
گولکردنیان ده‌هات. چاوی به‌ناو بیستانه‌که‌دا ده‌گیرا،
ته‌رزه‌کانی به‌سه‌ر زه‌وییه‌که‌دا خشابوون و نه‌رمه‌گه‌لای
سه‌وزی کالیان دهر دابوو. له‌ناویشیاندا هه‌بوو، له‌ناوه‌پراستدا
گولیکی سپی، که‌ئه‌میره‌یه‌کی زه‌ردی تیدا بوو، ده‌می
کردبوویه‌وه. که‌سه‌ری به‌رز کرده‌وه، له‌دووره‌وه تارمایی
مروفتیک دهر که‌هوت.

(مروفت تارماییه‌که‌ی جوانتره له‌خوی.)

به‌ره‌و تارماییه‌که‌ی رویشت. نزیک بووه‌وه، جووتیاریک
بوو خه‌ریکی بزارکردنی بیستانه‌که‌ی بوو. سلاویکی لی کرد
و‌ئه‌ویش سه‌ری به‌رز کرده‌وه و وه‌لامی دایه‌وه. جووتیاره
به‌روویه‌کی خوشه‌وه به‌ره‌و پیری هات، فه‌رمووی لی کرد
پیکه‌وه له‌ژیر‌ئه‌و که‌پره‌ بچووکه‌ دانیشن چایه‌ک بخون.
که‌ناوی چای هینا، ئه‌ژنوی شکا. سالانیکی زور بوو

چای نه خوار دبوویه وه. بیچایی له و کتوانه تووشی دهردی ژانه سهری کردبوو. ههفتهیه ک تینه دهپه پری سهری ژان نه کات. ناوی چایه که وای لی کرد به بیده نگی له گه ل جووتیاره که به ره و که پره بچوو که که رۆیشتن و جووتیاره خه ریکی لیتانی چایه که بوو. کاتی ده مکردنی بۆنیککی خوشی لیوه ده هات، بۆنه که ی وای لی کرد له خوشیدا چاوی داخات و بۆن بکات. چایه کی بۆ تیکرد. که کلۆشه کره که ی خسته ده میه وه و لیوی نا به پیاله باریکه به ته خته دروستکراوه که وه، گه رمایه کی زۆر بهر لیوی که وت و چزه ی لی هه لساند. گویی به سووتانی لیوی نه دا و چایه که ی هه لقوراند. تامیک به ناو ده میا بلاو بوویه وه، سالانیکی زۆر بوو ئه م تامه ی نه کردبوو. جووتیاره زانی ریبواره که تامه زرۆی چایه، دوا ی ته واو کردنی، دانه یه کی تری بۆ تیکرد. ئه ویش به بی وه ستان ده یسانه وه هه لی قوراند ه وه. ههستی کرد سهری گیژ ده خوات! به لام تامه که ی هینده پی خوشبوو، گه ر مه ستیش ببوایه، باکی پی نه ده بوو و ده یخوارده وه.

دوا ی چایه کان جووتیاره لی پرسی، "کاک ی ریبوار له کوپوه هاتوویت."

"له کپوه کانه وه!"

جووتیاره که گوتی، "بۆ له کپوه کانه وه؟"

"مه نزی من له ناو کپوه کانه."

"فزوولی نه بیت، ئه توانم بپرسم بۆ؟"

"چونکه بیزار بووم له خراپه ی مروقه کان، بۆیه کپوه کانم

هه لیزارد."

"یانی به دووری له مروقه کان، چاکه دیت؟"

”نا، چاکە نایەت، بەس خۆ دەتوانی لانی کەم دوور بیت
لەو خراپییە.“

جووتیارەکه باش تێنەگەیشت و لەسەری نەپۆیشت.
بەبێدەنگی دانیشت و کەمئ سەیری کرد، وەک دیوانەیهک
هاتە بەرچاوی. ئەویش زانیی جووتیارەکه جووریکێ تر لێی
دەروانیت، مائاواویی لێ کرد.

(۱۳)

نیوهرق بوو.

له دووره وه کۆمه لیک جووتیار دیار بوون، خهریکی
کیتلانی زهوییه که یان بوون.

به ته نیشته جووتیاره کاندایه تیپه ری. به سه رسامیه وه سه یریان
ده کرد. ته نه دهستیکی بو بهرز کردنه وه و نه وانیش وه لامیان
دایه وه. له خوار نه وانه وه شوپه بییه که لار بوو بوویه وه. به ره و
شوپه بییه که داچوو. کانیه که له ژیر شوپه بییه که هله ده قولای.
بارگهی خوی خست و خوی و که ره که ی ئاویان خوارده وه و
خوی فینک کرده وه. دیسانه وه ژه میک نان و شه رابی خوارده.
تاویک له ژیر سیبهری شوپه بییه که پال که وت، به بی نه وه ی
به خوی بزانیته، خه و چوویه چاوه کانی.

له خه وه که یدا، شه ری دوو له شکره که گرمه ی ده هات.
نه سپسواره کانی هه ردوو لا، که له ناوه راستی له شکره که دا
وه ستابوون، ده ستیان راده وه شانده. پیده چوو فه رمانده کانیان
بن و هانیان بدن یه کتری بکوژن. شه رکه ره کان زور
بیژه حمانه که وتبوونه ویزه ی یه کتری. شمشیره کانیان ده کیشا

به گیانی یه کتریدا، له هر شمشیروه شاندنیکدا، سه ریک، قاپچیک، دهستیک دهپه ری و خاوه نه که ی هاواریکی لی بهرز ده بوویه وه.

(جاری وا هه یه مردن فریای شه ره کانی مروّف ناکه ویت.)
سهیری ئه مبه ری کرد، بینیی چی گیانه وهر هه یه، به چوارپی و بالنده و خشوکه وه، له سه ر لیواره که وه ستاون و به سه رسامییه وه سهیری شه ری مروّفه کان ده کن. چه په سانی گیانه وهره کان له به رده م شه ره که دا چاویانی وا راکیشابوو، سه د هاوارت بگردایه هیچیان رانه ده چله کی.

دوای یه کترکوشتنیکی زور، هه ردوو لا پاشه کشیانی کرده وه بو لای ئه سپسواره کان. ئه میش له ته نیشتیانه وه به وردی چاوی لیانی بوو. که میک ماندوویتی خویان دهر ده کرد و دیسانه وه ده ستیان پی ده کرده وه. ناو دارستانه سووتاوه که پر ده بوو له تهرم، پر ده بوو له هاوار و ناله و خوین. که سیک له ناو ئه وانهدا نه بوو به زه ییی به وی تردا بیته وه. تینه ده گه یشتن ئه م شه ره خویناویانه له پینا و چیدا ده کرین.

(مروّف له بریی عه قلی، پشت به هیزی خوی ببه ستیت، له دوای خوی جگه له ویرانه، شتیک جی ناهیلایت.)
چه نده هه ولی دها سه ری بسوورپینیت و ته ماشای شه ره که نه کات، نه یده توانی. ته نانه ت له ناو خه ونه که شدا، ده نگه که ی ناخی بانگی ده کرد ئه ویش به ته نیا نه وه ستیت و سه یرکه ر بیت، شتیک بکات شه ره که به لای یه کیکیاندا بشکیته وه!

(۱۴)

دەمەوئىوارە خەبەرى بوويەو!

سەرى سوور ما لەوہى بۆچى ئەمرۆ بەبى ماندووبوون،
بەو شىوہىە خەوى لى كەوتووە. پىدەچىت ھۆكەى ئەوہ
بىت، لە ئاوەدانى نزيك بووہتەوہ. بەپەلە خۆى پىچايەوہ
تا ئەمشەویش لەم چۆلەوانىيە نەبىت، تا نزيك كەوتەوہ لە
گوندىك، تاريكى كرد. چراى مالە گوندىيەكان داگىرسابوون.
ويستى بەرەو روويان بچىت، گوئى لە دەنگىكى بەرز بوو
لەناو گوندەكەوہ بەرز دەبوويەوہ. وەستا تا بزانيت ئەو
دەنگە چىيە. دەنگى مەلايەك بوو.

(ئەم گوندە بەو دەنگە ژەھراوى بوو.)

لەبەر خۆيەوہ ئەمەى وت و لای نەدا و بەتەنىشت گوندەكەدا
تپەپرى. كاتى خۆى يەككىك بوو لەو كەسانەى لە شارە
بچكۆلانەكەى خۆيان، بە گەنجە ھوشيار و خويندەوارەكە
ناسرابوو. ميژووى ھەزاران سالى ژيانى شارستانىيەتەكانى
خويندبوويەوہ. لەناو حوجرەكان فيرى چەندىن زمان بووبوو.
ھەولى زورى دەدا گەنجەكان پشت لەو ژيانە بيھودەيە بكەن

و پروو بکهنه کتیبه کان. که چی گهنجه کان هر خه ریکی کاری
 پروپوچ بوون و گالته یان پی ده کرد. مه لاکان به مه یان زانی
 و وهک لاده ریک ناویان ده هیئا. ئیدی له هر شوینیک ناوی
 مه لایه کی بیستایه، ده یگوت، ”ئه م شوینه ژه هر اوی بووه.“
 هیشتا له سهر باوه ره کونه که ی خوئی مابوو. بر وای وا بوو
 هه تا مه لاکان بینه ده مرآستی خودا و ئیمان، خودا و مروّف،
 خودا و ژیان، مروّف به خه بهر نایهت. ئه وان بو ئه وه ی
 بوونه ته مه لا، وهک بیشکه یه ک چون مندالیک ده خه وینیت، ئاوا
 مروّف له بیئاگاییدا بخه وینن. هوئی لانه دانی له گونده که ش
 ده گه رایه وه بو ئه وه، مادام گوندنشینه کان گوئی له مه لایه ک
 ده گرن، واتای ئه وه یه خه یال و بیرکردنه وه یان ژه هر اوی
 بووه و که لکی نزیک بوونه وه یان نییه.

کیشه یه کی گه وره ی له ته ک گه یه نه رانی ئاییندا هه بوو.
 له میژووه کونه کاندای خویندبوویه وه، هرچی گه یشته ده می
 مروّف، نیوه ی به رآستی ده گه یه نیت. ئیتر ئه م چیرۆکی
 نیوه رآستییه بوو به ملۆزمیک و بر وای به زور شتی
 مروّفه کان نه ما. هه میسه لای هاوړی گهنجه کانی باسی له وه
 ده کرد، زمان بنه وانی کیشه کانه. تا ئه م زمانه چاک نه کریت،
 جوان نه کریت، سه رله نوئی دروست نه کریته وه، شته کان وهک
 خوئیان ناگهن.

گونده که ی تیپه راند و ئه ستیره کان ده ر که وتنه وه. له
 ری گونده که به ره و شاره بچووکه که، چهند باخیکی سیوی
 لی بوو. له یه کیک له باخه سیوه کان لای دا و شه وی تیدا
 به سهر برد.

(مروّف ده بیت هه میسه به رگری له خوئی بکات و نه هیلیت)

میرنشینى خاك و خوّل

برواکانى پیس بین.)

له ژیر دارسیوکدا که لوپه له کهى خوى خست و به ئارامى
بوى پال کهوت. که ره بو رهش له ولایه وه تاوئ گیای خوارد
و دواى تاوئ ته پوتلیکی کرد و بوى راکشا.

به یانی به ره و شاره بچکوله که رویشت.

له نزدیک شاره که پیاویکی کامل، نه پیر، نه گهنج، له ته نیشته
 ریگا که پال که وتبوو. له پیاوه که نزدیک بوویه وه، بینیی
 خه وتوو. (ئیوه ده میکه خه وتوون.) حه زی ده کرد به خه بهری
 بهینیت. دهنگه که ی ناو سه ری هاواری کرد به سه ریدا.
 (ئه وانه ی خه وتوون به خه بهریان مهینه، له وانه یه به خه بهریان
 بهینیت یان بین به بکوژ، یان بین به کویله.) دهستی بردبوو
 رای وه شینیت، دهستی گیرایه وه و وازی لی هینا و به ره و
 دهروازه ی شاره که رویشته.

له یه که م ههنگاوی بو ناو شاره که، دوو کولبه ر به
 قولاپهکانی دهستیان وه په لاماری یه کترینان دها. خه لکه که ش
 به بی ناو بژییه ک به پیکه نینه وه سهیریان ده کرد و چیژیان له وه
 ده بینیی یه کینکیان قولاپه که گیر بکات له قورگی ئه وی تریان.
 که وته نیوانیان و هه رچونیک بیت جیای کردنه وه. خه لکه که
 سهریان سوور ما، پیاویکی به ته مه نی میزه ره به سه ری
 عاباله شان له و ناوه پیدا بوو، نه یهیشته ئه وان چیژ له

بىيىنى شەرەكە بىيىن.

(زۆرىنەي خەلك بۆ چىژ دەژىن.)

دەستى ھەردوو كۆلبەرەكەي گرت و بردنىە كەنارەوہ.
لېيانى پرسى بۆچى شەر دەكەن؟ ھەرىەكەيان خۆى بە
خاوەن حەق دەزانى. ئەويش تىگەيشت شەرەكەيان لەسەر
گواستەنەوہى كۆلىكە، بەزەردەخەنەوہ پىي وتن، يارمەتىي
يەكترى بدەن، باشتر نان پەيدا دەكەن، وەك لەوہى شەر
بكەن و نانى يەك بخۆن. كىشەي ئىوہ زمانتانە، زمانتان
لاوازە بۆ دەربىين، بۆيە ناتوانن يەكترى تىگەيەنن.

دوو كۆلبەرەكە توورە بوون لە يەكترى. بەو ئاسانىيە
نەدەھاتنەوہ سەرخۆيان. خەلكەكە بلاوہيان كرد، ئەمىش زۆر
لەگەليان نەمايەوہ و بەرەو بازارى شارە بچكۆلەكە چوو.
زۆربەي دوكانەكان بچكۆلە بوون، بە دار دروست كرابوون.
ئەو كەلوپەلانەي لە بازارەكەدا بوون، بەشىكى زۆريان ئەو
كەلوپەلانە بوون كە ئەم لە كىوہكان بە دەستى خۆى بۆ
خۆى دروستى كردبوون. لە جياكردنەوہى دوو كۆلبەرە
شەرەكەرەكەدا تىگەيشت، ھاتتى ئەم بۆ ئاوەدانى، ئامانجىكى
ھەيە. كە وايە دەبيت ئەو ئامانجەي لەبىر نەكات و بەردەوام
بيت لەسەرى.

(تەنھا خەونت ھەبيت، ئامانجىشت ھەيە.)

سەيرى لى ھات دوو كۆلبەرى ھەژار نىشتبوونە سەر
يەك. دايمەي خوا ھەژارەكان شەرەكان دەكەن و دەستەيەكى
خاوەن داراش، بەرھەمى شەرەكە دەخۆن.

(گەر زمان ھەبيت بۆ تىگەيشتن، شەر پروو نادات.)

(۱۶)

بازارەكە شلوق بوو، جمەى دەھات.

كړيارهكان له دەورې شتومهكهكان كۆ بوو بوونهوه. يه كينك
له ناو هه موو فرؤشيارهكاندا به دهنگى بهرز هاوارى ده كرد،
وه ره سيؤ به ره وه. ئه و سيؤه جوانه ي ئاده مى له سه ر ده ر
كرا. ته نها تامى بكه يت، له م دونيايه ش ده ر ده كريت.
گوڤى له هاواره كانى بوو، ده ستى كرد به پيڤكه نين.
ده ميك بوو گوڤى له درؤكان نه بوو بوو. كه ده ييىنى خه لكه كه
ده ورى كا برائى فرؤشياريان داوه، به پيڤكه نينه وه به كه ره كه ي
خؤى وت، ”هيج شتيك هينده ي درؤكردن مرؤف له ده ورت
كؤ ناكاته وه.“

راستى ده كرد، خه لكه كه خو شباوه ر بوون، ده توانى
به هاوارى كى ناراست كؤيان بكه يته وه، كه چى له به رده م
راستيه كدا هه زار گومانيان ده خسته ميشكى خؤيانه وه. هه ر
له ويدا هاوارت بكردايه راست نييه، سيؤ هه ر سيؤه، له وانه يه
په لاماريان بدايتايه. حه زيان له درؤكردن بوو. ئه م له جيڤگاي
خؤيه وه درؤكردنه كه هينابوويه پيڤكه نين. كه چى خه لكه كه

هینده شهیدای پیاوه‌لدانه ناراسته‌که بوون، به چاوترووکانیک
سیوی فرۆشیاره‌که‌یان کری. ئه‌ویش پاره‌کانی خسته‌گیرفانی
و له ناوه‌راستی که‌پره‌که‌دا بسکه‌ی سمیله‌کانی ده‌هات.
(ئهم خه‌لکه‌ خراب ژه‌هراوی کراون.)

ده‌بیته‌ پیش ئه‌وه‌ی پاره‌ دروست بیته، بازار هه‌بوو بیته؟
ده‌بیته‌ که‌ یه‌که‌م جار بازار دروست بوو، چون بوو بیته؟
له‌ میشکی خۆیدا ئهم پرسیارانه‌ی ده‌کرد. ئه‌یزانی بازار
گه‌وره‌ترین فریوده‌ری مرۆقه. هه‌ر کالایه‌ک و هه‌رخۆراک
و که‌ره‌سته‌یه‌ک که‌وته‌ بازاره‌وه، به‌شیک‌ی کالا و خۆراکه‌که
فریوده‌رانه‌یه. جا وه‌ره‌ له‌م سه‌رده‌مه‌دا بازار به‌م گه‌وره‌یییه،
له‌ شاریکی بچکۆلانه‌ی وه‌ک ئهم شاره، ئهم بازاره‌ی هه‌بیته،
ده‌بی له‌ شاره‌ گه‌وره‌کاندا چی روو بدات.
(هه‌تا بازاره‌کان گه‌وره‌تر بن، فریودان گه‌وره‌تره.)

نیگه‌ران نه‌بوو له‌ بینینی ئه‌و دیمه‌نانه. سوپاسی خۆی
ده‌کرد هیشتا نه‌بوو ته‌ که‌سیک بازار بتوانیت فریوی بدات.
پازی بوو، به‌ که‌وا کۆنه‌که‌ی و میزه‌ره‌ کاله‌وه‌بوو که‌ی،
له‌ته‌نانیک و قومی شه‌راب و چنگیک (کوته‌) ی پی بووایه،
گرنگی به‌ هیچی دیکه‌ نه‌ده‌دا. هه‌ر له‌ قه‌راغ شاره‌که
ده‌یان باخی سیوی لی بوو، شارییه‌کان له‌بری په‌لاماردانی
سیو فرۆشیک، بچوونایه‌ له‌و باخانه‌ تیریان ده‌خوارد و به
سه‌به‌ته‌ش ده‌یانه‌ینایه‌وه، لی پیده‌چوو هونه‌ره‌که‌ له‌ هاواره
فریوده‌رانه‌که‌دا بیته، نه‌ک له‌ سیوه‌کاندا، بۆیه‌ لی گرد
بوونه‌وه.

(۱۷)

له تەنیشت گۆزە کەریک وەستا.

له بەردەم دوکانە کەیدا لەسەر بەردیك دانیشت.
گۆزە کەرەكە پارچە قورپىكى خستبوویە سەر رەورە وەكەى و
دەستى دەهینا بە شانوملى قورە کەدا. بەبى ئەوہى سەرى
بەرز بکاتەوہ، وتى، "مامە پیرە تۆ لە گۆزە کەر ناچیت!"
ئەویش لە وەلامدا وتى، "راست دەکەیت. من کرىار نیم،
رېبوارم و کەمىک ماندووم، دوکانە کەى تۆم کردە شوینی
حەوانەوہم، گەر پیت ناخۆش نەبیت."

گۆزە کەر سەرى بەرز کردەوہ و بەئەسپایى تەماشای
کرد. لەگەل تەماشاکردندا زوو زوو دەستە قورپاویبەکانى خۆى
دەژەند بە ئاوى ناو قاپە کەى تەنیشتى و دیسان دەستى بە
قورپە کەدا دەهینایەوہ. خەرىک بوو قورپە کە ملیكى بەرزى بۆ
دروست دەبوو. بە دەم کارە کە یەوہ کەوتە قسە کردن لەگەلى.
"ئەزانى مامە پیرە، ژيان وەك گۆزە وایە، خۆت چۆنى
دروست دەکەیت، بەو جۆرە دەر دەچیت!"

وه لامي نه دايه وه، نه ویش بهردهوام بوو له قسه کانی
خوی، ”ئه م شارهی ئیمه شارینی سه رسوور هینه ره، گهرچی
بچووکه، که چی به م بچووکیهی خویه وه زور دلگیره. من
خۆم گۆزه کهر نه بووم، لای یه کیک له وه ستاکان فیر بووم،
له و پۆژه وهی دهستم چووه ته ناو ئه م قوره وه، هۆگری بووم.
راستییه کهی، هۆگری هه رشتیک بییت، ئه بییت به به شیک له
ژیانت، ته نانهت ئه و شته پارچه قوریکیش بییت. ژیانم به بی
قور شتیکی که مه. بیر له و حیکایه ته کۆنه ده که مه وه که
خۆمان له قور دروست کراوین، هه ست ده که م گالته جارپیه
و له وانه شه عه قلی من له وه لاواز تر بییت و گالته جارپی نه بییت.
چۆن ده بییت له قور دروست کرابین؟ ئه ی بۆ نابییت؟ ئه وه
نییه من به قور گۆزه و کووپ و چه ندین شت دروست
ده که م. بۆ نابییت خولقینه ریکیش مروقی لی دروست کرد بییت.
وا نییه، مامه پیره؟“

ديسان وه لامي نه دايه وه. گۆزه که ره که زانیی ریباره که
قسه کهر نییه، خوی وه لامي خوی دايه وه و وتی، ”نامه ویت زور
سه رت بیشتیم، ئه زانم مادوویت. به م دهسته قوراوییا نه شه وه
ناتوانم قومیک ئاوت بده می، گهر ئه رک نه بییت خۆت هه لسه
له ژووره وه مه رکانه که ئاوی ساردی تیدایه، ده مت ته ر بکه.
وه لامي نه دايه وه و به بیدهنگی سه ریکی کرد به ناو
دوکانه که دا، تا بنمیچی دوکانه که گۆزه ی جوانی جوراوجور
هه لچنرابوون. له ناو مه رکانه که دۆلکه یه ک ئاوی ده ر هینا و
به ده م خواردنه وه ی ئاوه که وه له گۆزه کانی پوانی.

هاته دهره وه و ره شووی که ره که ی گرت و بهر له
خود احافیزی به گوزه که ره که ی وت، ”ژیان هه میسه هه نگاو یک
له پیش مرقه وه یه.“

خود احافیزی لی کرد و پویشت.

(۱۸)

گولفرۆشیک له و بهری گۆزه که ره که وه بوو.

ویستی تیی په پینیت، جوانیی گوله کان وه ستاندیان. شیوازی دانانیا ته واو سه رنجراکیش بوو. به شیوهی پلیکانه گوله کان له ناو فنجانی بچۆکه له بچکۆله دا، له ته نیشته یه که وه دانرابوون و بو سه ره وه هه لچنرابوون. ریزیک گولی زهره و له ناوه راستیاندا گولیکی سوور، ریزیک گولی سوور و له ناوه راستیاندا گولیکی زهره. هه رکه سیک به و ناوه دا تیده په ری، خوی نه ده گرت و سه یریکی ده کردن. کابرای فرۆشیاریش به خوی و میزه ریکی گه وره ی سه ری و سمیلکی قیته وه، له ناوه راستیاندا کورسییه کی دانابوو، قاچی خستبوویه سه ر قاچ. که بینیی ئەم له به رده م گوله کاندا سه راسیمه وه ستابوو، به گالته پیکردنیکه وه پیی وت، ”تۆ ته مه نی ئەم شته جوانانه ت نه ماوه!“

ئه میش وه لامی نه دایه وه و له جوانیی گوله کان راده ما. کابرای فرۆشیار دیسانه وه به تانه لیدانه وه دهستی کرده وه به قسه کردن، ”ده بایه له کاتی جوانیتدا جوانییه کان سه رسامت

بکه ن.

ئەم قسە یە ئازاری پئی گە یاند و ناچار وتی، "لە ناو هەموو جوانییە کدا، ناشیرینییه ک هە یە." رێک مە بهستی ئەو بوو لە ناو گولە کاندا دانیشتوو ه.

کابرای فرۆشیار لە قسە کە ی تیگە یشت و کپ و کر سەری خۆ ی داخست. ئەمیش وە ک بلیی دە میگە جوانیی لەو جۆرە ی نە دیو ه، لە بەر دە میاندا وە ستا بوو. دەنگە کە ی ناخی پئی وت:

(ئەوانە جوانیی کاتین، بو جوانییە ک بگەری هەمیشە یی بییت.)

یە کە م جار بوو ئەو دەنگە شتیکی باشی پئی بلیت. بەلام ئەم نارازی بوو لئی و بە خۆ ی وت، "جوانی گەر بو ساتیکیش بییت، هەر جوانییە." لەم کاتانە دا کەرە کە ی هە تا هیزی تیا بوو دەستی کرد بە زەرین. زەرینە کە ی رای چلە کاند. کە چی خە لکی ناو بازارە کە گوئیان نە دایە. سە یریکی خە لکە کە ی کرد، سەرە تا وا تیگە یشت بە دەنگە کە ی بیزار بن، کە زانیی بیزار نابن، وە ستا تا لە زەرینە کە ی بوویە وە و بە شوین خۆیدا رای کیشا و رویشت.

(زۆر بە ی خە لک بە دەنگی حە قیقە ت بیزار دە بن.)

گولە جوانە کان لە بەر چاوی نە دە رویشتن و سە یری هەر لایە کی دە کرد، یە کیک لە گولە کان دە هاتە وە بەر چاوی. جوانی شتیکی نییە پە یو هندیی بە تە مە نە وە بییت. پیرترین مروقی دنیا دە توانیت هە مان ئەو جوانییە ببینیت، کە گەنجترین مروقی دە ببینیت.

(۱۹)

ئىتوارە نزيك بوويهوه.

منارهى مزگهوتىك ديار بوو. بهرهو منارهكه چوو.
گهيشته بهردهرگاگهى و خوى كرد به ژووردا. مزگهوتتهكه
هوشهيهكى گهورهى تيا بوو. لهتهنيشت دهستشوريهكان،
هوزيكي پر له ماسى، دارتوويهكيش پر له هيلانهى چولهكه
خوى دابوو بهسهر هوزى هوشهكهدا. له دهرهوه كهركهه
جى هيشته. دواى خوتهكاندن و شوشتنى قاچوقولى، لاي
هوهزهكهوه لهژير سيپهري دارتووهكه دانيشته. كهميك
برسى بوو، بهلام بيري لهوه دهكردهوه غهريبه بهم شاره،
شهو چى بكات؟

يهكيك له مزگهوتتهكهوه هاته دهرهوه. سهرهتا زور گوئى
پى نهدا، كاتىك زانىي بهرهو پرووى ئەم ديت، سهري بهرز
كردهوه، پياويكى پيري پشتچهماوه بوو. بهبى سهلام و كهلام
وتى، "ئهمه تويت... ئەمه تويت ميرزاي بالدار!"

كه سهري بهرز كردهوه، يهكيك له هاورپى كونهكانى
خوى بوو. ئەميش بهزهردهخهنهوه وهلامى دايهوه، "ئهمه

تۆیت... ئەمە تۆیت... ژەھراوی کراویت!

دەستیان کردە ملی یەکتەری و دانیشتن باسی خۆیان
بکەن. ھەرچەندە ئەم پێی خۆش نەبوو باسی خۆی بکات،
کە چی دەکات و لەکوێیە، ئەما ھاوڕێکە ی نەیبڕییەو. ھەر
لەو رۆژەوہی یەکیان ناسیبوو، تا ئەو رۆژە ی میرزای
بآلدار شاری جی ھیشتوو، ھەمووی گێرایەو. میرزا ھەر
گوئی دەگرت و سەری بۆ دەلەقاند. لە گەرمە ی قسەدا بوو،
کەرەکە لەودیو دەرگای ھەوشەو ديسانەوہ تا ھیزی تیا
بوو زەراندی. لەگەل زەرینی کەرەکە میرزای بآلدار وتی،
”ئەو دەنگە پاکتر و خۆشترە لە دەنگی مروۆقی ژەھراویکراو.“
ھاوئیکە ی لە دلی گران بوو، بەس نەبووست دەری بخات.
دوای قسەکە ی ئەویش بیدەنگ بوو. ماوہیەک بەبیدەنگی
سەیری ماسییەکانی ناو ھەوزەکەیان کرد. ئینجا ھاوڕێکە ی
پێی وت، ”ئەزانم غەریبی بەم شارە، ئەمشەو میوانی من بە.“
میرزاش ھیچی نەوت و بیدەنگییەکە ی نیشانە ی رازیبوونی
بوو. پیکەوہ چوونە دەرەوہ و رەشووہی کەرەکە ی گرت بە
دەستیەوہ و بەرەو مالی ھاوڕێکە ی. پیش گەشتن بە مالیان،
سەری لە گوچکە ی کەرەکە ی نزیک کردەوہ و چرپاندی بە
گویتدا:

(بەرآستی من نەک بەم شارە، بەم مروۆقە ژەھراویکراوانە ی
ئەم سەردەمەش غەریبم.)

(۲۰)

پیش خوی ناوبانگی گه یشتبوو.

میرزای بالدار ناویکی کونی ئه و بوو. له گه نجیدا هیئدهی له سهر بالندهکان خویندبوویه وه، به دهستی خوی کتیپیکی له سهر نووسیوون. له سهر بهرگی کتیپه که له باتیی ئه وهی ناوی خوی و باوکی بنووسیت، نووسیووی میرزای بالدار. دواي کتیپه که ئه و ناوه برا به سهریدا، به لام ئه وهی ئاژاوه کهی بو دروست کرد، کتیپی خه ونه بالداره کان بوو. ئه و کتیپه ی وای لی کرد چی ئایینپه روه ر و چی کونه په رستی سه رده می خوی بن، ده می لی بکه نه وه. له و کتیپه دا باسی ئه و خه ونانه ی کردبوو، که بالیان هه یه و مروّف له سه رزه مینیکه وه ده بن بو سه رزه مینیکی تر. باسی له و خه ونانه کردبوو، که ته نانه ت مروّقی بیده ستوپیش ده توانیت بفریت و دوور بکه ویته وه له و ژیا نه کونه ی تییدا ده ژیت.

پاش ئه وهی شاره که شی جی هیشتبوو، خه لکه که چیرۆکی سه یرسه یریان له سهر دروست کردوو. هه ندیک ده یانوت، به ره چه له ک ده چیته وه سه ر ئه و په یامبه ره ی له زمانی

بالنده كان تيگه يشتوو. هاورپيه كيشي بو خو هه لكيشان له ناو
چا پخانه كاندا باسي له وه كردبوو، گوايه چه ندين جار خو ي
گويي لي بووه له گه ل بالنده كاندا قسه ي كردوو و زماني
هه موو بالنده كانى زانيوه.

هه ر له مندالييه وه دايك و باوكى مردبوون. دواى مردنى
دايك و باوكى، قه شه يه ك لاي خو ي گلى دابوويه وه و به خيوى
كردبوو، به هيواي ئه وه ي روظي ك له روظان گه وره بييت و
بييت به قه شه يه ك و ئاييني ئاشتي بلاو بكاته وه. كه چى ئه م
هه تا گه وره تر ده بوو، له ئايين دوورتر ده كه وته وه. قه شه
نه يده ويست ئازارى بدات، به شيوازه نه رمه كه ي خو ي
له سه رى ده وه ستا و ئاموزگاريى ده كرد. ئاموزگارييه كانى
له م گوئيه وه ده هاتن و له و گوئيه وه ده ر ده چوون، تا واى
لي هات قه شه ليى بيزار بوو، به لام ده رى نه كرد و ده ستى
له ئاموزگاري كردنى هه لگرت.

ميرزاي بالدار كه وته شوين كتيب و ميژوو و ناسيني
بالنده كان و گيانه وه ره كان و خه ونه بالداره كان. كه شاره كه شى
جى هيشت، زور كه س برويان وا بوو كه سيكه له جنسى
مرو ف ناچييت. هيج گوشتيكى نه ده خوارد، له ژيانيشيدا ئازارى
به ميرووله يه ك نه گه ياندبوو. تا بليى خوينه واريكى قشتى
سه رده مه كه ي خو ي بوو. دواى بلاو كردنه وه ي كتيب ه كه شى،
گالته ي زورى پى ده كرا. خه لك پييان ده وت، ”ئاخر مالكاول
له م هه موو شته گه وره يه ي دونيا، بو له سه ر بالنده كان و
خه ونه بالداره كان ده نووسيت. ئه و بيزمان و بيكه لكانه ي
بياناسى يان نه يانناسى، سوودى چييه؟ ئه وانه به س بو
ئه وه باشن بخورين. خه ون چييه بالى هه بييت يان نا!“

ميرنشینی خاک و خۆل

(گەر جوانیی فرینی بالندهیهک سه رسامت نه کات، گومان
له جوانییهکانی ناخت بکه.)

ئه وهنده چیرۆکی سه یرسه یریان له سه ر باس کردبوو،
ته واوی شاره که ده یانناسی. خو گەر خه لکه که بیانزانییایه
ئه م میزه ربه سه ره میرزای بالداره، بیشک لی کۆ ده بوونه وه
و پرساری چیرۆکهکانیان لی ده کرد.

(۲۱)

شەویکی فیتک بوو.

هاورپیانە پیکه‌وه له به‌ره‌یوانه‌که دانیشتن. به‌ره‌یوانه‌که
ئەپروانی به‌سەر هه‌وشه‌یه‌کی پر له تهره‌تیزه و پیاز و که‌وه‌ر
و ته‌ماته‌دا. دیار بوو ده‌مه‌و به‌هاران هه‌وشه‌که‌ی کردوو به
کیلگه‌ی ئەو سه‌وزه و میوانه‌ی پیویستن بو سەر سفره. ژنیکی
خانومانی ده‌موچاوسپی، هه‌رجاره به شتیکه‌وه ده‌هات بو
لایان. ئیواره‌که‌ی مشتیک برنج و نوکاویکی لینابوو. برنجه‌که
بوئینکی خو‌شی لیوه به‌رز ده‌بوویه‌وه. له کاتی نانخواردندا،
دیار بوو هاورپیکه‌ی هیشتا قسه‌ی ناو هه‌وشی مزگه‌وته‌که‌ی
بیر نه‌چوو بوویه‌وه، بۆیه پرسیی، ”بۆچی ژه‌هراوی بووم؟“
”شاره‌کانی ئەم سه‌رده‌مه، چ بچووک بن یان گه‌وره،
مرو‌ف ژه‌هراوی ده‌که‌ن!“

”ئاخر هه‌ز ئەکه‌م هۆکه‌ی بزانه‌م؟“

”هۆی ناو‌یت، یه‌ک رۆژ که ده‌چیته ده‌ره‌وه، ورد به‌ره‌وه
له‌و ژه‌هرانه‌ی ده‌خرینه‌ ناو خه‌یال و بیرکردنه‌وه و ژیانته‌وه،

ئەوسا تىدەگەي من باسى چى دەكەم.

ئەي چارە چىيە؟

من چارەي خوئم كرد، توش بە ريگاي خوئل چارەي

خوئل بكة.

من ناتوانم وەك تو بكةم. تەنھا بو شەويك، بەس يەك

شەو، لەو ژنەم دوور بگەومەو، ئەمرم. بەردەوام لە خەمى

ئەو دەدام رۆژيک پيش من بمریت. دەبيت رۆژيک بەبى ئەو

ژنەم چ ژيانىكى سەخت و پرنازار بەسەر بەرم. وا مەمبىنە

زەردەخەنە و رووخوشم، خەمى من ژنەكەم، ژنەكەم بوو

بە هەموو ژيانم، ئەو بروات ژيانيشم دەروات. تو هيشتا

نازانى لەگەل ژنيكدا بوويت بە يەك جيابوونەو چ نازاريكى

هەيە.

بو رزگار بوون لە ژەهرى شارەكان، تەنھا ريگەي

تەنيايى چارەسەر نىيە.

دە باشە تو پيم بلئ، كامە ريگا؟

من لە ژيانى تو دا نيم، ريگاكانى ژيانى خوئل، خوئل

باشتر دەزانى كامانەن.

شتىكى نەوت وردەكاريى تيدا بيت. هاورپىكەشى

دەيوست بەباشى تيبگات و ريگا وردەكەشى پيشان بدات.

ميرزاي بالدار، بە ئارەزوويهكى زۆرهو نانهكەي دەدا بەسەر

برنجەكەدا و بە دەستە زبر و بارىكەكانى فشاريكي دەخستە

سەرى و لەوسەرەو تىكەيەكى پر لە برنجى دەهينا و بەنەرمى

دەيخستە دەمى و كەوچكيكى نوكاویشى دەكرد بەسەریدا.

هوايه کی فينيک دهات، سهر و ملی دهته زانده. تا درهنگانی
شهوی پیکه وه دانیشن و باسوخواسی سهردهمه که یان کرد.
(سهردهمیکه، بی ئه وهی به خوت بزانی، ژیانته ژه هراوی
ده کریت.)

(۲۲)

شهو له بهردهم هه یوانه که خهوتن.

خهونی بینى، بو یه کهم جار خهوه کهى ئەم جارەى
جیاواز بوو.

له خهونیدا کۆمه لیک کتیب بالیان هه بوو. (من ئەو
کتیبانهم خوڤ دهوین که بالیان هه یه.)

هه ر کتیبه به سترابوو به دهزوویه که وه و دهزووه کانیڤ
به سترابوون به دهسته کانی ئەمه وه، کتیبه کان ده یاندا له
شه قه ی بال و ئەمیشیان له گه ل خو یاندا راده کیشا. هه ندیک
کاتیش خه یالیکیان پی ده به خشی، که خو ی ده توانیت بفریت.
باله کانی به یه کدا ده دان و به بی فشار خسته سه ر دهزووه کان،
خو ی ده فری.

به سه ر کیوه کان، ده شته کان، باخ و گوند و شاره کاندا
ده فری، به رز ده بوویه وه، هینده به رز ده بوویه وه، زهوی
بچووک ده بووه وه له به رچاوی. له و به رزایییه وه سه یری
زهوی ده کرد، له نا کاو میرووله یه ک ده جوولا، که ورد
ده بوویه وه، سه یری ده کرد ئەوه میرووله نییه، مروقه! له گه ل

پۆلەكتىبەكەدا بووبوون بە پۆلى بالدار. خەلكىكى زور، كە لە
مىروولە دەچوون، لە خوارەو سەيرى ئاسمانيان دەکرد.
بەسەرسامىيەو لە فرىنى پياويك و كتيبەكان رادەمان،
لە ھەموو لايەكەو پەنجەيان بۆ رادەكيشا و مندالانىش
بە سادەيى خۆيانەو بەرديان تىدەگرت و بەردەكانيان
نەدەگەيشتنە ئەو.

بەسەر دارستانىدا فرىن، ھەمان ئەو دارستانە بوو
لە خەوكانى ترىدا بينىبووى. دارستانەكە دوو بەش بوو،
بەشە سووتاو و بەشە سەوزەكە. ھەر كە گەيشتنە بەشە
سووتاو كە، يەككە لە كتيبەكان، كە سەرقافلەى فرىنەكە بوو،
بە دەنگىكى خەمگىنەو وتى، "ئەو دارستانەيان نەسووتاندایە،
لانى كەم ھەزاران كتيبى پى دەنووسرا."
(دەختەكان كتيبن، لىيانەو نزيك بيت، لىيانەو فىر
دەبيت.)

كتيبىكى تر وەلامى دايەو، "تۆ راست دەكەى سەرقافلە...
تۆ راست دەكەيت. لەم جىھانەدا باخەوانىك نىيە گەمژە
بيت. ئەو ھەشى باخەوانەكان ژىر دەكات، دەختەكانن... بەلى،
دەختەكانن."

كتيبەكان لەناو خۆياندا خەرىكى باسکردنى دەخت بوون،
ئەمىش لە جىگای خۆيەو شەرمى دەکرد، شەرمى لەو
دەکرد، لەم سەرزەمىنە ئەو ھەموو شتە باش و جوانە ھەيە،
بەردەوام مروۆف تىكيان دەدات، ويرانيان دەكات، خراپيان
دەكات. لە كاتىدا ئەو ھى خاوەنى زەوييە، مروۆف خۆيەتى،
ئەو ھى بەرپۆھى دەبات، مروۆف خۆيەتى. كە دەزانىت ئەم
سەرزەوييە مولكى ئەو، ئىتر بۆ وا بىرەحمانە دەست لە

ميرنشىنى خاك و خۆل

جوانىيەكان ناپارىزىت.

(زەوى بە مرقەوۋە ئاۋەدانە و ھەر مرقۇف خۇشى ويرانى

دەكات.)

(۲۳)

چوو بۆ لای بنوسه كه.

بۆ به يانييه كه ي دواي ناشتايي، به ره و بنوسه كه رويشت.
له گوشه يه كي بازاره كه، دوكانيكي بچكوله ي
به ته خته دروستكراو، كورسييه ك له ناوه پاستيدا و ده رگايه كي
بچكوله ي هه بوو، له ده رگاكه وه ده چوو يته ژووره وه،
له پشتي دوكانه بچووكه كه وه، ده رگايه كي ديكه هه بوو، له و
ده رگايه شه وه ده چوو يته ژووره وه، يه ك هۆده ي گه وره، كه
پري بوو له كتيبي ده ستنوس، له سه ر ربه فه كان دانرا بوون.
پياويكي ته مه نما منا وه ندي سميلزهر د له پشت كورسييه كه وه
دانيشت بوو، خه ريكي تيگر تني كتيبيك بوو. پياوه كه هينده
سيغاري كيشابوو، له گه ل تووكه كان ي لووتي، له ريكي
كونه لووته كانيه وه بۆ خوار، دوو جوگه له ي زهر د هاتبوونه
خواره وه و هۆده كه ي قانگ دابوو.

له خووشي بينيني كتيبه كان، بيري چوو سلاو له پياوه كه
بكا. پياوه ي خاوه ندوكانيش گويي نه دايه و وا ي زاني هه مان
ئه و خه لكه يه كه رۆژانه دين سه ير ده كن و له ژيانيشياندا

كتىبىك ناكړن، گهر بيشيكرن، ناخويننه وه و له ماله وه له شوينيك دادى دهنين تا خلك بيت بيبينيت، تا دهرى بخت نه هلى كتيبه.

به ناو كتيبه كاندا ده گه را، چندين كتيبى نه مديوونه وديو كرد. (واى... كتيبه كانى نه م سهردهمه چند شتى پوچيان تيدايه.) كتيبىكى بهرچاو نه كهوت به دلى بيت. زوربهى كتيبه كان ژه هريك بوون بو خهوتنى مروځ. به شوين كتيبىكدا ده گه را ژه هرى تيا نه بيت. خهوتنى تيا نه بيت، شه پولىك بيت مروځ تا كه نارى هوشيارى ببات.

دهستى نه كهوت. له نائوميديدا له ناوه راستى هوده كه دا وهستا و بيري له خوى كرده وه. پياوه سهرى بهرز كرده وه و كه چاوى پنى كهوت، به شادومانيه وه وتى، "نه مه توى بالدار؟" نه ویش سهيرىكى كرد و بينى هه مان نه و دوسته كونه يه تى، كه له كاتى فه قنيه تيدا له سهر كتيبخويندنه وه گالتهى پى ده كرد. به پيكنه نينه وه پنى وت، "ده بايه بزانه نه م كتيبه بيكه لكانه هى تون! تو كهى نه هلى كتيب بوويت تا نه مرو كتيبى باش له لات دهست بكه ویت. هه ركه سيك گوى له قسه كانت بگريت، ده زانيت نه هلى كتيب نیت. نه مه توى ههى په نجه شين!"

دايانه قاقای پيكنه نين و دهستيان كرده مى يه كترى. پياوهى سميلزهرد و په نجه شين چووويه دهره وه، له وسه ره وه له گه ل خوى دوو پياله چای هيتا. پياله كان زور زهريف بوون، مليكى باريك، به گولى سوور و سپى رازينرا بوونه وه. "نه وه پياله كانى بوخاران، قافله چييه كان له گه ل خوياندا ده يانه نين، چای ناويان زور خوشه." په نجه شين به م جوړه باسى پياله كانى كرد.

(۲۴)

بۆنى كىتپه كانى ده كرد.

به بۆن كىتپه باش و خراپه كانى له يهك جيا ده كرده وه. له مسهرى رهفه كانه وه تا ئه وسهرى، يه كبه يهك بۆنى كىتپه كانى كرد. هيچ كىتپىكى به دل نه بوو. رووى كرده دۆسته كهى و به خه مبارى پى وى، "داخه كه م، زۆربهى كىتپه كان ژههر ده رىژن."

دۆسته كهى، كه ناوى سالمى په نجه شين بوو، سيغارىكى پىچايه وه و به دهم پىچانه وهى سيغاره كه وه زه رده خه نه يهكى بو كرد و به رسقى دايه وه، "گوى مه ده رى. سه رده ميكه هه مووشت ژههراوى كراوه، خو ناكريت له م ژههراوى بوونه دا كىتپه كان تا قانه بميننه وه، راستيت بوويت، له بنه ره ته وه به شيك له كىتپه كان بوون مرؤقيان به و ده رده برد."

"تو راست ده كهى... تو راست ده كهى. به لام ئه وهى حه قيقه ت بيت، كىتپ ده بى وهك بالنده بيت، بالى هه بيت، گهر نه شتوانيت له گه ل خووى به رزت بكاته وه، ده توانيت خه يالى فرين بخاته ناو ژيانته وه. (پىده چىت ئه ركه راسته قينه كهى

کتیب کۆتایی هاتییت.)“

خه میکی زۆر دای گرت و له گۆشه یه کدا دانیشت. دوو کهس خۆیان کرد به دهستوو سخانه که دا، یه کیکیان یه کسه ر دهستی برد له ناو ر هفه یه کدا کتیبکی دهر هینا و ئەمدی و ئەودیوی کرد و به هاوریکهی ته نیشتی خۆی وت، ”ئهمه ی بۆ ده کریت، ئەمه یه کیکه له و کتیبانه ی یه ک جار بیخوینه وه، بۆ هه میشه خه وت لی ده که ویت. تو نازانیت کتیب چون خه وت لی ده خات، کتیبکی ئایینی نییه مرۆف فیری خه ولیکه وتن نه کات، ئەم کتیبه ش یه کیکه له وانه.“

نه یویست تیکه لی باسه که یان بییت، قسه ی کرپاره که بۆ هاوریکه ی راست بوو، یه کیک له و کتیبانه ی زۆرترین ژه هری پیوه یه، کتیبه کۆنه ئایینییه کانن. ئەوانه زیندانیکن، هه ر خوینه ریک چوو یه ناویانه وه، بۆ هه میشه له و زیندانه دا گیرۆده ده بییت. هینده ش شه رمی له خۆی ده کرد، له رووی نه ده هات دهری بخات کتیبکی ده ستوو سی پییه و چه ز ده کات بلاوی بکاته وه، ده ترسا له وه ی رووناکیی ناو کتیبه که هینده به هیز بییت، خه لکی شاره که به رگه ی نه گرن و دیسانه وه نه فره تی لی بکه ن. ده میکش نا ئارام بوو، له دلی خۆیدا ده یوت، ”بالدار له چی ده ترسیت، تو گه ر ره شه بایه ک نه بییت له و کیوانه وه هاتییت، ئیتر بۆ هاتوویت.“

(ئهو مرۆقه م خۆش ده ویت، ئیراده ی هینده به هیزه، هیچ

سه رده میک ناتوانیت بیشکییت.)

بەناو شارەكەدا دەگەرا.

يارمەتیی لە سالمی پەنجەشین خواست و ھاتە ناو
شارەكە.

جارچیھەك لەسەر سەكۆیەك ھاواری دەكرد، "خەلكینە،
ئەمرۆ میری گەورە خەوتوو، با ھیچ كەسێك بە دەنگی
بەرز لەنزیک كۆشكا قسە نەكات و بەخەبەری بەئینیت،
ھەر كەسێك بەخەبەری بەئینیت، سزای دەدەین."
(ئەوانەى لەسەر كورسی دەسەلات دادەنیشن، زۆربەیان
گەژەن.)

خەلكەكەش سەرى رەزامەندیان بۆ پادەوہشانە. میرزای
بالدار نەیدەزانى كۆشكەكە لەكوئییە، لە یەكێكى پرسى،
ئەویش بە دەست ئاماژەى بە لای چەپ دا و بەرەو كۆشكەكە
كەوتە رێ. كە گەیشتنە لای كۆشكەكە، چرپاندی بە گوئى
كەرەكەیدا، "شتێك بكە." ئەویش خۆئاسا بە دەنگى بەرز
دەستى كرد بە زەرین. ئەو ناوہ شلەژا، خەلكەكە خۆیان
لێ دوور دەخستەوہ. دوو پاسەوان ھاتنە دەرەوہ و میرزای

بالدار و که ره که یان راکیشایه ژووره وه. میر به سه روچاویکی
ترشاوه وه هاته هوشه که و به بیئه ده بییه وه هاواری کرد
به سه ریدا، "ناتوانی ئه و که ره بیده نگ بکه یت؟"

"قوربان، که ره همیشه هاوار ده کات و بیده نگی نازانیت."

"ئه سته غفوره لالا، یانی مه به ستت منه؟"

"نا قوربان مه به ستم که ره."

"تو خه لکی کویت؟"

"ئه و بناره."

"ئیشت چیه؟"

"ریبوارم."

"بوچی که ره که ت منی له خه و هه لساند؟"

"ئیشی که ره که م ئه وه یه خه و تو وه کان له خه و هه لسنیت!"

"به نه فرهت بیت. دووری بخه نه وه له به رچاوم تا شیتی

نه کردووم. ئه م شاره ش پر بووه له شیت."

قوئی خوئی و ره شووه ی که ره که یان گرت و تا به رده رگای

هه وشه رایان کیشان. یه کیک له پاسه وانه کان دللی پیی

سووتا، به ترسه وه وتی، "مالت ئاوا بیت، تا شیلاقکاری

نه کراویت، دوور که وه له م ناوه."

(ترسنوکه کان هه همیشه له نازار ده ترسن.)

که یفی به خوئی هات، خه وه که ی میری به زه رینی که ریک

تیک دا. گهر یه ک-دوو جار خه به ریان بگردایه ته وه، ئه ویش

ئاوا که رانه هاواری نه ده کرد.

(دانیشتن له سه ر کورسی، گه ورهت ناکات.)

(۲۶)

به کولانیکی باریکدا تیپه‌ری.

مناره‌ی مزگه‌وتیک له ناوه‌راستی کولانه‌که‌دا خو‌ی قیت کردبوویه‌وه.

له‌ژیر سیپه‌ری مناره‌که دانیش‌ت و کوپه‌شهرابه‌که‌ی دهر هینا و دهستی کرد به خواردنه‌وه‌ی شهراب. هیشتا دوو قوم شهرابی خواردبوویه‌وه، مه‌لای مزگه‌وته‌که له بازار گه‌رایه‌وه، بینیی که‌سیک له‌ژیر سیپه‌ری مناره‌که مه‌ی دهنوشیت، چاوی چووه پشت سه‌ری، هر له دووره‌وه دهستی کرد به هه‌ره‌شه‌کردن و جنیودان. ”هه‌ی بیئابروو... هه‌ی له‌خوانه‌ترس... هه‌ی دوژمنی خوا... هه‌سه، هه‌سه لی‌ره، تا ئه‌م ناوه‌شت پیس نه‌کردوو! تو شهرم ناکه‌یت به‌م سه‌ر و ته‌مه‌نه‌ته‌وه مه‌ی دهنوشی؟“

خو‌ی تیک نه‌دا، دهستی برد گوزه‌شهرابه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و پر به دلی خو‌ی یه‌ک قومی تری لی دا و قولپینه‌یه‌کی بو کرد و هه‌سه‌سایه سه‌ر پی، دهستی خسته سه‌ر سنگی مه‌لاکه و به شیوازی خو‌ی جوابی دایه‌وه،

”من ئەم شارەم پيس كردووە يان تۆ. ئەم منارەيەى پىشتى سەرم دەبىنى، ئا ئەم منارەيە رۆژانە ئىشى ژەھراويکردنى ژيانى خەلكە. تۆ بۆچى تۆزىك دەمت پاك ناكەيتەو، ھەست ناكەيت دەمت زۆر پيسە!“

مەلاكە نىوچاوانى دا بەيەكدا و پالئىكى پىو، نا، ”برۆ ئەولاو، بۆنى دەمت رۆژەريپك دەروات.“

”جا بۆنى شەراب پيسە، يان بۆنى ئەو ژەھرەى لە دەمى تۆو دەتە دەر. خۆ من خەرىكە دەخنىم كە دەمت دەكەيتەو، ئەزانى بۆنى وشەكانى ناو دەمت چەند پيسە.“

”يا حەولە وەلا... ئەمە چ ئەھرىمەنىكە بەرۆكمان بەر نادات.“

”من ئەھرىمەن نىم، لە تۆش زۆر باشتر خودا ئەناسم. ئەشزانم خودا لە ھەموو شوئىنىك بىت، لەناو ئەو دلە پيسەى تۆدا نىيە. ھاتووم تا پىت بلىم، ئىتر ژيانى خەلك ژەھراوى مەكەن. با باش بزانىت مەستىش نىم، تەنھا ويستم تىت بگەيەنم لەژىر سىئەرى ئەم منارەيە بۆيە شەرابم خواردەو، تا رۆحم لەو ژەھرە بپارىزم كە لەو منارەيەو بەلاو دەكرىتەو.“

مەلا رەنگى سوور و شىن بوويەو، نەيدەزانى چى بكات. نە لە رووى دەھات پىيدا بكىشىت، نە پىشى دەكرا جوابى بداتەو. ميرزاي بالدارىش رەوتى خۆى تىك نەدەدا، تا دەھات، دەنگىشى بەرزتر دەكردەو بەسەرىدا. بەگالتە پىكردنىكەو چاكى مەلاكەى گرت، ”چىيە خۆت لەژىر ئەم چاكەدا شاردوو، و دەزانى بە چاكىكى لەم جۆرە ئىتر ژەھرەكەى ناخت دەبىتە دەرمان. دە برۆ ھەى

ژەھراوی...“

مەلا زۆر لەسەری نەرۆیشت و خۆی کردەووە بەناو
مژگەوتەکەدا. ئەمیش شەرابەکەیی پینچایەووە و بە هەمان
کۆلاندا بەرەو خوار بوویەووە.
(خەنجەرەکەت دەر بینە، بیدە لەو شوینەیی مروۆف بەئاگا
دینیتەووە.)

(۲۷)

هەوریک ھات.

لە چاوترووکانیکدا بارانیکى بەخوڤ دای کرد.
میرزا و کەرەکەى خۆیان دایە ژیر پاساریک. بارانەکە
بارانى بەھاران بوو، ھیندە بەخوڤ بوو، لە چاوترووکانیکدا
تەپوتۆزى ناو کۆلانەکانى شىلا و کردنى بە قورپاویکی
خەست و جۆگەئاوى قورپاوى بەرز بوویەوھ.
(ھیچ بارانیک ئەم شارە پاک ناکاتەوھ.)
لەبەر ئەوھى قورپاوى نەبیت، کەواکەى ھەلکرد و
پانتۆلەکەشى تا نزیکەى ئەژنۆکانى ھەلکیشا. میزەرەکەشى
لەسەر سەرى داگرت و خستیه ژیر بالى.
سەیری دیمەنى بارانبارینەکەى دەکرد. تنۆکەبارانەکان
بەشوین یەکدا، بەخیرایی لە سەرەوھ دەھاتن و دەکەوتنە
سەر زەوى و لەگەل کەوتنیان بو سەر زەوى، بەرز
دەبوونەوھ و دەنگیکیان لێوھ دەھات. لەوسەرى کۆلانەکە لە
خۆشیی باران و قورپا، کۆمەلیک مندال ھاتبوونە دەرەوھ،
لەناو قور و چلپاوەکەدا کردبوویان بە رۆژى خۆیان.

(مندالان هه مېشه به شوين شته جوانه كاندا ده گه رين.)
 سه وزه فرو شيك عه ره بانه كه ي سيخناخ كرد بوو له سه وزه.
 له خوشي بارانه كه و ته كردن و شوشتنه وه ي سه وزه كان،
 له ژير بارانه كه دا به دايكي خوشه وه پالي به عه ره بانه كه وه
 دنا و هر له خويه وه پنده كه ني. (باران خه مگيني ده سر يته وه.)
 كابر اي عه ره بانچي گه يشته لاي ميرزا و به روويه كي
 خوشه وه پي وت، "حه يف... حه يف... بو تو، خوت له م
 جوانيه لا ده ديت!"

ميرزا به خويدا چويه وه. راستي ده كرد. خولادان له باران،
 خولادانه له جواني. قسه ي عه ره بانچيه كه له گه ل تنوكه كاندا
 بهر بوويه وه سهر زه وي و بوو به جوگه يه ك ئاو به ناو
 كولانه كه دا به ره و خوار روشت. عه ره بانچيه كه توژيك دوور
 كه وته وه، ميرزا ههنگاويك له ژير پاساره كه هاته پيشه وه، دوو
 تنوك باران بهر لووتي كه وت و زه رده خه نه يه كيان خسته
 سهر روخساري. ميزه ره كه ي له بن بالي دهر هينا و خوي
 دايه بهر بارانه كه.

(گه ر باران پاكمان نه كاته وه، هيچ ئايينيك پاكمان
 ناكاته وه.)

تا چيز له بارانه كه ببينيت، ماويه ك به بي جووله وه ستا.
 تنوكه كان نه رم نه رم شان و مل و سهر لووتيان ته ر ده كرد،
 هينده به شوين يه كتريدا هاتنه خواره وه، له سهر لووتيه وه
 دلويه ئاو قه تاره ي به ست و بهر بوونه وه سهر ريشي و
 ته ريان كرد. ئينجا كه ته ر بوو، ره شووه ي كه ره كه ي
 گرت و به كولانه قوراوييه كه دا شله شله بو گوشه ي لاي
 دهسته راست روشتن.

(۲۸)

زهنګی که نیسه که

له گهل لیدانی زهنګی که نیسه که دا، خوئی و که ره که هی
راچله کین.

(وای خودایا، هموو شوینیکی ئەم شاره ته نراوه به
ژههر.)

که ره که هی که و ته پیشی و جله وه که هی بو شوړ کرد.
شوین که ره که هی که و ت و خوئی کرد به ناو که نیسه که دا. که
قه شه له وسه ره وه بینیی پیاویک و که ریک وه ژوور که و تن،
به هه له داوان هاته به رده میان و دهسته کانی کرده وه، "بو
کوی؟"

"دهچینه ناو که نیسه که."

"ئەم که نیسه یه پیروزه نابیت، که ریک بچیته ناویه وه."
"ئەم که ره چ جاوازییه کی هه یه له گهل ئەو که رانه ی
هاتوچوئی شوینه پیروزه کان ده که ن؟"
"زمانت بگره پیره پیاو. ئیره شوینی خوداپه رستییه.
ده ته ویت به م که ره وه بیته ژوره وه و بیحورمه تی بکه یت؟"

”نا قەشەى بەرپرز، من نەھاتووم کەرەکەم بەینم، کەرەکەم
ھاتووه و منى ھیناوه. شوینى من ئەم ژەھرخانانە نىیە، کەر
بۆچى بۆ ئەم شوینانە ناییت؟ بۆ مەگەر پەيامبەرەکەت
کەریكى لەگەل نەبوو؟“
”با لەگەلى بوو.“

”باشە پەيامبەرەکەت پیرۆزە یان شوینەکە؟“
”بىگومان پەيامبەرەکەم.“

”کە وایە، ئەو بۆچى بە کەریکەوہ بۆ ھەموو شوینیک
دەچوو؟ کەچى ناییت کەر بیته ناو شوینە پیرۆزەکانەوہ؟“
قەشە دەمى بوو بە تەلەى تەقیو. نەشیدەتوانى رینگەى
بدات بچیتە ژورەوہ. وەلامیکى قاییلکەرىشى لا نەبوو،
سوور ھەلگەر ابوو. میرزا زەردەخەنەىەکى تیگرت و جلەوى
کەرەکەى گرت و بە دەنگى بەرز، بۆ ئەوہى قەشە گوئى لى
بیٹ، بە کەرەکەى وت، ”ئیرە شوینى تۆ نىیە، کەر ئەوہنە
زۆرە، ھەرگیز رینگا نادن شوینى تۆ ھەبیٹ.“

قەشە قسەکەى زۆر پى ناخۆش بوو، لە مەترسىى جوابى
خراپتر، بیدەنگى ھەلبژارد. میرزا و کەرەکەى لە دەرگاگەى
حەوشەکە بەدەر کەوتن و ون بوون.

(ھەتا شوینە ئایینیەکان زۆر بن، عەقل کەمە.)

(۲۹)

تەقەتە قىك دەھات.

تا زياتر نزيك دەبوونەو، دەنگى تەقەكە زياتر دەكەوتە بەر گوى.

دوو ئەسپ لە بەردەرگاگە وەستابوون، سمكۆلانىيان بوو. سەريان خستبوو وە ناو توورەكە ھەلواسراوھەكەى مليان و دەلەوھەران. دەنگى تەقەكان لە ژوورەو دەھات. ميرزا سەريكى لار كردهو و بۆ ژوورەو، بينىي نالكەريك خەريكى نالكردنى ئەسپىكە. يەكسەرە دەستى برد بۆ توورەكەكەى بەر كەمەرى. لەناو توورەكەكەدا چەند درھەمىكى دەر ھينا و خستنيە سەر لەپى دەستى. دەستى دريژ كورد بۆ نالكەرەو و پىي و ت، "ئەم درھەمانە بەشى نالى ئەم كەرەم دەكەن." نالكەرەكەش يەكىيانى ھەلگرت، ھەر ئەمە بەسە.

ميرزا دەستىكى خستە سەر ملي كەرەكەى و وەك بلىي قسە بۆ مروفىكى زور ئازيز دەكات، پىي و ت، "ئاخر ھاوسەفەر، تۆ بۆچى خۆت دەكەيت بە شوينانىكدا شوينى تۆ نىيە، ئەمە شوينى تۆيە. ئەمرو جووتىك نالى باش و

دەنگخۆش دەخەمە ژیر سمەكانت. بە كەیفی خۆت غار بدە
و هەلبەزودابەز بکە.

لە بەردەرگاگە وەستان تا ئەسپەكان تەواو بوون. وەستاگە
چوار نالی تازەى دەر هیتا و كەرەكەیان راکیشایە ژوورەو.ە
كەرە بەبى هیچ لاساریکردنیک قاچیکى بەرز كردهو.ە و میرزا
قاچی كەرەكەى خستە سەر ئەژنوی و نالکەرەكەش تۆزیک
سمەكانى بو تاشى و نالەكانى خستە سەر سمەكانى و بە
بزمار کوتینی. ساتى نالکردنەكەى دوو-سى جار خەریك
بوو بزمارەكان خوار بکەن و بیپیکیت.

لەناو هۆدەى نالکردنەكەدا، کوورەیهك هەبوو، کوورەكە
سوور سوور بووبووێه.ە. گەرماى کوورەكە ژوورەكەى
هالاوی كردهو، وەستای نالکەرەكەش هەموو گیانى لە
ئارەقەدا خوسابوو.

(گەرمى ناخى مرۆف، لە گەرمى کوورەیهك دەچیت،
رەقیهەكان دەتوینیتەو.ە.)

بەبى لاساری كەرەكە، نالکردنەكەیان تەواو كرد. دواى
نالەكان، كەرە وەك شتیكى غەریبى بەسەر هاتییت، دوو-سى
جوولەى بە دەست و پینیهكانى كرد. لەتەك هەر جوولەیهكدا،
دەنگى نالەكان بەرز دەبوویه.ە.

میرزا ئاسووده بوو. كیشەى نالی كەرە بوورى نەما. لە
رێگادا كە دەهاتن، لە ترسى بینالى بە شوینیکدا دەرویشت،
بەردەلانى تیدا نەبییت. ئیستا ئیتر خەمى بەردەلانى نەما،
دەتوانییت بە دارودیواردا بروات.

(هاوسەفەرەكەت هەرچی بییت، بەشیکە لە ژیانت.)

(۲۰)

رەوتى رۆيشتنى كەرە گۇرا.

ملى خۆى بەرز كوردبوويهوه و بهئەسپايى قاچەكانى
خۆى دادەنا.

لەگەل ھەر قاچدانانىك، دەنگى خورپەيەك بەرز
دەبوويهوه و قاچە بۆرەكانى دەچەقین بەناو قوراوہكەدا. وا
رەوتى رۆيشتنى گۇرابوو، لە ئەسپىك دەچوو لە مەيدانىكى
ئەسپسواريدا. زووزوو سەرىكى با دەدا و پرمەيەكى بۆ
دەکرد و كلكى خۆى دەكىشا بە كورتانەكەدا، شلپەى دەھات.
ميرزا دەيزانى كەرە شانازى بە خۆيەوه دەكات و
دەيەويت رەوتى رۆيشتنى خۆى دەر بخات.

بارانەكە خۆشى كردهوه. چاوه گەورە و رەش و تەرەكانى،
وہك مزراحىك دەسوورانەوه و سەيرى ئەملا و ئەولايان
دەکرد. تووكە بۆرەكانى سەر مىلى دريژ بووبوون. كە با
دەھات، لەمديوہوه دەيخستن بەوديودا. رەنگە بۆرەكەى بە
ھۆى چاخىيەوه، ھىندەى تر بۆر بووبوو. لەخوار رانەكانىەوه
پەلەيەكى سىپى تا سەر سەمەكانى رۆيشتبوو.

كورتانىكى سوورى كالى بەسەرەو، قەپۇزىكى مەيلەو
 رەش، تووكى سەرئەژنۆكانى وەرىبوون و سىپيان دەكردهو.
 دوو گوئی قوت، تووكە ناسك و نەرمەكانى گوئیەكانى
 بارانەكە نووساندبوونى بەیەكەو و جۆگەلەیان بەستبوو.
 میرزا بە گۆرىنى رەوتى رۆیشتى كەرەكەى پىكەنىنى
 نەدەهات. دەیزانى گیانەوەرەكانیش بەشیک لە جوانیەكانى
 خویان دەبینن و شانازی پىنو دەكەن، بەتایبەتى چوارپىكان.
 ئەسپ یەككە لەو گیانەوەرەكانەى كە خۆى دەزانیت جوانە.
 بیەویت جوانیەكەى خۆى پیشانت بدات، زۆر بەنازەو
 پیشانت دەدات و بەبى ئەوەى زمانى بەكار بەینیت، پیت
 دەلایت، ”من جوانم.“

كەرە بۆر هەستى بە جوانیەكەى خۆى كرددبوو.

بەلای دەستەچەپدا سوورپانەو، لەوسەرى كۆلانەكەو
 رپرەویك دیار بوو، رپیواران هاتوچویان پىدا دەكرد.
 گەیشتنە سەر سووچى رپرەو، لەوسەرەو دوو
 ئەسپسوار پىش قافلەيەك كەوتبوون. خەلكەكە خویان لا دا و
 دواى ئەسپسوارەكان قافلەيەك هات. لە ناوەرەستى قافلەكەدا
 ئەو میرەى كەرەكە لە خەو هەلى ساند، لەناو عەرەبانەيەكى
 ئەسپدا پالى دابووئەو. پىش و دواى ئەسپسوار بوون.
 (حەیف نىيە بەو چوارپىيە دەلین كەر و بەوانەى سەر
 كورسى فەرمانرەوا دەلین مروث).

گەیشتنە ئاستى ئەمان، میر بەمۆنى چاویكى تى برین.
 میرزا زەردەخەنەيەكى بۆ كردد و كەرەش وەك بلایت
 دەیناسیتەو، هەتا هیزی تیا بوو زەراندی.

(۳۱)

شاره‌که ته‌واو پیس بووبوو.

خه‌لکی ناو شاره‌که بهو شتانه‌وه سه‌رقال بوون، که شتی کاتی بوون.

میرزای بالدار هه‌ستی به‌وه کرد ده‌بیٚت ئه‌م شاره ده‌سکاری بکریت، یانی هیچ نه‌بیٚت ده‌سکاری زمان و خه‌یالی خه‌لکه‌که‌ی بکریت. ئه‌وانه‌ی بیر له ده‌سکاریکردنی شاره‌کان ده‌که‌نه‌وه، وا ده‌زانن ده‌بیٚت ده‌ست بو شه‌قام و کوٚلان و بازاره‌کان بیهن، بیئاگا له‌وه‌ی ئه‌و شوینانه مروٚقه‌کان ناگوٚریت، ئه‌وه مروٚقه‌کانن شوینه‌کان ده‌گوٚرن. ده‌سکاریکردنی زمان و خه‌یالی مروٚقه‌کان، ده‌سکاریکردنی دونیایه.

بیری له‌وه ده‌کرده‌وه له‌کوٚوه ده‌ست پی بکات، کاتی خوٚی ته‌نگه‌تاویان کرد و دوور که‌وته‌وه لیٚیان، ده‌ستی بو خه‌ونه‌کانیان بردبوو، ئه‌م جار پیویسته ده‌ست بو دوو شتی تر بیات، له‌وه‌ی پیشوو قورستر و زحه‌تتره. (هه‌موو سه‌رده‌میک، پیویستی به‌ زمانیکی تازه هه‌یه.)

دهستخستنه ناو خه یال و زمانیان، ویران و شیتیان نه کات
باشه. ئەوان رازی نه ده بوون کهس دهست له خه ونه کانیان
بدات، ئەبیت بو زمان و خه یالیان چهند ئازار بکیشن، بگۆرین
بو سهرده میکی نوئ. (هه موو سهرده میکی نوئ، پیویستی به
خه یالی نوئ هه یه.)

له سهر سووچی رپر هه که، دۆش دامابوو. سهیری
خه لکه که ی ده کرد قسه ده کهن. سهیری دوکاندار و کرپاره کان،
سهیری رپیواره کان و دهستگیره کان. ههر هه موویان خه یال و
زمانیان هینده کۆن بوو، لیکترازانکی خستبوویه نیوانیان هه وه.
ئەوان نه یانده زانی ئەوه سهرده مه که نییه تا دیت له یه کترین
دوور ده خاته وه، ئەوه زمان و خه یالیانه ئەم درزه ی دروست
کرد وه. له م ده رک کرده دا، به په شوکاوییه وه دهستی برد بو
تویشه به ره که ی، به دهسته کانی تیشوو هه که ی گوشه ی، گومانی
و نبوونی دهستوو سه که ی دای له بیر کرده وه ی. باش بوو
دهستوو سه که له ناو تیشوو هه که دا مابوو یه وه. ئاهیک هاته وه
به به ریدا و له بهر خۆیه وه وتی، ”دهرمانی دهردی ئیوه لای
منه.“

له و کاته وه ی هاتبوو یه ناو شاره که، ته نها شتیک زۆر
لیی ورد ده بوویه وه و سه رنجی ده دا، شیوازی قسه کردنی
خه لکه که ی بوو. ئەم خۆی له گوشه گیری به که یدا گه یشتبوویه
به رزاییه ک، له و به رزاییه دا زمانی نوئ، خه یالی نوئ
دهیتوانی بیگه ینیت به په بیردن به خه ونه کان. ده شیویست
هه مان دۆخ به سه ر خه لکی ئەم شاره دا ئەزموون بکات،
بیخه به ر له وه ی دونیا که ی ئەو، ئاسۆکه ی به رده می ئەو،
له ته ک ئەم خه لکه دا ئه رز و ئاسمانی جیاوازه. ئاسان نییه

بتهویت دهست بخه‌یته ناو خه‌یال و بیرکردنه‌وه‌ی ئه‌و
هموو خه‌لکه‌وه. له‌وه‌ش قورستر نه‌ریتپاریزه‌کانن، که
ده‌بنه‌ دوژمنی هموو ده‌نگیک و دونیا‌یه‌کی نوئ. خۆیشی
دانا‌بوو ڕووبه‌‌رووی چی ده‌بیته‌وه، ئه‌ما بر‌وایه‌ک بوو له‌م
بر‌وایه‌دا ویرانی‌شیان بکردایه، ویرانییه‌که‌ی پی با‌شتر بوو، تا
خۆگونجانیک له‌گه‌ل سه‌رده‌مه‌ وه‌ستاوه‌که‌دا.

(۳۳)

له ناو دهستنوو سه كاندا دانىشت.

يه كيك له و كتيبه چاكر اوانه ي له گوشه ي سه ره وه ي
كتي به كاندا ده ر هينا.

كتيبيكي شيعري بوو، هي يه كيك له شاعيره كانى ئەم
شاره. به سه بكيكي كونه وه، به زمانىكي چرى ئالۆزه
نووسرابوو. پنده چوو شاعيره كه ي، گهرچى ده ر ده لى زور
له شيعره كانيدا خويان ده ر خستبوو، ئەما ويستبووى به
زمانىكي ئالۆزى فره مانا بينووسيت، بو ئە وه ي هه مووكه س
لي تينه گات. شاعيرانى ئە و سه رده مه، هه ريه كه يان دوو-
سى زمانى بيگانه ي ده زانى. له ناو شيعره كانياندا بالاده ستى
زمانى خويان ده ر ده برى. ئە وه نده ي به لايانه وه گرنگ بوو
له ريگه ي بالاده ستى زمانه وه وينه ي جوانى ژيان و مروث
بنه خشين، ئە وه نده به لايانه وه گرنگ نه بوو باسى ئە و شتانه
بكه ن، كه ده بيت شيعر باسيان بكات.

هه نديكيشيان شاره زا بوون له جوانكردى ده ر ده كانى
خويان و كردنيان به شيعر. به سه رنجه وه به يت دواى به يت

شعیرهکانی دهخویندهوه. له بهیتیکدا روخساری دها بهیهکدا و له بهر خۆیهوه دهیگوت، (ئهمه زنجیرکردنی مروّقه، یان شعیر؟)

له بهیتیکی تردا زهردهخه نهیهکی بو دهکرد و دووباره دهیگوت، (به نه فرهت بیت ئه وهی پیتی وایه شعیر ههست و نهسته.)

بهه جوړه په ره دواي په ره هه لی دها یه وه و له هه رشوینیکدا ده وهستا، تانه یه کی پیدا ده کیشا. شتیک زور ئازاری دها، لاوازیی زمانی شعیرهکان و خه یالی شعیرهکان بوو. ئه وهی له گوشه گیریدا بوویه چه قی بیرکردنه وهی و کردی به خه می خۆی، ئیستا له ناو کتیبهکاندا به دی ده کریت و وزه یه کیان دایه وه به ری. واته هاتنه که ی بو ناو شاره که، هاتنیکي بیسوود نه بووه. (به راستی ئهم شاره پیویستی به بیرکه ره وه یه که هیه تا له وه موو ژه هره بزگای بکات.) سالمی په نجه شین له وئ نه بوو. که هاته وه، به پیکه نینه وه سه یریکی کرد. میرزای بالدار وا به قوولی چوو بوویه ناو شعیره کانه وه، باش ئاگای لی نه بوو. ئه ویش خۆی تیک نه دا و رویشته دهره وه و به دوو چایه وه که رایه وه. یه واشیک چایه کانی له بهرده میدا دانا و له سه ر کورسییه که ی خۆی دانیشته.

میرزا سوپاسیکی کرد و به روویه کی گه شه وه، که ئه وه یه که م جاری بوو ئاوا رووی گه شی لی ببینریت، پرسیی، "ئهمه کینییه؟"

"ئه وه یه کیکه له شاعیره به ناو بانگه کانی ئهم شاره!"
"به... به... ئهمه به ناو بانگه که یان و باشه که یان بیت،"

دهبیت خراپه که یان چۆنچۆنی بیت. “
”بۆچی وا دهلیت، شیعرهکانی زۆر ناسک و جوانن!“
”شیعر به ناسکی و جوانی نابیت به شیعر.“
”ئهی به چی دهبیت؟“
”به خه یالی نوئ، به زمانی نوئ، به یاخیبوون دهبیت به
شیعر.“
”شته که م لی قورس مه که.“
”نا، قورسی ناکه م، بهس تیناگهیت چی دهلیم.“
”تیده گه م، بهس له ئیستادا تیناگه م!“
”باشتر، هه ر تيمه گه. رۆژیک دیت تیده گهیت چ زهنگیکم
لیداوه.“

(۳۳)

دوستی نازیز دەبیت قسه بکهین!

ئەمەى بە سالمى پەنجەشین وت و کتیبە شیعرییەکەى
خستەوہ سەر رەفەکەى سەرەوہ. ئەو کۆتەرەییەى لە ژیریدا
بوو، رای کیشایە ئەملاوہ و لەتەنیشتیەوہ دانیشت. دەسەتیکی
هینا بە ریشیدا و لووتى خۆى خوراند. میزەرەکەى لەسەر
سەرى داگرت و لەبان یەکیک لە کتیبەکان دای نا. پرووی تی
کرد و بە شیۆهییەکی رژد دەستی کرد بە قسەکردن.

”من هەست بە شتیک دەکەم، هەست دەکەم تەنھا هەست
نییە، بە بیرکردنەوہ گەیشتووم بەمە. ئیمە هاوڕی و دوستین،
تۆ ئەتوانیت یارمەتیم بدەیت، تۆ نیوەى کارەکە دەکەیت و
نیوەکەى تریشى کە لەسەر شانى منە، تەواوی دەکەم!“

”خەریکە دەمترسینیت!“

”نا... ناتترسینم. ترسى تیا نییە، کاسپییەکی باشە بۆ تۆ.
هەرچی پرووبە پرووی کارەکەت بکریتەوہ، یەخەى تۆ ناگرن،
یەخەى من دەگرن. شەرپیک هەلەدەگیرسینم، لەم شەرەدا یا
بەتەواوەتى دەربەدەر دەبم، یان هەموو ئەوہى تۆ دەیبینی

لەم ھۆدەیدەدا، کەلکی قرووشیکی نامینیت. “
 ”جا براکەم بۆ مالى خۆم کاول بکەم، لە دارای دونیا
 ھەمە و نیمە ئەم کتیبانە، کە بە رەنجی شانی خۆم چاکم
 کردوون، بۆ کاریک بکەم کەلکیان نەمینیت و بکەوم.”
 یەک قاقای لیدا. وای، چەند سالیک بوو ئاوا پینەکەنیبوو.
 قاقاکەى لە دلەوہ بۆ ھات. دەنگى قاقای پینکەننەکەى بەناو
 ھۆدەکەدا بلأو بوویەوہ و خۆى کرد بەناو کتیبە کۆنەکاندا.
 کەرەکەى، کە لە بەردەم دوکانەکەدا وەستابوو، بە دەنگى
 قاقاکە جوولأ و سەریکی کرد بەناو دوکانەکەدا. دوو ریبواریش
 تیدەپەرىن، بە دەنگى قاقاکە وەستان و زەردەخەنەیکیان بۆ
 کرد.

دەستی خستە سەر شانی سالمى پەنجەشین و
 بەدلنیا بوونیکەوہ دلنیاى کردەوہ، کە ئەوہى ئەم دەیکات،
 پارەى زۆر زیاترى تیدایە لەم ھەموو کتیبەى دای ناو.
 سالمى پەنجەشین نەدەچووہ میشکیەوہ. دەھینا و دەبیرد،
 بیری لە ژيانى خۆى و خیزانەکەى دەکردەوہ، گەر بکەوتایە
 و ئەمەشى لە دەست بچووايە، ئیتر مالى کاول دەبوو.

میرزای بالدار، کە یفى بوو. دەستە باریک و زبرەکانى
 دەھینا بەسەر ئەژنۆکانیدا و بەغرووریکەوہ سەرى بەرز
 دەکردەوہ و سەیری ریزەکتیبەکانى دەکرد و دەگوت، ”وہى
 بە حالى ئیوہ، رەشەبایەک دیت، پەر و بالتان دەکات.”

سالمى پەنجەشین ھیندەى تر ترس نیشتە گیانیەوہ.
 خۆى نەگرت و بەترسینکەوہ وەلامى دایەوہ، ”برام، تۆ
 بەنیازى چیت، ناشیت بەم ئاخىرى تەمەنەتەوہ ھاتبیت مالى
 من ویران بکەیت. خۆ کوفرمان نەکرد دۆست بووین. لەم

ميرنشىنى خاك و خوڭ

شاره گورهيه بو پيچاوته به كتيبه كاني منه وه، بو ناچى
شتيك بكهيت، لانى كه م زهره رى منى تيا نه بيت.
(وهستان له شويى خوتدا، مه رگه.)

(۳۴)

له دەرەوہ بوو بہ دہنگہ دہنگ.

له سووچینکی دەرگاگہوہ سہیری کرد، خہلکینکی زور کو
بوونہ تہوہ.

لہناو خہلکہ کەدا یە کینک چووہ تہ سەر کوتەرہ یە ک
و بہ دہنگی بہرز قسہ دہکات و دەستی رادہوہ شینیت.
ہہلسا چووہ بہر دەم دوکانہ کە، تہ ماشای کرد یە کینک لہ
شاعیرہکانی شارہ کە یە، سەروریشینکی چلکنی ہہ یە. کراسینکی
بۆری یە خہ گہورہی لہ بہر دایہ، کتیبینکی کونیشی ناوہ تہ
بندہستی و دەستہ دریز و گہورہ کە ی تری رادہوہ شینیت و
ہہ تا ہیزی تیایہ بہ دہنگی بہرز شاعر دەخوینیتہوہ.

خہلکہ کە لہ چوار دہوری کو بوونہ تہوہ و ہەرکاتینک
شاعیرہ کە دەوہستیت ہہناسہ یە ک بدات، ئەمان پینکرا
چہ پلہ یە کی بو لیدہ دہن. دیمہنہ کە زور سہرنجراکیش بوو.
دوستہ کە ی ہاتہ تہ نیشتیہوہ و پینی وت، "ئہوہ سہکوی
شاعیرہکانی ئەم شارہ یە، ہەرکاتینک یە کینکیان شاعرینکی
نوی دەنووسیت، دیت ئا لیرہدا دەخوینیتہوہ. ئەگەر

خه لک پیی خوش بیټ، داوا ده کهن شیعره که یان بو بخریته
سه ر دهستنووسیک. شاعیره که دیته لای من و به جوانی
بو ی دهخه مه سه ر دهستنووسیک و به نرخیکی هه رزان
دهیفروشیت به و کریارانه ی داویان لی کردوو. شیعره که شی
خراپ بیټ، که س نایکریټ و دوا ی خویندنه وه، بلاوه ی لی
ده کریټ. چونه به لاته وه؟

”زور پیکه نیناوییه. یانی ئەمه بازاری شیعره. شیعر شتیک
نییه بازاری بو پهیدا بکریټ. ئەوه ئەو شاعیره پرپووچانه ی
شیعریان وا نزم کردوو ته وه، کرین و فرۆشتنی پیوه ده کهن.“
”مالت ئاوا بیټ، توش به هیچ رازی نیت. داماره به و دوو
قرانه ده ژیت، ئی نهیفرۆشیت چی بکات؟“

”بچیت ئیش بکات. خو شاعیربوون ئیش نییه، پیشه نییه.
شاعیربوون بیرکردنه وه و دونیابینییه. ئەمانه بیحورمه تی به
شیعریش ده کهن. به نه فره ت بیټ. تو سهیری بکه چون خوی
سوور و مور کردوو ته وه، بو ئەوه ی سه رنجی دوو کریار
بو خوی راکیشیت، له و سه وزه فرۆشه ده چیت، که هاوار
ده کات سه وزه که ی لی بکرن. ئەمانه شاعیر نین، ئیستا لی
پرسه شیعر چییه، نازانیت و قسه ی قور ده کات.“

”ئیشی من ئەمه یه بازاری ئەمانه بکوژم. ئیشی من
ئوه یه شیعر بگه رینمه وه شوینه راسته قینه که ی و له ده ست
ئهم چه رچیانه رزگاری بکه م.“

”به خوا بالدار ی ئازین، له تو تیناگه م. نازانم چ ناژاوه یه ک
له سه رتایه. خو ت بو وا تیک داوه، لیگه ری چون هاتوو
هه ر وا بیټ و بچیت. چیت داوه له م سه رئیشه یه.“

به مونییه که وه سهیریکی کرد و جوابی نه دایه وه.

شاعیرەكە شیعەرەكەى تەواو بوو. خەلكەكە چەپلەیه كیان
بو لیدا و بلاوهیان لی كرد. دیار بوو كریاری شیعەرەكەى
نەبوون. چون هاتبوو، ئاوا رۆیشت. كتیبه كۆنەكەى بنبالى،
چون رەنگى زەرد بوو، شاعیرەكەش ئاوا.
(ئەمانە نەك شیعەرەكانیان، خوشیان ژەهراوین.)

(۳۵)

نیکه‌ران بوو.

به‌نیکه‌رانییه‌وه له شویننه‌که‌ی خوی دانیشیت.
"بازار هه‌موو شتیکی کوشتوو. سه‌یرکه ئه‌و خه‌لکه‌ی
چی لی کردوو، سه‌یرکه شاعیران و بنووسه‌کان و میرزاکان
و میژوونووسانی چی لی کرد. که‌سیانی نه‌هیشیت و کردنی
به‌کالایه‌ک و له‌ناو گۆره‌پانه‌کانی خۆیدا هه‌راجی کردن.
بازار ئافاتیکه، رووی کرده هه‌ر مه‌مله‌که‌تیک، له‌گه‌ل خۆیدا
ته‌نانه‌ت خودا‌کانیش ده‌کات به‌کالا و ده‌یانفرۆشیت."
رووی کرده سالمی په‌نجه‌شین و به‌تانه‌لیدانه‌وه وتی، "له‌م
شاره‌دا که‌ی خودا‌کانیش ده‌فرۆشرین؟"
"ئه‌سته‌غفره‌للا پیاوی پیر، ئه‌وه تو چی ده‌لینیت!"
"بوچی ئه‌سته‌غفره‌للا، ئه‌وه نییه له به‌رچاوی من و تووه
نیستا پیاویک هات، خه‌یال و بیرکردنه‌وه و خۆیان وته‌نی،
هه‌ست و نه‌ستی خوی هه‌راج کرد؟ ئی مرو‌ف بتوانی شته
تاییه‌تییه‌کانی خوی هه‌راج بکات، ده‌شتوانیت خودا‌که‌ی هه‌راج
بکات."

”ئەو جىايە و ئەمە جىايە!“

”نا دۆستى ئازىزم، جىا نىيە. خەلكى ئەم شارە دەبىت دەرمان بىكرىن. يەكەم جار تۆم بىنى، پىم وتى ژەھراوى بوويت، نىگەران بوويت. پىم وتى چى دەكەى لىرەدا و بۇ وات لى ھاتووە، تىنەگەيشتى. باش سەيرى شتەكان بکە. كەمىك پىش ئىستا وتت ئەوە بازارى شىعرە. كە وایە شىعرىش بوو بە كەلوپەل و دەفرۆشرىت.“
(شتانىك ھەن ھىي ناخى مروقن، ئەو شتانه بۇ فرۆشتن نىن.)

”وايە، ئەوە بازارى شىعرە.“

”بەلى، بە چاوى خۆم بىنىم. لىرە نەبوومايە و نەمدىبايە، بروام نەدەکرد. وای خودايە، ئەم خەلكە بۇ ژيان وای لى كىردن تەنانتە جوانىيەكانى ناخى خۆشيان بفرۆشن ئەمە ژەھراوى بوون نەبىت، چىيە؟ دە تۇ بىلى، چىيە؟“
”دىسانەو دەستت پى كىردو. ئەھا كورە، ھىشتا نەگۇراوويت. ھىشتا گەنجە سەركىشەكەى جارانىت. تۇ بەكەلكى ئەم شارە نايەيت.“

”راست دەكەيت... زور راست دەكەيت. من بەكەلكى ئەم شارە نايەم. ئەم شارە شوینی ئەوانەيە كە بىباكن، گوى نادەنى، بىر ناكەنەو و گىرنگ ئەوہیە قووتىكىان دەست بکەویت، ئەو قووتە بە خراپترین رىگاش بىت، رىگاكيان لا مەبەست نىيە، قووتەكيان لا مەبەستە. خەيال و زمان و بىر كىردنەوہيان پىس بوو. من ھاتووم پاكى بکەمەو، بەلى، ھاتووم پاكى بکەمەو.“

”چۈنچۈنى پاكى دەكەيتەو؟“

”زۆر بەھىمنى، لە رېگەى وشەوہ. وشە دەتوانىت پىستىرىن
شوىنى مروڭ پاك بکاتەوہ. وشە دەتوانىت دونىاش پاك
بکاتەوہ. من نالىم دونيا، بەلام بە وشە شوىنىكى كۆن
تازە دەكەمەوہ، كە شوىنە كۆنەكەم تازە كردهوہ، دەرگای
پاكبوونەوہش دەكرىتەوہ.“

”تۆ شىتى.“

بەم جوابەى دوستەكەى پىكەنى.

(شىتییەك لە مندایە، جوانترە لە ھەموو ژىرىيەكانى ئىوہ.)

(۳۶)

چیرۆکه‌که‌ی گێزایه‌وه.

دهستی سالمی په‌نجه‌شینی گۆشی، به‌دهم ده‌ستگۆشینیه‌وه،
باسی کاره‌که‌ی خۆی بو کرد. ده‌یویست زمانی ئه‌و سه‌رده‌مه
تیک بشکینیت و زمانیکی نوێ بخاته ناو نووسینه‌وه. زمانیک،
زمانی خه‌لک بیت. زمانیک نه‌بیت له‌ دوره‌وه هاتبیت، زمانیک
بیت له‌ مندالییه‌وه هاتبیت. ئه‌و زمانه‌ی خه‌لکه‌که‌ قسه‌ی پی
ده‌کات، زمانی مندالییه، رۆحی تیايه، هه‌ستی تیايه، ئه‌توانریت
بکریته‌ زمانی نووسین و شیعەر. ئه‌توانریت بکریته‌ بناغه‌یه‌که
بو خویندنه‌وه‌ی دنیا. که‌ ئه‌م زمانه‌ نوویه‌ی هینا، ئیتر دنیا
کۆنه‌که‌ درزی تی ده‌که‌ویت، دنیا کۆنه‌که‌ش درزی تی که‌وت،
واتای ئه‌وه‌یه‌ به‌م زمانه‌ شتی تازه‌ دیته‌ ئاراوه‌ و ئه‌توانریت
ئه‌وه‌ی به‌ زمانه‌ کۆنه‌که‌ ژه‌هراوی کراوه، فه‌رامۆش بکریت
و له‌ ریگه‌ی زمانه‌ نوویه‌که‌وه‌ دنیا بخوینریته‌وه.

دۆسته‌که‌ی چه‌په‌سابوو. ده‌می داچه‌قاندبوو به‌دیاریه‌وه‌ و
قسه‌ی بو نه‌ده‌کرا. که‌ قسه‌کانی ئه‌و ته‌واو بوو، چه‌په‌سانه‌که
به‌ری دا. پر به‌ دلی خۆی دایه‌ قاقای پیکه‌نین. به‌دهم

پیکه نینه که یه وه به گالته پیکردنیکه وه وتی، "به راستی خهوی
خۆش ده بینیت، ئه وه تو ته واوی یان له و کیو و شاخانه جن
ده ستیان لی وه شان دووی؟ تو باسی چی ده که ییت؟"
خوی تیک نه دا. وتی، "باسی زمان و خه یال ده که م."
"جا بۆچی ئه م جار ههش وه ک جاری پیشوو شتیک ناکه ییت
به ردبارانیشته بکه ن."

"نا... ئه م جار ههس به ردبارانم ناکات، خه لکه ئاساییه که
له گه لم ده بن، ئه وان هه ی له گه لم ده بن، زورترن له وان هه ی دژمن.
ته نها ئه وان هه دژم ده وه ستنه وه که قه له میان پییه و به زمانه
کونه که نووسیویانه."

"جا بۆ ئه وان هه به که م ئه زانیت؟ هه ر ئه وان نین خه لکه
ره شو که که هان ده دن؟"

"وایه، ئه وانن. چاره ی ئه وه شم دۆزیوه ته وه"
"کامه چاره؟"

"ئه وان خه لک هان ده دن دژی من، منیش خه لک هان
ده دم دژی ئه وان."

"ئه ی فه رمان ره واکان؟"

"کیش هه یه ک نابیت. وا بیرم لی نه کردووه ته وه کون و
قوژبنه کان نه گرم. چیی کون و قوژبنه، به شیوازی خوی
چاره ی ده که م."

"وا بزانه سهری منیش ده ده ی به فه ته راتیکدا. ئاخه
براکه م، مرووف شیت نه بیت، بیر له وه ده کاته وه هیرش بکاته
سه ر زمانیکی هه زار ساله و زمانیکی نوئ دابهینیت. ئه مه
دیوانه یی نه بیت، ئه ی چی دیوانه یییه؟"

(که شتییه وان ی راسته قینه له ره شه با ناترسیت، له ئاوی

مه نگ ده ترسیت.)

(۲۷)

له ناو دوكانه كه دا دانىشتن.

سالامى په نجه شين دوو سيفارى پىچايه وه و دانه يه كى
دايه دهستى ئه و.

ميرزاي بالدار سيفار كيش نه بوو، چهندي كرد وه رى
نه گريت، به زور و سويند خواردن دانه يه كى دا به سه ريدا.
به دهستى خوى سيفاره كه ي بو دا گيرساند، نه فه سيكى قوولى
ناشيانه ي لى دا، له تهك هه لمژيني دووكه له كدا، به جاريك
له دهم و لووتيه وه دووكه ل هاته دهره وه. دهستى كرد
به كوكنيك، خهريك بوو جهرگ و هه ناوى بيته دهره وه.
چاوى پر بوو له ئاو، پهنگى تيك چوو، ئه و يش به دياريه وه
پيده كه نى!

”مالت ئاوا بيت، خهريك بوو بمكوژيت.“

”به رگه ي هيچ ناگريت، ناسك بوويته ته وه. ناتوانى له
به ردهم دووكه لى سيفاريكدا خوت بگريت، ئيتر چون ده توانى
پووبه رووى ئه و هه موو سيفار كيشه بيته وه!“
”سيفار كيش كين؟“

”ئەوانەى تۆ رووبەروویان دەبیتەو، سیغارکیشن. لیره
هەرکەسێک دەبیت بە شاعیر، سەر و قژی خۆى تیک دەدا،
دەست دەکات بە سیغارکیشان. خۆشییەکەى لەو دەداىە وا
دەزانن شاعیربوون یانى خۆخەمگینپیشانان! کاتیکیش
شاعیرەکانیان دەخوینیتەو، ئەو دەى بە لایدا نەچوون، خەمە
راستەقینەکانى ئەم دونیایەىە.“

میرزا دایە قاقای پیکەنین. پیکەنینەکەى لەو جۆرە پیکەنینانە
بوو، کە گالتەى بە شتیک دیت و نازانیت چى لەسەر بلت،
بۆى پیدەکەنیت. ئاخر شاعیربوون دەنگیکە پەیوەندیى بە
هوشیاری و ناو دەوێ مروڤەو هەیه، پەیوەندیى بە روخسار
و شیوەى کەسەکەو نییە.“

(دونیاکە بوو بە دونیای شیوەکان.)

”سەردەمەکە وای لى هاتوو، بۆ ئەو دەى شاعیریکى
باش دەر کەویت، ریشیکى بۆ دەهیلتەو، سەر و قژت تیک
دەدەى بەسەر یەکدا، داییمەى خوا سیغاریک لەسەر لیوتە
و دووکەلت لیوتە بەرز دەبیتەو. جلیکی رەنگا ورەنگ لەبەر
دەکەیت و لە شوینیک دادەنیشى، خۆت بە خەمگین دەر
دەخەیت و لە ناخیشەو دەلخۆشى تەنگى پى هەلچنیویت.“
سالمى پەنجە شین لەم جۆرە گالتانەى زۆر دەکرد لەسەر
نووسەر و شاعیرەکان. میرزاش بەخۆشحالییەو گویى بۆ
شل دەکرد و پیدەکەنى.

تا دەمەو ئیوارە لەسەر گالتەوگەپ بەردەوام بوون. چا
لەدوای چا هەلیان دەقوراند و هۆدەکەیان قان دابوو. کە
هەلدەستایتە سەر پى، دووکەلى سیغارەکان نەیدەهیشت
بەباشى بەردەمى خۆت ببینیت.

(تەمیک ژيانى شار دوو و تەو.)

(۳۸)

بەدەم رۆۋە شتىان دەكرى.

خۆر بە دوو تەكانى تر دەكەوت بەۋدىۋى كىۋەكاندا.
زەردەيەك لەو خوارەۋە خۆى راكىشاپوو، تا ناۋەرەستى
ئاسمانى تەنبوو. دوو پەلەھەور لە بەردەم زەردەى
خۆرەكەدا ۋەستابوون. ئەملاو و ئەۋلاى پەلەھەورەكان لە
دوو پشكۆ دەچوو، ئاگرىان لىۋە بەرز ببىتەۋە، سوورىكى
تۆخى دەنۋاند. پۆلىك مەلىش بە ئاراستەى دەشتايىيەكەدا
قەتارەيان بەستبوو. يەككە لەپىش ھەموویانەۋە ملە
بارىكەكەى خۆى درىژ كىدبوو، ئەۋانى دىكەش بەشۋىنىدا
خۆيان نزم دەكردەۋە و بەرز دەكردەۋە و پەلەى گەىشتىان
بوو بە شەۋنشىنيەكەيان.

بازارەكە قەرەبالخ بوو، كرىار و فرۆشىارەكان لە گەرمەى
مامەلەكردندا بوون. كۆمەلىك پاسەۋانىش بە خۆيان و دارىك
بەدەستىانەۋە لەقەرەاغ ھاتوچۇى خەلكەكە ۋەستابوون و
چاۋيان لە جموجوۋلەكان دەبرى.

(گەر ئاگات لە خۆت نەبىت، دەبىت بە پاسەۋانى ژيانى)

(خەلك).

دۆستهكەي دەمىك توورى دەكرى، دەمىك وشكە، دەمىك پارچە قوماش، كە ژنەكەي داواي كردبوو. ميرزا ئەوهەندەي پى دەكرا كەلوپەلەكانى لى وەر بگرىت و بيانخاتە سەر پشتى كەرەكەي و دەستيان پىوھ بگرىت نەكەون.

ھاواری بەقالەكان لە دەمەوئىوارانى بازاردا، جوانترین دەنگى مرۆفە. دەنگىكە نە خەمگینە، نە شاد، نە زۆر بەئازارە، نە زۆر نەرم، دەنگىكى پاكە، بۆنى ئەو سەوزانە دەدات، بەسەر گونیه تەرەكانەوھ لەسەر لا، لەتەنىشت يەك پال كەوتوون، دەنگىكى تەرە. ئەو دەنگە وات لى دەكات خۆت نەگرىت و بە سەوزە و ميوەوھ بچیتەوھ بۆ مال. ئاوازي ئەو دەنگە سفرەي مالهكەت سەوز و پىرەنگ دەكات. تەنها دەنگى سەربەرزى هيندەي دەنگى بەقالەكانى ئىوارانى بازار جوان و پاكە.

لەوسەرى بازارەكەوھ، بەقالەكە لەناو سەوزە و ميوەكاندا دەسپىكى ئارویشمىي تەرى گرتبوو بە دەستىەوھ، بە دەسپەكەي دەيكيشا بە شانوملى ميوە و سەوزەكاندا و ھاواریكى دەكرد، وەرنەوھ ئەم جوانىيە ببەنەوھ بۆ مال، وەرنەوھ مەهیلن سفرەي مالهكەت بىرەنگوبۆ بىت. بە خوشىي ئەو ھاوارەوھ، حەزت دەكرد دوكانەكە بگرىت بە كۆلتەوھ و بىبەیتەوھ.

(ئەوھي جوانىي پى بەخشىت، گەر تۆزقالىكيش بوو، وەرى بگرە).

سالمى پەنجەشىن بە كامى دللى شتى كرى. بە كۆلانە پىچاوپىچەكان و دیوارە خوّلأویبەكانى ئەمبەر و ئەوبەرىدا بەرەو مال بوونەوھ.

(۳۹)

گەشتنەوہ مال، دەستی کرد بە گورانیوتن.

کہ ژنەکەى دەبینى، پیاویکی تر بوو.

لە گەنجیدا بەو جۆرەش شەیدا دەر نەدەکەوت، کہ لەم تەمەنە کاملەیدا دەر دەکەوت. نازانم ئەم ژنە چ پەرچووێکەى نواندبوو، ئەو پیاوہى بەو جۆرە لى کردبوو، ژيانى سەرتاپا بەسترابوو بەوہوہ. کہ من ئەو پیاوانەى بەسەختى ژنەکانى خۆيان خۆش بویت. بە بینى ژنەکەى، شیوہى ھەلسوکەوت و قسەکردنى دەگۆرا. چون گەنجیک بۆ یەکەم جار لە سووچى کۆلانیک، یان لە ناوبازاریک چاوی بە کچیکى شوخوشەنگ دەکەویت و دەست و پى دەشکیت، بەدلى خۆى تەماشای دەکات، ئەمیش وا بوو. وات دەزانى یەکەم جارە یەکتەر بینن، یەکەم جارە قسە لەگەل یەکتەرى دەکەن.

مرۆف بەخیلی پى نەدەبردن، بەلام پیاو دلخۆش بوو بەوہى ھىشتا لە سەردەمیکدا دەژین، پیاویکی تیاپە بەو شیوہ جوانە ژنەکەى خۆى خۆش دەویت. ژنەکەشى تا ھەزکەى نەرمونیان، خانومان، ناسک و میھرەبان. لە دەرگای

حهوشه دهكه وتين به و ديو دا، دههات به پيرييه وه. په روانه يه ك
چون له ده وري شه معيك ده گه ريت، بو پياوه كه ي بو و بو و
به و په روانه يه. شه معه كه ش به دهم قسه ي خوش و پي كه نينه وه
سه يري په روانه كه ي خوي ده كرد.

چاويكي له ميرزا داگرت و به گالته كردنه وه وتي، "ئادهم
به گالته دهستي له و به هه شته هه لنه گرت، ده يزاني ئهم
به هه شته له و به هه شته به هه شتتره."

ميرزا به گومانه وه به بيدهنگي له به رده مي دا وه ستا.
قسه كه ي قسه يه كي جه رگبر بو، نه يده ويست له زه وقي بدا،
پيشي خوش بو و پيي بلت، "ئهم قسانه ش ئه زانيت." ئه ما
كه ده بييني وه ك دوو ماري عاشقه و ماشقه له ده وري يه ك
ده خولينه وه، پيي حيف بو و قسه يه ك بكات كه له سهر دايان
گران بيت.

خير ا دهستي برد تووره كاني شوشته وه و ده ورييه كي
هينا و تووره كاني قاژ كرد و به ژنه كه ي وت، "چيي ترت
ده ويت با بو ت بكه م."

ژنه كه ي زه رده خه نه يه كي بو كرد و له ژير ليوه وه تو زقاليك
دهنگي دههات، پيي وت، "تو خوت عه زيه ت مه ده، من به ياني
تا ئيواره بيئيشم، تو زيك ئيسراحت بكه، با ئهم ئيشانه من
بيكه م."

ئه ويش هاته سهر سه كو كه و پشتيه خره كه ي خسته ژير
شاني و به دهم سه ير كردني ژنه كه يه وه نووزه نووزيكي كرد.

(خوشبه ختي گه و ره ي خيزانه كان له خوشه ويستيدايه.)
ميرزا له ده ري هه وشه كه ره كه ي به سته وه به دارتووه كه وه
و كورتانه كه ي له سهر شاني داگرت. خوشي له ناو هه وزه كه ي

قەراغ حەوشە کە دەست و قاچی شوشت و لەو شوینە
بۆیان دانابوو، پالی دایەو. لە خەيالی خۆیدا حەزی دەکرد
هاودەمیکی هەبیت، بە شیوەی دۆستەکە ی ژیا نی پر بیت لە
خۆشەویستی، ئەما خەمەکانی لەو گەرەتر بوون بێر لە
هاودەمیکی راستەقینە بکاتەو و تەنها لە خەيالییدا وینە ی
کە سیک هەبوو.

(ئەو خۆشەویستانە ی لە خەيالییدا دەمیننەو، هەمیشە یین.)

(٤٠)

پاش نانخواردن كهوتنه باسى دونيا.

سالى په نجه شين قسه كانى بير نه ده چوو، بويه دوو باره
كرده وه و پرسى، "پيم بلئ به نيازى چيت؟"
ميرزا ديسانه وه باسى كرد، كه دهيه وئيت زمانى خه لكه كه
بگورئيت. ئه و زمانه ي خه لك قسه ي پئ دهكات، دهكرئيت هه مان
زمان ببئيت به زمانى نووسين و زمانى فه زمانه و اكان. ئه م
زمانه كونه ي پره له بيگانه كان، زمانى كه درزىكى دروست
كردوه له نيوان تيگه يشتندا. بو ئه وه ي درزه كه پر بكرئته وه،
دهبئيت له زمانه كه وه دهست پئ بكه يت. چيروكيكى گيرايه وه،
چيروكه كه هئى سه رده مى دروستبوونى وشه بوو. له يه كيك
له شاره ستانيه ته كونه كانى روژه لاتدا، كاتيك هه ستيان كرد
ته نها ئاماژه بهس نييه بو تيگه يشتن، وشه يان داهينا. وشه
زياده يه ك نه بوو، وشه پر كردنه وه ي بو شاييه گوره كه ي
مرؤف بوو.

ئوئيش قسه كانى پئ برى و به گالته يه كه وه وتى، "خو
ناشئيت خه ريكى وئرانه بيت."
"رئيك وايه، ئه وه ي مه به ستمه، وئرانه يه. وئرانه يه ك نه

پۆیستی بە سوپایە، نە پۆیستی بە خویندراشتنە، وێرانە یەکی
وێران دەکەم، خۆی وێرانە یە. ئەم وێرانە یە بوو تە شوینیک
بۆ کەسانیک لەسەری دەژین، دەبیت وێرانی بکەیت، تا کەس
لەسەری نەژی و مایکی نوێ دروست بکەیت.

سالمی پەنجەشین و سەرورپیشسپی، بە دەنگی بەرز،
بۆ ئەو هی ژنە کە ی بە باشی گوئی لئ بیت، هاواری کرد،
”خانم گویت لێه؟ گویت لێه غەریبە یە ک لەو شاخانە وە
هاتوو، بە نیازی تارومار کردنی ئەم شارە یە، لەو هەش خۆشتر
دەیه ویت شاریکی نوێ دروست بکات. هاتوو پیمان بلت
ئەم زمانە ی ئیمە سواو و پۆیستە زمانیکی تر فیر بین.
ئاخر ئەمە ئەچیتە عەقڵی شیتیشە وە.”

ژنە کە ی سەوزە ی دەچنی، خۆی تیک نە دا و بە نیانییە کە وە
جوابی دایە وە، ”جا بۆ نا کابرا، ئەم شارە وەختی خۆی
دەشت بوو، یە کیک هاتوو دروستی بکات، پۆژیکیش دیت
جوانتر دەکریت، کراسیک کۆن بوو، بۆ چی باشە؟“

کە گوئی لەم قسانە ی ژنە کە ی بوو، هەلسایە سەر
قیچکان، ”بەه... بەه... تۆشی وا لئ کرد. ئاخر خانم گیان،
پووناکیی سینەم، خەونی ژیانم، ئەمە کراس نییە، ئەمە
شەرە شەر، شەرپیکە، کەس نازانیت کئ تیایدا پارچە پارچە
دەبیت.”

میرزا گوئی گرتبوو. ئەوان خەریکی قسە کردن بوون،
ژنە کە ی شتیکی دەوت و پیاووە کە ی شتیکی تر قسە کانی
ژنە کە ی لەو نە دەچوون پشتی میرزا نە گریت. پیاووە کە شی
ور دەور دە نەرم دەبوو برۆی پی بکات.

(گەر پیاووە کان لینگەرین، ژنە کان زووتر لە گەل نوینگەریدا

دەگونجین.)

(٤١)

ژن خوی شیعره.

گه‌یشتنه ئه‌وه‌ی یه‌کلایی بکه‌نه‌وه.

دۆسته سه‌رسپییه‌که‌ی، نیوه‌ی ژیان‌ی نا، زۆربه‌ی ژیان‌ی،
به‌تایبه‌ت له‌و ساتانه‌ی چاره‌نووسی له‌گه‌ل که‌سیکدا بوو،
دابوو‌یه ده‌ستی ژنه‌که‌ی. بر‌وای وا بوو هه‌ر بر‌یاریکی ژیان‌ی
له‌لایه‌ن ژنه‌که‌یه‌وه درابیت، سه‌رکه‌وتوو بووه تیتیدا. ژنه‌که‌ی
به‌دهم چاتیکردنه‌وه پ‌وو‌یه‌کی له‌ میرزای بالدار کرد و
به‌نه‌رمی پ‌یی وت، "ئه‌رئ هه‌ر باسی شیعر‌ی تازه و زمانی
تازه ده‌که‌یت، ه‌یچ‌یشمان نه‌دی!"

ه‌یشتا قسه‌که له‌ ده‌می نه‌که‌وتبوویه خواره‌وه، می‌رده‌که‌ی
هه‌لی دایه، "ئه‌شه‌ه‌دو راست ده‌کات، ئه‌شه‌ه‌دو وایه، ئه‌وه
دوو پ‌ۆژه می‌شکی منت بردوووه، زمانی تازه و شیعر‌ی تازه
و دونیای تازه، نه‌ تیگه‌یشتم، نه‌ نووکه وشه‌یه‌کیشم ب‌ینی.
براکه‌م، پ‌یاوی گه‌وره که‌م قسه‌ ده‌کات و کاری باش ده‌کات.
له‌باتیی ئه‌م قسانه، بو شتی‌کمان پ‌یشان ناده‌یت؟"
میرزا ده‌ستیکی خسته ژیر چه‌ناگه‌ی و به‌زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه

سەیری ھەردووکیانی کرد. لە دلەو پێی خۆش بوو گەشتوووتە ئەوێ دوو لە نزیکتەین کەسەکانی تامەزرۆ بن شتیکی ببینن. سەردەمی رۆیشتنی بۆ کێوکان، تازە کتیبی خەونە بالدارەکانی نووسیوو، لەو کتیبەدا خەونەکان قسەیان دەکرد. خەونەکان خاوەنی خەونەکەیان دەبرد بۆ ئەو شوینەیی خەونەکەیی تیدا بوو. خەونیکێ نەگیرابووێو بەو بەلی نەبیت. کێشەیی گەرەیی ئەو کتیبە زمانی تیگەیشتنەکەیی بوو. زمانەکەیی ئالۆز بوو. سەردەمەکەش وا بوو، زمانی نووسین و زمانی قسەکردن دوو شتی جیا بوون. ئەوێ بیویستایە ببیتە خوینەوار، دەبایە پیش ھەموو شتیکی زمانیک بزانی. کەس بەو زمانەیی قسەیی پێ دەکرد، نەیدەنووسی. لە نیوێ رێگا بوو، دەنگی بالندەکان وای لێ کرد وا بیر بکاتەو دەبیت ھەموو مرقۆئیک وەک بالندەکان بە زمانی خۆی بنووسیت.

لەم خەیاڵانەدا بوو، کەرەکەیی لە بەردەرگا دەستی کرد بە زەرپین. بە زمانی خۆی میرزای راپلەکان و ھیتایەو ناو بەرھەیوانەکە.

(چی دەبوو مرقۆ عەقلی ھەبیت و زمانی نەبیت؟)

ئەم پرسیارە نیوێ ژیانی لەسەر ھەلچنی، تا دواچار بریارەکەیی خۆی دا.

کلۆشەکرەکەیی کرد بەناو چایەکەدا و پرووی کردە خانمە خانومانەکە و پێی وت، ”با وا دانئین من شتیکی نوێ پیشانی تۆ دەدەم و بەدلت دەبیت، دواي ئەوێ چی؟“

”کە بەدلەم بوو، یانی بیکەن.“

”ئەیی تۆ رەفییق؟“

”من که ی قسه م هه بووه له بریاری ژنه که مدا.“

”یانی ژنه که ت رازی بیت، توش رازیت؟“

”بۆ نا. ژنه که م خۆی شیعره.“

”بهه بهه ... ده من ئەو شیعره به شیعر رازی ده که م.“

”ده تۆ ئەو رازی بکه و منیش بار بکه.“

ههرسیکیان دهستیان کرد به پینکه نین.

(۴۲)

تیشووہکھی بۆنی شیعیری دەدا.

یەواشیک تیشووہکھی کردەوہ. دەستنووسەکانی خۆی
دەر هینا.

چەند جارێک دەستنووسەکانی ئەمدیووئەودیو کرد.
گەر... گەر... لە کۆتاییدا ئەوہی دەیویست، دەرە هینا.
بۆنیکی تیانووسەکھی کرد و کەمیک ئەمدیووئەودیوی پئی
کرد. بەئەسپایی دایە دەستی سالمی پەنجەشین، ئەویش
لەبەر رووناکیی مانگەشەوہکە رای گرت و لئی راما. بە
خەتیکی قورسی شکستە نووسرابوو. رەشیی خەتەکە لەچاو
زەردیی تیانووسەکە، لەبری شیعیر، لە نیگارێک دەچوو.
سەرسامانە لە شیۆہی نووسینەکە و جوانیی رەشییەکە
بەبێدەنگی سەیری دەکرد.

بەدەم سەیرکردنی تیانووسەکەوہ، لەژێر چاوەوہ
تەماشایەکی میرزای بالداری کرد. تەماشاکردنەکھی
نیشانەیک بوو بۆ سەرسامی. ئینجا بەدەم لیوجووولاندنەوہی
دەستی کرد بە خویندنەوہی شیعیرەکە. لە سەرەوہ بۆ

خواره وه خویندیه وه. تیری نه خوارد، دیسان له سهره وه
بو خواره وه خویندیه وه. له م بیدهنگیهی ئه و و دهنگی
سیسرکه کانی ناو حه وشه که ژنه کهی بیئوقره کردبوو. خوی
نه گرت و به نازیکه وه وتی، "ئهری پیاوه که چی بوو؟ ده
شتیک بلی؟ خو من دلم ته قی؟"

تیانوو سه کهی گرت به دهسته چه پیه وه و وه لامی ژنه کهی
دایه وه، "چی بلیم ژنه که. له گه نجییه وه تا ئیستا له ناو
کتییدام، هه زاران دهستنووسم کو کردنه وه و به م دهستانه ی
خۆم کردم من به کتیب. هه زاران وشه م ئه مدیوئه و دیو کرد.
بروا ده کهیت تا ئه م ته مه نه ش شتیکی وا جوانم نه دیوه. قهت
له و بروایه دا نه بووم روژیک له روژان که سیک بیت ئه م
زمانی قسه کردنه ی خۆمان بکات به نووسین، جا ئیستا ئه و
که سه ش ره فیقیکی خۆم بیت. ئه ک دهسته کانی خۆش، ئه مه
کاره. له بهر دلی تو نالیم، به گیانی تو ئه م شیعره خه ریکه
هیئده ی تو جوانه."

میرزا گوپی شل کردبوو. خوی دلنیا بوو له وه ی کاره که ی
جوانه، زه حمه تیشه. بیری له وه کرده وه که سیک خوی ئه هلی
ناو کتیبه کان بیت، یه کسه ر به نووسینیکی تازه سه رسام
بیت، زور جیگای دلخۆشی نییه. ئه وه ی جیگای دلخۆشییه
که سیک سه رسام بیت، وشه ناس نه بیت و به وشه ی تازه
سه رسام بیت.

ژنه که ی داوای کرد بو ی بخوینیته وه. ئه ویش گه رچی
به باشی نه یده زانی ئاوازی وشه تازه کان دهر بریت، دهستی
کرد به خویندنه وه. له کو تاییدا وه ستا. ژنه چاوه پروان بوو
نه وه ستیت. ویستی دهستنووسه که بخاته لاه، ژنه دیسان

داوای لی کرد سه رله نوی بیخوینیتته وه، ئه ویش دووباره
خویندیه وه.

هه ردووکیان پیکه وه سه یریکیان کرد. دلخوش بوون
میوانیک له ماله که یاندایه، هه گبه که ی هینده تازه یه، یه ک
سه ردهم و یه ک شه ری گه وره ی دهویت تا ئه و هه گبه تازه یه
بچیتته ناو هه موو مالیکی شاره که.

(وشه، که ته ر و به هیز بوو، بوئی تازه یی ده دات.)

تاویک بیدهنگی... که سیک قسه ی نه ده کرد... جگه له
شنه بایه ک و سیسرکه کان، دهنگی هیچ نه ده هات.

(۴۳)

دەنگى كەلەشىرەكە ھەۋالى پۇژىكى نوپى ھېنا.

بەپەلە مىرزاي لە خەو ھەلساند. ئەۋەندەي ئەو پەلەي
بوو، مىرزا پەلەي نەبوو.

نانوچايەكى سادەيان خوارد. مىرزا خەرىكى كۆپانى
كەرەكەي بوو، رەفېقەكەي ھاتە لايەۋە و داۋاي لى كرد ئەمىرۇ
كەرەكەي نەھىئىت. بە داۋاكەي رازى نەبوو. راستىيەكەي،
ھىندە پىكەۋە ژىابوون، بەبى يەكتىرى رەۋتى رۆيشتىيان تىك
دەچوو. كەرە بۆر كۆپانى خرايە سەر و كەمىك گىاي تەپىش
خرايە بەردەمى تا بە سكى خالىيەۋە بەناو كۆلانەكانى شاردان
نەيگەپىئىت. بەدىارىيەۋە ۋەستان تا ژەمى بەيانىي خوارد.

رەشۋى كەرەكەي گرت بە دەستىيەۋە و كەۋتە شوپىن
رەفېقەكەي. راستەۋراست بەرەۋ مزگەۋتە گەۋرەكەي
ناۋەراستى شار رۆيشتىن. لەسەر دىۋارى مزگەۋتەكە، بە
خەتى كوفى، ھەزاران ئايەت و ناۋى خەلىفە و پىاۋانى ئەو
بىابانە نووسرايوون. لەسەر تاقى مزگەۋتەكەش پىر بوو لە
كتىبى رەنگزەردى سەدە كۆنەكان. يەككىك لە كىتەبەكانى دەر

هیتا و بە زمانیکی بیگانه نووسرابوو. دایه دەستی میرزا و پیتی وت، "ئەم کتیبانە دەبینی، ئەمانە هیچیان بە زمانی خۆمان نین. نازانم بۆچی پیشووتر کەسیک نەهاتوو بەم زمانە ی خۆمان بنووسیت. خراپیی ئەم زمانە چییە؟ گوناھی ئەو خەلکەش چییە لەم کتیبانە تیناگەن و نازانن مەسەلە راستەقینە کە چییە؟"

میرزا بەگومانەوه لیتی روانی. دوا ی سەیرکردنیکی ساردی کتیبە کە، خستیهوه شوینی خۆی و دەستی کرد بە قسەکردن، "هەمیشە دەبیت کەسیک بیت پەردە کە لا بدات، بۆ ئەو هی خەلکە کە بە باشی ببینن. من نالیم شتی گەورەم کردوو، تەنها لە دەنگی بالەندە و گیانلەبەرە کتوییه کانهوه فیڕ بووم، پتویستە هەموو رۆحە بەریک بە زمانی خۆی بدوویت. ئەوانەشی ئەتوانن بنووسن، هەر بەو زمانە بنووسن. زمانیک لەم سەرزەمینەدا نییە لە زمانە کە ی تر پیرۆزتر و خۆشەویستر بیت لای خودا. ئەو قسە کۆنانە بەسەر چوون، کە پیشتر لە حوجرەکان دەمانیبیست. زمانە کە ی خۆمان زمانی خودایە. مادام زمانی خودایە، بۆچی بە زمانی خودا قسە نەکەین و نەنووسین؟"

"تۆ راست دەکە ی میرزا. برۆا دەکەیت ئەمشەو خەوم لی نەکەوت. باشە بۆچی من لەباتیی تۆ بیرم لەم کارە نەکردەوه؟"

"جا حەز دەکە ی با بۆ تۆ بیت؟"

"نە، شتی وا نابیت، بە خیلیت پی نابەم. ئەو هی پیم بکریت دەیکەم. ئەمرۆ بۆیە هینامی بۆ ئیڕە، تا بزانی تەنانەت بە زمانی خۆشمان ئایینە کە مان پی ناگات. خودا بکات تۆ شتیک

بكهيت و لهم شوينهوه گويم لى بيت بهم زمانهى خومان
باسى خودا بكرىت.

”سهبرت ههبيت. سهبرت ههبيت. كاريك ناكهه خهلكهكه
پيى خوش نهبيت. دويى لهم مزگهوهته ناسراويكى كۆنى
خۆمم دى، شهو لايان بووم. ئەمرۆ ديار نيهه.“
”ليگهري، كاتى ئەوه نيهه.“

تا نيوهرۆكهى زۆر شوين گهران. يهكيك لهو شوينانهيان
نه دۆزيبهوه دهستنووس و كتيبهكانى به زمانى بيگانهكان
نهبيت.

(من كه خۆم زمانم ههبيت، بۆچى چاوهريى تو بم قسهه
بۆ بكهيت.)

(۴۴)

دوو دەنگخوشیان بە کرێ گرت.

بەرەو دوکانەکه رۆیشتن. دەرگای دوکانەکهی کردەوه و فەرمووی لە میرزای بالدار کرد. خۆیشتی رۆیشت. لەوه زۆرتەری پێ چوو که دەچوو بۆ چاهینان. کاتی گەرایەوه، دوو کەسی لەگەڵ بوون. دوو کەسەکهی هینایە ژورەوه و بە میرزای وت، "ئەم دوو ئازیزە برێک پارەیان دەدەمی و ئیشیکمان بۆ دەکن."

میرزای پرسیی، "چی ئیشیک؟" ئەویش وتی، "ئەمانە دەنگخۆشن. لەسەر ئەو سەکۆی شیعەرە ئەو دەستتووسە بخوینەوه که دوینیی شەو من بینیم."

میرزا پێی ناخۆش بوو. بە دەموچا و گرژییەوه ناپەزایی خۆی لەو کارە دەر بری. سالمی پەنجەشین بە پارانەوه وه هاتە بەردەمی و تیی گەیاندا، "ئەمە بلاوبوونەوه یە. ئێمە رێگای ترمان نییە بۆ بلاوبوونەوه. هەیه و نییە تەنها ئەمە یە. ئەم کارەش تۆ نایکەیت، خۆم دەیکەم. ئیشەکه م لێ تێک مەدە با بیکەم."

بەنارەزايىيەۋە لىنگەرا ئىشەكە بكات.

دەستنوسەكەي دەر ھىنا و دايە دەست دوو دەنگخۆشەكە.
كە خوئندىانەۋە، بەحەپەساۋى لە بەردەمياندا ۋەستان.
يەككىيان وتى، "ئەمە چىيە؟"

سالماي پەنجەشىن جۋابى دايەۋە، "ئەۋە شىعەرى نوئيە،
بەۋ زمانەي كە خۆت قسەي پى دەكەيت."

"دەزانم و لىي تىدەگەم، كىشەم ئەۋە نىيە، كىشەكەي من
ئەۋەيە، ئەمە خەلك گويى لى دەگرىت؟"

"با تاقىي بەكىنەۋە. ئىۋە ئىشى خۆتان بەكەن و پارەي

خۆتان ۋەر بگرن. دۋايى چى ۋوۋى دا، لىي گەرېن بۆ ئىمە."

دوۋ دەنگخۆشەكە بەملتەكاندنىكەۋە دەستنوسەكەيان

بردە دەرەۋە و چوونە سەر سەكۆكە. ئىشى خۆيان بوۋ

چۆن خەلك كۆ بەكەنەۋە. خەلى لەدەۋورىان كۆ بوونەۋە و

دەستيان كرد بە خوئندىنەۋەي شىعەرەكە. ميرزا بەدوۋدى

لەژىر چاۋەۋە لە سوۋچىكى دەرگاگەۋە سەيرى دەكردن و

چاۋەرپىي كاردانەۋەي خەلك بوۋ. لە دەستپىكى شىعەرەكەۋە

تا كۆتايىيەكەي، خەلكەكە كىشومات گويان گرت. لە كۆتايىي

شىعەرەكەدا مقومقويەك پەيدا بوۋ. پىرەپياۋىك دەنگى بەرز

كردەۋە، "دەستى ئەۋە خۆش بىت ئەمەي نوۋسىۋە، ئەمە

رېك زمانى ئىمەيە. خۆزگە ئەۋانى ترىش چاۋيان لى دەكرد."

لەۋلاي ئەۋەۋە دەستگىرېك ھاتە جۋاب، "ۋەللا خۆ من

تىگەيشتم، چونكە زمانى خۆم بوۋ. بەس ئەمە ھەركەسىك

نوۋسىۋەتى، ھەزى لە ئاۋاۋەيە. دەيەۋىت مىراسىي

چەندسالەي شىعەرەكانمان تىكومەكان بدات."

(زۆرىك لە تىگەيشتنە گەرەكان، لە مروۋفە سادەكانەۋە

هەلەدەقولین.)

دوو دەنگخۆشەکه بەردەوام بوون و خەلک لە دەوریان
کۆ دەبوویەوه و هەریەکه بەپێی عەقلى خۆی شتیکی دەوت.
میرزاش بەنئارامییەوه سەیری دیمەنەکهی دەکرد و گویى
دەگرت.

(۴۵)

فروشتنی سی دەستنوس.

یەکیک لە دەنگخۆشەکان هاتە ژوورەووە و کڕیاریکی
لەگەل بوو.

کڕیارەکە پیاویکی سەرورپیش ماشوبرنجی بوو. دەستیک
جلی پاکوخواوینی لەبەردا بوو. بە شیوەیدا لە خانەدان دەچوو.
دەستنوسەکە ی خستە سەر میزی کتیبفرۆشەکە و بە پەنجە
خړ و ئەستورەکانی دەستی خستە سەر و بە دەنگیکی
کەمیک خاوی گرهووە وتی، "ئەمەم بۆ بنوسەووە و پارەکە
چەندە دەیدەم. کورپیکم هەیه ئەهلی ئەدەب و نووسینە،
دەمەوینت پیشانی بەدەم و فییری بکەم نووسین بە زمانی
خۆت لای کەسێک عەیبە خۆی لە بەردەم بیگانەکاندا بە
بچووک بزانییت. من نالیم میراسەکە ی رابردوومان زمانەکە ی
بیگانەیه، بەشیکی بە زمانی خۆمانە و بەشیکی زۆریشی بە
زمانی خۆمان نییه. حەیفە ئەوێ لە میشکماندا یە بە زمانی
خۆمان نەبییت."

قسەکانی بەتەواوەتی نا ئارامییەکە ی میرزای پەواندەووە.

سالمی په نجه شین دهستی کرد به نووسینه وهی و له کوتاییی شیعره که دا خالیکی دانا و به میرزای وت، "حه ز ده که ی به چ ناویکه وه بیټ. "ئه ویش به شه رمیکه وه وتی، "بنووسه (نالیی بالدار)."

خه ریکی نووسینی ناوه که بوو. پیاوهی کړیار، که له خانه دان ده چوو، پرووی کرده میرزا و پرسیی، "ئه مه ئیشی تویه؟"

"به لئ قوربان."

"دهی باشت کردووه میرزا گیان، هه رشتیکی تازه ت هه بوو، ئاگادارم بکه نه وه. مالی من که وتوو هه ته پشت کوشکه که ی میره وه، له ته نیشته هه مامه کونه که یه. خوُم له م بازاره دوو-سی دوکانی کوتال و وشکه م هه یه، قافله چیم. شارانی زورم دیوه، خه لکی زورم دیوه، هه همیشه خه فه تی ئه وه م خوار دووه، بوچی ئه وان شهرم له زمانی خویمان ناکه ن و ئیمه شهرم ده که یین. شوکرم ئه مرؤ بینیم میرزایه کی هه ژار هاتوو ه به زمانه که ی خویمان ده نووسیت. ئه وه ی به من بکریټ، له خزمه تتدام."

میرزا زور سوپاسی کرد و ده ستنووسه که ی لوول کرد و به ریزه وه دایه دهستی. ئه ویش له ناو تووره که که ی لاقه دی بریک پاره ی دهر هیئا و خسته یه سه ر میزه که و خواحافیزیی کرد.

هه ر که ئه و پویشته، دووانی تر هاتن. له م نووسین و فروشته نه دا، سالمی په نجه شین به که یفیکه وه سه ری له سه ر تیانووسه کان داده نه واند و ده ینووسینه وه، ئه توت عاشقی وشه کان بووه و ده یه ویت پوچی خو ی بخاته ناویانه وه.

ئەو پوژە تا ئیوارە سى دەستتووسیان فرۆشت. پارەى دوو دەنگخۆشەکهیان دا و ئاگاداریان کردنەو سبەى، بە هەمان شیو، پاشنیوهرۆکەى بگەرپینەو بۆ هەمان کار. ئەوانیش بەخۆشحالییەو قبوڵیان کرد.

(هەنگاوى یەكەم سەختترین و قورستیرن هەنگاوه.)

پارەکانى كۆ کردەو و دیسانەو بەگالتهپیکردنەو وتى، "نالیی بالدار، تۆ هەمیشە وەك بالندەیهك بوویت، پوژیک تۆم نەبینى بەبى فرین و بەبى بال." نالیى بالدار دەیزانى دەیهوویت سەر بخاتە سەرى، لەبریى وەلامدانەو، زەر دەخەنەى بۆ دەکرد.

(٤٦)

دهوری سه کۆکه خه لکی لی بوو.

یه کیک له دهنگخۆشه کان باریکه له یه کی بالا بهرز بوو. دهسته کانی دریژ، پوخساریکی باریکی ئەسمەر و تۆزیک ریشی هه بوو. قژه لووله که ی له ژیر میزه ره که یدا خولیان خوار دبوویه وه. دهستنووسه که ی گرتبوو به دهستیه وه و به ئاوازیکه وه شیعره که ی ده خوینده وه و له گه ل خویندنه وه یدا دهسته که ی تریشی با هدا. خه لکی ناو بازاره که ئاواز و شیعره که یان پی خۆش بوو. دوکانداره کانی ئەمبه ر و ئەوبه ری و لای سه کۆکه ش، له بهرده م دوکانه کانیان وه ستابوون و گوئیان ده گرت.

یه کیک له دراوسی دوکانه کان هاته ژوره وه و به نالیی بالداری وت، "ئهم دوو پۆژه ئەم ناوه ت ئاوه دان کردووه ته وه. من زۆر شت نازانم و که میک بیخه به رم له نووسین و شیعر. به س خوا هه لئاگریت، ئەم دوو پۆژه ئەم شیعرانه م گوئ لی بووه، له خۆمه وه چه زم له شیعره. ئەزانی زۆر خۆشه شیعریک به زمانی خۆت نووسرابیت بیخوینیته وه و گوئی

لئ بگریت. خۆزگه خوینده واریم هه با.

سالمی پهنجهشین سهیریکی نالیی بالداری کرد و وتی،
”سهیرکه رهفیق... سهیرکه. ئا ئه مهی هاته ژوره وه و باسی
شیعری کرد، هه رگیز نه گوئی لئ گرتوو و نه بۆی گرنه
بووه. دلنیا م ئه مرۆش بازارمان ده بیته.“

هه ر واش بوو، چه ند کړیاریک هاتن و ده ستنووسیان
کړی. له ناو کړیاره کاندای دوکاندار و ده ستگێریشی تیدا بوو.
هه ندیکیش له وانیهی له ده وری سه کۆکه کۆ بوو بوونه وه، هینده
شته که لایان تازه بوو، وه ریان نه ده گرت و نه شیانده زانی
چۆن ره دی بکه نه وه.

ئه و رۆژه رۆژیکه هیمن بوو. نالیی الدار پئی ناخۆش
بوو شیعه رکانی بوون به بازار و ده فرۆشرین. چاریشی
ناچار بوو، ده بیته به گوئی هاوه له که ی بکات. به لام غرووری
رینگه ی پئی نه ده دا نه خۆی بچیت بیانخوینیته وه، نه چه زیش
بکات ئه و کړیارانه بزانتن کاری ئه وه.

(ئیشی خۆت بکه، هه موو ئیشیکه باش شوینی خۆی
ده گریته.)

شه وه که ی له مالی سالمی پهنجهشین به یه کیک له شه وه
خۆشه کانی هاته به رچاو، ژنه که ی که یفخۆش بوو به وه ی
خه لک شیعه رکانی به دله. لای ژنه دراوسیکانیشیان باسی
کردبوون و زوو زووش ناوی نالیی دابوو به گوئیاندا. خۆی
وته نی، ”هه رچی ویستت زوو بگات به خه لک، بیخه ده می
ژنانه وه. هه فته یه کی پئی ناچیت، ئه م شاره ده بیته به باسی
ئه و.“

شتیکیش زۆر دلی خۆش ده کرد، ئه وه بوو دۆسته که ی

بازارنى بۇ پەيدا بوۋىدۇ. لە دەستىن ئۆسۈپ بارىدىغان،
يەك قەرانى لى ۋە نەگرتىۋىيە ۋە. خەنەكەى ئە ۋ گۆپىنى
زمانىك بو، نەك گۆپىنى ژيانى خۆى.
(ئەۋەى خەۋنى گەۋرەى ھەبىت، ژيانى خۆى بىر
دەچىتە ۋە.)

(۴۷)

بازار گهرم بوو.

ههوايه کی خوش، نه کزه ی هه بوو، نه گهرم بوو.
بوئی سهوزهی تهر و میوه ی تازه کریارهکانی بو
خوی راده کیشا. ههردووکیان له ناو دوکانی کتیپفروشییه که
دانیشتبوون. سالمی په نجه شین، که سهروپیشی سپی
بووبوو، کلاویکی رهنگاورهنگی دهستچنی ژنه که ی خستبوویه
تهوقی سهری. دهموچاویکی باریکی شیرین، دوو چاوی
رهشی بچکوله چووبوون به قوولیا. توئیلی ورده ورده دهر
په ریبوو و تووکهکانی ئەملا و ئەولای توئیلی هه لوه ریبوون و
ورده ورده نیوچاوانی دریژتر ده بوو. قامیشیک به دهستییه وه،
دهژند به ناو جامه مه ره که به که دا و به هیواشی خه ریکی
نوسینه وه ی شیعیکی نوی بوو. نالیی بالداریش وه ک چۆن
داده نیشته به وردی سهیری سروشتی ده کرد، ئاوا سهیری
په نجه شینهکانی دوسته که ی ده کرد. دووراودوور خزم
بوون، بهس ئەوهنده ی دوستایه تییه که یان به لاهه گرنه بوو،
خزمایه تییه که نه ده بووه هوی نزیکیان.

دوو دەنگخۆشە که لەسەر سەکۆکە وەک کەو دەیانخویند.
خەلکیکی زۆر لە دەوریان کۆ بوو بوویەو. کتوپر بوو
بە هەللا، دەنگە دەنگە کە ی دەرهو ئارامیی ئەمانی تیک دا.
بە پرتاو چوونە بەردەرگا، بینیان دوو کەس بە شیوەی
زۆر خراپ باسی شیعرەکان دەکەن و یەک-دوو انیکیش لییان
هاتوونەتە جواب. نە ئەوانە دەناسران کە هاتبوونە جواب، نە
ئەوانەش کە دژی شیعرەکان بوون. لەو بەینەدا فرکان فرکان
پەلاماری یەکتریان دەدا و یەخە یەکتریان گرتبوو، ئەمانیش
نەیان دەزانی چی بکەن.

(زەوی زۆر جوان دەبوو، گەر مرۆف توپەبوونی خۆی
لەبیر بکردایە.)

هەرچۆنیک بیت، خەلکە کە کەوتنە بەینیان و دوو
دەستە کە یان لە یەک جیا کردنەو. ئەمانیش لە مەرهو
سەیریان دەکردن. دوا ی جیا کردنەو ی پەلامار دەران، یەکیک
لە دەنگخۆشەکان هاتە ئەمبەر، رەنگی تیک چوو بوو، بە
زمانیکی وشکەو بە باسی شەرە کە ی کرد، "ئیمە خەریکی
خویندەو بووین، کاتی کمان زانی دوو کەس کەوتنە گوتنی
قسە ی ناشیرین، تینە گەشتین بو و دەکەن. هەولمان
دا ئارامیان بکەینەو، سوودی نەبوو، قوربان دیار بوو
بو شەر هاتبوون. ئیتر دوو-سێ کەسی تر لییان هاتنە
جواب. قوربان، بە خودا گوناھی ئیمە نەبوو، ئیمە بە باشی
کارە کمان دەکەین."

سالمی پەنجەشین دەستیکی هینا بە سەریدا و دلنەوایی
دایەو، "گویی مە دەنی، خۆتان لە شەر لا بدەن. ئیوہ کاری
خۆتان بکەن. شتیکیش پرووی دا، بە هیمنی سەکۆکە جی بهین

میرنشینی خاک و خۆل

و وەرنەوێ بۆ دوکانەکە.

دەنگۆشەکە پۆیشتەوێ بۆ لای ھاوڕێکە و ئەمانیش
بەگومانەوێ سەیریکی یەکتریان کرد.

(سەرەتای ھەتاوی بەیانێ، پوناکییەکە لێ ھەموو کات

زیاترە.)

(٤٨)

زمانه نوڤیه که بوو به حیکایهت.

به چند رۆژئیکی کهم، شیعرهکان و دهنگۆی زمانه نوڤیه که دهماوده میان ده کرد.

هه ندیک کهس دههاتن بو دوکانه که و به شانوبالی شیعرهکاندا هه لیان ده دا. هه ندیکیش تینه ده گه یشتن و هه ر ئه وه یان ده زانی شاعیریک په یدا بووه و به زمانی خه لک ده نووسیت و ئیتر خه لک ده توانیت به و زمانه ی قسه ده کات بنووسیت. ئه وانه شی ئه هلی کتیب بوون، یه کی چه کوشیکیان خستبوویه زمانیان، له ناو چایخانه کان به سه روگو یلاکی شیعرهکاندا دههاتنه خوار. یه کیکیان ده یگوت، "ئه وه سه بکه فارسییه که یه. هاتوو به سه بکه فارسییه وه شیعر به زمانی خه لک ده نووسیت. به داخه وه سه بکه کوردییه راسته قینه که ی له بیر کردوو، بریا بیتوانیایه به سه بکه کوردییه که وه بنووسیت." ئه وه ی به رامبه ریشی هه لی ده دایه و بیتره حمانه په لاماری زمانه که شی ده دا، "بابه خو زمانه که ی کوردی نییه، تا وشه یه کی کوردی ده دۆزیته وه، سه د وشه ی بیگانه

دهدۆزیته وه، خۆم دوو-سی دەستنووسیم دیوه. “
هه ندیک هه رچیوپه رچییشیان راسپاردبوو به بهردهم
دوكانه كه دا تپه رن و به تانه لیدانه وه بلین، ”ئمه ئه و دوكانه یه،
كه خه ریکی كوێر كرده وه ی میژو وه كه مانه. “چ نالیی بالدار و
چ سالمی په نجه شین، به باشی گوئیان له قسه كانیان بوو،
ئه ما خۆیان تینه ده گه یاند و ده یانزانی ئه مانه نێردراون و
دیاره ئیشه كه کاریگه ریی خۆی هه بووه.

سالمی په نجه شین خۆی خه لکی شاره كه بوو، خزم
و ناسراوی زۆری هه بوو، له ناو میرنشینه كه شدا خه لکی
ده ناسی. وهك نالیی بالدار نه بوو له غه ربیییه وه هاتبیت و
غه ربیب بیت به شاره كه. بۆیه ئه ویش هه لسا كۆمه لیک له
خزم و ناسراوانی خۆی راسپارد، بچن بۆ چایخانه ی شاعیر
و نووسه ره كۆنه كان، ده ست بکه ن به گالته پیکردن پتیان و
ئاگاداریان بکه نه وه زۆر قاچ رانه کیشن.

(هه مووکه س به که رهسته ی خۆی مامه له ی له گه ل بکه.)

هه رگیز له و بره وایه دا نه بوون ئاوا به خیرایی زمانه كه بلاو
ببیته وه. هه ندیک جار نالیی بالدار به هیمنی و خوشحالیییه وه
باسی له وه ده کرد، گه ر ئه م زمانه شوینی خۆی بگریت و
ببیته بناغه یهك بۆ بیر كرده وه، ئیدی ورده ورده خه لك له و
ده رده كۆنانه ی چۆته ناو ژیانیه وه، رزگاریان ده بیت. بیر
له وه نه کردبوویه وه رۆژگاریك دیت هینده ئازاری ده دن،
له نیوان خه ونه كه ی و خۆیدا ده بیت به هه لمیک و ون ده بیت.
خه لکه كه شیعره كانیان پی خوش بوو. زمانه كه شیان قبول
کرد. فرۆشتنی ده ستنووسه كانی به نرخیکی هه رزان، هانی

نەبەز گۆران

خەلکی دەدا بیکرن.

(بۆ ئەوەی زووتر بگهی، بیر لە گەیشتنە که بکهوه، نهک

شیوازی گەیشتنە که.)

(۴۹)

هیشتا دهمه و به یان بوو.

له ناو دوکانه که دانیشتبوون، سالمی په نجه شین خه ریکی
نووسین بوو.

له گوشه که ی سهره وه، نالیی بالدار کتیبیکی له ناو ره فه که
دهر هینابوو و خستبوویه باوه شییه وه. کتیبه که یه کیک بوو
له و کتیبانه ی له سهر ریژمانی فارسی له ناو حوجره کاندای
دهخوینرا. له سهرنجی بو سهر کتیبه که، هات به سهریدا
بیر له هه مان ریگا بکاته وه بو دروستکردنی وانه ی ریژمان
له سهر زمانه کوردییه که. کیشه که ی ئه وه بوو، ریژمانه
فارسییه که بزوینی تیا نه بوو، به لام ئه م زمانه کوردییه پر
بوو له بزوین. کاتیشی نه بوو هه لسیته سهرله نوی نه خشه
بو زمانیک دابنیت، که خوی هیشتا زمانه که به باشی قبول
نه کراوه و خه ریکه نه یاری بو دروست ده بیته.

بیستبووی پیش خوی، له یه ک-دوو دیوه خاندای، هه مان
زمان له گیرانه وه ی داستانه کونه کاندای به کار هاتوو. به لام
نه بووه به نووسین و بلاو بیته وه. شانازییشی به خوییه وه

ده کرد، که ئەم یه کهم کهس بووه ئاوا به پروونی و به بی ترس دهستی پی کردوه و پشتی له میژوویه کی ههزار ساله کردووه و له سه ره تاوه دهستی پی کردووه ته وه. هیشتا کتیبه که له باوه شیدا بوو، له خه یالی نه خشه ی ریزماندا رۆ چوو بوو. دهنگی دوو کهس هات. سه ری به رز کرده وه، دوو پاسه وان بوون. یه کیکیان که ته ی ورگن، ئەوی تریان باریکه له یه کی ملباریک. که ته که هاته پیشه وه و دهستی له سه ر میزه که دانا.

ئەمان به چه په ساوییه وه سه یریان ده کرد. چاوه ری بوون پاسه وان که شتیک بلیت. راستییه که ی، چاوه ری شتی خراپ بوون. که چی به پیچه وانه وه. پاسه وانه قه له وه که شیوه ی شتیکی تر بوو، زمانی شتیکی تر. که پرسیی کامتان نالیی بالدارن، سالمی په نجه شین ویستی هه لسیته وه جوابی بداته وه، نالیی بالدار کتیبه که ی داخست و چوویه به رده می و سه ری به رز کرده وه و وتی، "منم."

پاسه وانه قه له وه که باوه شیکی پیدا کرد و یه ک ماچی نیوچاوانی کرد.

که ئەو ماچه که ی کرد، هه ر چۆن سه رتا پا دلله راوکیی هاتنی دوو پاسه وانه که سه رسامی کرد بوون، ماچه که ش سه رسامی کردن. پاسه وانه ی قه له و به زمانیکی فسی شیرینه وه دهستی کرد به قسه کردن، "راستییه که ی، که وره م منی ناردووه. که وره م وتی قه رزارم بیت ئەگه ر ماسیکی نه که یت. داواسی کردووه دهستنووسیکی بو بیه م. به راستی جه نابت کاری باست کردووه. من ئەرکه که ی خۆم سیبه سی کرد. ماسه که م کردیت و دهستنووسه کانیسیم بو حازر که ن و

نرخه‌که‌ی هه‌رسه‌نیک بوو، له‌خزمه‌تانم.”
ئه‌مانیش نه‌یانپرسی گه‌ورده‌که‌ت کێیه و بوچی وا ده‌کات.
دوو ده‌ستنووسی ئاماده‌ له‌وی بوون، دایانه‌ ده‌ستی و
پارده‌که‌یان دانا و رویشتن. سالمی په‌نجه‌شین دایه‌ قاقای
پیکه‌نین و به‌دهم پیکه‌نینه‌وه‌ وتی، “مالی ناوا بیت، کوره‌ که
هاتنه‌ ژووورده‌وه‌ روحم چوو. وتم خودایه‌ شتیکمان نه‌کردبیت
سه‌رمان بچیت به‌ قوردا.”
(مروڤه‌کان به‌ شیودیاندا نانسهرینه‌وه‌، به‌زمانیاندا
ده‌ناسهرینه‌وه‌.)

(۵۰)

نزیکی عسر بوو.

خهریکی کار بوون. تازه شیعریکی نوی نووسیوو.
شعیره که ستاییشکردنی فریشته یه ک بوو. فریشته یه ک نه
مروّف بوو، نه فریشته ی راسته قینه. له شوینیکی شیعره که دا
پیاه لدا نه کان و ناوونیشانه کان وایان لی ده کردیت بلنیت
ئه مه مروّفه، له شوینیکی تر دا دهیگوری و ده بوو به فریشته.
مه به سته که شی خوی بوو. خوی ناو خه ونه کانی. له ناو
خه ونه کانیدا خوی دوو به ش بوو، به شیکی مروّف و به شیکی
فریشته. به رده و امیش بالی هه بوو. له شیعره که شدا هه مان
دیمه نی به وشه نه خشانده بوو. خهریکی باسکردنی شیعره که
بوون، کومه لیک که سی چلکن هاتنه ژوره وه.
به بی سه لام و که لام به ناو کتیبخانه که دا بلاو بوونه وه.
یه کیکلی چلکنی ریشداری سه روقژبر او له پیش هه موویانه وه
بوو. له به رده میزه که وه ستا و ئه وانیش به گالته پیکردنه وه
سهیری نالی بالداریان ده کرد و زه رده خه نه یان ده کرد. هیچ
خوی تیک نه دا و پرووی کرده ریشداره که ی پیش هه موویان

و به غرور و هوه وتى، "ئەدەبى سەلام فىر نەبوون!"
كابرا بەم قسەيە رەنگى تىك چوو. يەكسەر چوو ه سەر
بابەتەكە و دەستى پى كرد، بەنىگەرانييەو وەلامى دايەو،
"ئەى تۆ ئەدەبى ويرانكردنى مېژووى ئىمە فىر نەبوويت؟"
"من مېژووى ئىوهم ويران نەكردوو. هەرچى بوو بە
مېژوو، لەناو مېژوودا دەمىنیتەو."

"تۆ ئىمە دەناسى؟"

"نەخىر، نازانم ئىوہ كىن."

"ئىمە شاعىرانى ئەم چەرخەين!"

"عەجايىب... شاعىران خەمى مېژوويانە يان خەمى ئايىندە؟"

"خەمى هەرچىمان بىت، دەزانين چى دەكەين!"

"بىنگومان دەزانن چى دەكەن. من بە رىگاي خۆمدا دەچم،

ئىوہش بە رىگاي خۆتاندا. لە كۆتاييدا بزانيں كاممان دەگەينە

مەنزل."

"مەنزلەكە و رىگاكەى تۆ بىمېژوو، ناگات بە هىچ."

"نا، وا نىيە. من لەسەر مېژووى ئىوہ دەوہستم، سەيرى

ئايىندە دەكەم. ئەوہى لە ئايىندەدا ديارە، منم نەك ئىوہ."

"زۆر باشە... ديارە زۆر بروت بە خۆتە. يەكتر دەبىننەو.

بەلام ئەم جواب و غرورەت بىر نەچىت."

چۆن هاتبوون، ئاواش بەبى سەلام و كەلام رۆيشتن.

سالمى پەنجەشىن بەباشى گوئى لە قسەكانيان گرتبوو. روى

كردە دۆستەكەى و پىي وت، "ئەمە سەرەتاي شەرەكەيە،

دۆست. بەس باش جوابت دانەو. ئەمانەى بىنيتن، ئەمانە

شاعىرەكانى ناو ديوہخان و مەجلىسەكانن. ئەمانە شاعىرانى

دەربارن، نازانن شىعر چىيە. لاي ئەمانە تا ئىستاش شىعر

نەبەز گۆران

هەست و نەست و ئاخ و نالین و پیاھەلدانە. لەمە زیاتر هیچ
نازانن.

(چەند خۆشە دوژمنەکەت وەک خۆت ژیر بێت.)

(۵۱)

مه جلیسه که گهرم بوو.

میری شاره که له سهره وه دانیشتبوو. له مبه ر و نه و بهری
هۆده که شه وه پیاوان به ریز دانیشتبوون. نه مانیش بانگهیشتی
ناو مه جلیسه که کرابوون. میر فه قیانه سپیه کانی له مه چه که
گه وره کانی ئالاندبوو، مشکیه کی گه وره ش به سهر سه ریه وه.
پیاوماقولان و بازرگانان و شاعیره کانیش له ته نیشته یه ک،
سینییه ک میوه له ناوه راستی هۆده که بوو، که س دهستی بو
نه ده برد. له ناو هۆده که دا جگه له قرچه قرچی ته زیحه کانی
دهستی میر، دهنگی هیچ نه ده بیسترا.

کتوپر یه کییک له شاعیره کانی ده ربار له خواره وه، نزیک
دهرگا که، درزی خسته ناو بیته نگییه که و دهستی کرد به
شیرخویندنه وه به شانوبالی میر و میرنشینه که دا هه لی
دا. میریش بسکه ی سمیله کانی ده هات و له ژیر چاویشه وه
سه یریکی نالیی بالداری ده کرد و نه و پوژهی بیر ده که و ته وه،
که به زه پینی که ره که ی خه وی لی تیک چوو بوو. شاعیره که
له پیاوه لدان بوویه وه و به جاریک هه موویان ده ستیان کرد

بە ئافەرىنگردنى. ئەو ھى ئافەرىنى لە شاعىرەكە نەكرد، تەنھا نالىي بالدار و سالمى پەنجەشىن بوو.

مىر سەرنجى چوو سەريان و بەخۇبادانىكەو پەرسىي،
 ”ھا... بەدلتن نەبوو؟“

”نەخىر قوربان، بەدلتم نەبوو. ئەو نە شاعىرە و نە ئىشى شىعەرىشە لە شوئىنى وادا بوترىت.“

”بۇ شاعىر نىيە و بۇ ئىشى شىعەرى نىيە؟ ئەمە نەرىتىكە و ھەزاران سالە ھەيە. ديارە تۆ ئاگات لى نىيە.“

”با قوربان، ئاگام لىيە. ھەر ئەم نەرىتە كۆنەيە وای كەردوو ئەم خەلكە تا دىت بەستە زمانتر بن.“

مىر تەنگەتاو بوو بە قسەكانى. چرپەچرپىك لەناو مەجلىسەكە دروست بوو. كەسىان تا ئىستا نەيوئرابوو بەم شىوھىە قسەى لەگەل بكات. دەيوست خۆى بگرىت و وا خۆى پىشان بدات قسەكان كارىان تى نەكردوو، بەلام نەخىر، باش كارىان تى كەردبوو. بۆيە زۆر بە شىوھىەكى ناخۆش وەلامى دايەو، ”تۆ مىرزايەكى ئەو دەوروبەرەى، ھاتوويت بۇ شارەكەى ئىمە فىرى شتمان بكەيت؟“

”نا قوربان، نەھاتووم فىرى شتتان بكەم. ھاتووم پىتان بلىم زمانەكەى خۆتان عەيبى چىيە، بۇ بە زمانى خۆتان نانوسن؟“

”ئەمە نەرىتە و زمانى ديوەخان و مەجلىسى پىاوان جىاوازە. ھەر دەبىت جىاواز بىت، خۆ قابىلە ناچىن بە زمانى ئەو رەشوروتە شاعىرەكانمان فىر بكەين بنوسن.“

نالىي بالدار زانىي مىريان لىي پەردوو. يەكەم جارىشى بوو ببىنىت. نەيوست زۆر ئازارى بدات و بىشكىنىتەو،

بۆيە زۆر بەھيمنىيەۋە وتى، "خودا زمانى بە ھەموو مرۆفئىك داۋە. ھەر دەستە و تاقمىك زمانى خۆيان ھەيە، بۆيە زمانى خۆيانى پى داۋن تا بەۋ زمانە بنووسن و بىر بىكەنەۋە و لە يەكتىرى تىيگەن. بىويستايە ھەموومان بە يەك زمان قسە بىكەين، ئەم ھەموو زمانەى دروست نەدەکرد."

مىر ھىمىن بوويەۋە. قسەكەى ئەۋ يەككىك بوۋ لە ئايەتەكانى ناۋ قورئان. نەيدەويست رەدى بىكاتەۋە. جوابى نەدايەۋە و بىدەنگى ھۆدەكەى داپۆشى.
(تەننەت جوانبىش دوژمنى ھەيە.)

نیوه پوکە ی داووت کران.

جیگری میر گفتوگوکە ی بیستبوو، ناردبووی بە شوینیاندا.
 لەناو دیوہ خانە کە دانیشتبوون. دیوہ خانیک ی گەورە بوو.
 جیگری میر خۆ ی لەمبەرەوہ و ئەوانیش ھەردووکیان
 لەوبەرەوہ. لەناو سینییەکی مسینی نەخشینراودا نانی
 نیوہ پۆیان بۆ ھات و ھەرسیکیان دەوری سینییەکەیان دا.
 جیگرەکە ی میر پیاویکی دونیادیدە و خویندەوار بوو، ھەمیشە
 سەرکۆنە ی شاعیرەکانی دەرباری کۆشکی دەکرد، بەوہ ی
 واز لە پیاھەلدان بەینن و ئەدەب ھی ئەوہ نییە لە پیناوی
 بە دەستھینانی ناندا بەکاری بەینیت.

دوو تال تەرەپیاز و قاژیک توور و لەتە شفتە یەکی خستە
 ناو نانەکە و بردی بۆ دەمی. ھیشتا بە باشی نە یجویبوو، کەوتە
 قسەکردن، "ئێوہ دوو دوستی ئازیزن. من تازە نالیی بالدار
 دەناسم و ئەزانم ھەندیک خزمی تۆیە، سالمی پەنجەشین.
 تۆ یەکیکی لەو کەسانە ی لەم شارەدا خانەوادە یەکی بە پریزت
 ھە یە. سەرت بۆ کەس شوپ نە کردووہ و خەریکی ئیشی

خۆتى. ئەمەي ئىوۋ دەيكەن، رېگايەكى ئاسان نىيە. ئىوۋ نازانن چ حەشەراتىك لە دەوروبەرى مير و كۆشكەكەيەتى. ئەم نانخۆرانە ھەر وا دەست ھەلناگرن و رېگا نادەن ئىوۋ نانەكەيان بېرن. زۆرى دەوئەت تا بتوانن بەم شىوۋەيە بنووسن. نانەكەشيان لەسەر ئەو شىوۋازە زمان و نووسىنەيە، كە كردوويانە بە پىشە بۆ پەيداكردىنى نان. جا نامەوئەت بتانترسىئەم و ناشمەوئەت ئاموژگاريتان بكەم، بەلام ھەولى خۆم دەدەم بۆچوونى ميرى گەورە بگۆرپم و نەھىلم بەو شىوۋەيە بئەت كە نانخۆرەكان دەيانەوئەت. واى دانىن ئىوۋ دوو كەس نىن و بوون بە سى كەس.

سالمى پەنجەشىن، زۆر سوپاسى كرد و خۆى وتەنى، ”ھەر چاوەرپى ئەو ھەم لى دەكرديت. پيشووئەرىش دوو-سى جار ويستەم بئىن بۆ لات، ئەم دۆستەي من تۆزىك دوورنشينە، حەز ناكات زۆر تىكەل بئەت. چوونىشمان بۆ مەجلىسەكە، راستىيەكەي، چوونىك نەبوو بەدلى خۆمان بئەت، بانگ كرابووین. خوا كردى زۆر بەخراپى جىمان نەھىشت. خۆشمان بەباشى بۆنى ئەو شەپرەمان كردوۋە. ئەركەكەي من قورس نىيە، ھەر دەنووسمەوۋە، ئەركى نالىي دۆستەم قورسە. ئەو ئاگرەكەي داگىرساندوۋە و بەنيازىش نىيە بەئىلت بكوژئەوۋە.

جىگرەكەي مير دلىيى پى دان لەپشتيانە. ھىندە بىزار بووبوو لەو سەبەكە شىعر و زمانەي پيشوو، دەيوست بەتەواوۋەتى بئەتە ناو شەپرەكەوۋە. ھىنانىوۋە بىرى، كە دوو پاسەوانەكە ئەو ناردبوونى بۆ كرىنى دەستنووسەكان. نىوۋەرۋىەكى خۆش و پىر لە ئومىدىيان برده سەر. لە رېگەي

گەرانبەو بەسە ئەو ەیان کرد، کە خەلکەیک ەن ەمیشە
پشتوپەنان. ئیستا پشتوپەنایان پەیدا کردوو ە دەتوانن بە
باشتر و گەرمتەر دەست بەدەنە کارەکە. نالیی بەلدار دەستی
خستبوویە سەر ملی کەرەکەیی و لەبەر خۆیەو ە دەیوت،
”ئەیی پیاو، لەگەل کەرەیک ەاتی بو ئەم شارە، چونکە خەونی
گەرەت پێ بوو، ئیستا بوویت بە جینی مەترسی بو خەونە
بچوو کەکان.“

(تەنھا عەشق ەیندەیی خەون گەرەییە.)

(۵۳)

له دەرگا درا.

که دەرگا کهی کرده وه، دوو پاسه وانه که بوون.
نامه یه کیان دایه دهستی و رویشتن. نامه کهی هینا و له
به ردهم نالیی بالداردا دای نا. ئه ویش نامه کهی کرده وه.
جیگری میر تییدا نووسیوووی، "ئه مرؤ کومه لیک شاعیری
کۆن و شاعیری دهربار و کوئخاکان هاتبوونه لای میر بو
شکاتت. شتی زور ناجوریان دهگوت له باره ته وه. یه کیک
به بیگانه پهرست و یه کیک به سووتینه ری میژوو و یه کیک
به ئازاوه چی باسیان ده کردی. هه ریه که شتیکی خراپی
له باره ته وه دهوت. دیاره ده یانه ویت بوه ستیت. تو نه وه ستیت."
نامه که نیگه رانی کرد. له و لایه شه وه که جیگری میر
نووسیوووی نه وه ستیت، دلی خوش ده کرد. له خوی ده پرسی،
ئاخر بوچی ئەمانه دژمن؟ خو من شتیکی خراپم نه کردوو،
تهنها ئەوه م کردوو که پیویست بوو که سیک بیکات. بوچی
ئەمانه هینده ئازان بو شه پرکردن بو بیگانه و بو نایه ن
شه پر بو خویان بکه ن؟ له مه جلیس و دیوه خانه کان شیعیری

عەرەبى و فارسى بخوئىترىتەوۋە باشترە يان كوردى. ئەي
ھاوار، ئەمانە بۇ بەم جۆرە بىر دەكەنەوۋە.

ژنەكەي سالمى پەنجەشىن خۆي كچەشىخ بوو. كاتى خۆي
لە ديۋەخانەكەي مالى باوكى گوئى لە زۆر شت بووبوو. كە
لە مەبەستى نامەكە گەشىت، زۆر بەرۋوخوشىيەوۋە دلنەوايىي
دايەوۋە، "خەمت نەبىت، لە داستانە كۆنەكاندا بىستومە،
ھەمىشە ئەوانە سەر دەكەون، بەعەشقەوۋە كارەكەي خۆيان
دەكەن و كارەكەي خۆيان خۆش دەوئىت. لە يەكەم پۆژەوۋە
ھاتوويتە ئەم مالى، ئەو عەشقەم لە چاۋەكانتا ديۋە. نىگەرانىي
ناوئىت، پۆژىك دئىت سەر دەكەويت و ھەر ئەوانەي ئەمپرو
خەرىكى پلانن بۆت، خۆيان دەكەن بە خاۋەنى كارەكەت و
تۆ بەغەرىبىيەوۋە سەيرىان دەكەيت."

دوايى بىستىيان كوئىخاكان وتوويانە، "جەنابى مير، ئەم
مىرزادەيە كاتى خۆشى لەسەر خەونە بالدارەكان ئاژاۋەيەكى
نايەوۋە. ھەرچارىك روو لەم شارە دەكات، شتىك لەگەل
خۆي دەھىنئىت نە بۇ نەرىتى شارەكە باشە، نە بەكەلكى
سەردەمەكە دئىت. ئىستا كارىكى كردوۋە خزمەتكارەكانمان
گالتە بە شاعىرەكانمان دەكەن و بەپلارەوۋە پىيان دەلئىن، بۇ
زمانى خۆتان شكاۋە بە زمانى خۆتان نانوسن! دەبئىت
سنوورىك بۇ ئەم كابرايە دابنرىت و ديۋەخانەكانمان نەبئىتە
شوئىنى گالتەپىكرەنى خزمەتكاران.

(ديۋەخان و ئايىن و خىل، گەورەترىن بكوژى عەقلن.)

ھىشتا تازە پۆژ بووبوويەوۋە كە ئەم ھەوالەيان پى گەشىت.
ھەردووكيان بەنىگەرانىيەوۋە بەرەو بازار پۆشىتن. بەس
چاكوچۆنى و گەرموگورى خەلكەكە نىگەرانىيەكانيانى لەبىر
بردنەوۋە.

ههجووی سهه دهههگاکه.

سالمی په نهجه شین ویستی دهههگای دوکانه که ی بکاته وه. بینیی له سهه دهههگاکه تیانووسیک هه لواسراوه، تیانووسه که ی لیکرده وه شیعریکی ههجووی داشوورینی تیا نووسرابوو. شیعره که به شیوه یه کی گالته جارانه ی زور توند هیرشی کردبوویه سهه نالیی بالدار. دیار بوو ههجوونووسه که که سیکه، پیشتر هیچی ئه می نه خویندوو ته وه و ته نها بویان باس کردوو. ئه ویش به بی ئاگا که وتبووه سهه ری و وهک قهله ره شیکی دههه و ئیواران وه سفی کردبوو. قهله ره شیک ریگای لی ون ده بییت و پروو دهکاته شاریکی پرووناک. له و شاره پرووناکه دا نازانیت چی بکات بو ئه وه ی خووی بناسینیت، له سهه دارتیله کان خه ریکی قیره قیر ده بییت، تا مندالان تیی بهر ده بن و له شاره که وه ده ری ده نین و ده پروات.

پیکه وه سهه ره نووی پارچه تیانووسه که یان خوینده وه. تاویک پیکه نین به ههجووه که و نالیی بالدار وتی، "ئه زانی سالمی

پەنجەشین، ئەم ھەجوونووسە زۆر شیرینە، منی کردووہ بە قەلەرەش، نازانیت قەلەرەش ژیرترین بالندەى سەر زەووییە؟“
”جا فەقیرە بیزانییایە، شتی وای نەدەکرد. بپروا ناکەم لە ژیانیدا داستانیکیشی خویندبیتەوہ، خو سەیری داستانەکانی بکردایە دەیزانی قەلەرەش چییە!“

”تۆ لەوہ گەرئ، پیندەچیت ئەمانە لە ھەموو لایەکەوہ دەستیان پئی کردبیت.“

منیش وا ھەست دەکەم. بەس جیگەى ترس نییە. ئەوہى ھیرش دەکات، لە شوینەکەى خوئ دەترسیت لە دەستی بدات، بۆیە ھیرش دەکات.“

”من خەمم نییە، خەمى تۆمە!“

”یانى چى خەمى منته؟“

”خەمى ئەوہمە شەویک ئەم کتیبخانەىەت بسووتینن و رەنجەکەت بەبا بچیت!“

”نا مەترسە، ئەوہندە بیکەس نیم بویرن دەست بۆ من بیەن. تۆ خەمى خوئ و کەرە بۆرکەت بیت. بیانەوئیت دەست بوەشینن، تۆیان دەست نەکەوئیت، دەست بۆ کەرەکەت دەبەن.“

”جا ئەو بەسەزمانە چى بکات!“

”ئیتەر مروؤفە دەبیت چاوەرپئی ھەموو شتیکی لئ بکەیت. ئەمانە لەوہتەى ھەن نان لەسەر ئەمە دەخۆن. تۆ سەرنجت نەداوہ لەو رۆژەوہى لەسەر سەکۆکە شیعەرى تۆ دەخوینریتەوہ، یەک شاعیریان نەھاتووہ شیعەر بخوینیتەوہ. بازارەکیان بەرەو کزی دەچیت و لەناو خەلکیشدا خەریکە پشتیان تئ دەکریت، دەیانەوئیت لە ریگەى میرەوہ خوئیان

بسه پىتن، ئىمەش لەو دەوروبەرە پياويكى باش دەناسين.

”ئاخر من نامەويىت شەرەكە بەو جۆرە بيىت و ناشمەويىت

بچمە ناو شەرپىكەووە ئەوان دورستيان كرديىت.“

”شەرەكە ئەوان دروستيان نەكردوو، تو هەلت

گيرساندوو و ئەوان بە لارپیدا دەبەن.“

”كە واىە، من دەبيىت شەرەكە بگەرپىتمەووە ئەو شوپىنەى

خۆم دەمەويىت.“

”بيگومان واىە.“

(مەچۆرە ناو شەرى ئەوانى ترەو، با بەدۆراوى نەيهيته

دەرەو.)

ئىۋارەيەكى خوش بوو.

كۆمەلىك خەلكى ناو بازارەكە چوونە بەردەم كىتېبخانەكە.
 يەككىيان، كە لە ھەموويان بەتەمەنتر بوو، بەقالىش بوو،
 دەستەسرىكى ئاورىشىمى بەدەستەوہ بوو، دەيھىنا بە ملە
 قەلەوہكەيدا و ورگىكى گەورەي دەر پەراندبوو، بە دەنگىكى
 گرەوہ لەباتىي ھەمووان دەستى كرد بە قسەكردن، "بەريز
 جەنابى شاعير، نە من، نە ئەم خەلكە، زۆر لە شىعر و مىعر
 تىناگەين، ھەر ئەوہندەش شىعرمان لا خۆشە، بىتە سەر
 زمانمان و لە گۆرانىيەكدا گويمان لى بىت. درۆى ناويت
 قوربان، نامانەويت وا خۆمان پيشان بەدەين ئاگادارى شىعرين.
 بەس بىستوو مانە گەلەكۆمەت لى دەكەن. خوا شاھىدە نە
 ئىشمان بە تۆيە، نە بەم دراوسى بەريزەمان، كە چەندىن
 سالە دراوسىمانە، ئەركى دراوسىيەتیش جىبەجى ناكەين،
 بەس لەبەرمان گرانە بە بەرچاومانەوہ كەسىكى غەرىبە
 گەلەكۆمەي لى بكرىت و ھەر وا دەستەوہستان دانىشىن. ئا
 ئەمانەي لە دەوروبەرى من دەيانىنىت، ھەر ھەمووى ئەھلى

ئەم بازارە و ئەھلى ئەم شارەن. رېك و راست پېت دەلېين،
تۆ چى ئەمر دەكەيت، لە خزمەتتايين.

نالېى بالدار دەمى تەتەلەى دەکرد، نەیدەزانى چى بلیت،
گەر بلیت فلان و فېسار گەلەكۆمەم لى دەكەن، خۆ ئەمانە
سەریان پېوھ نېیە و پەلاماریان دەدەن و ئازاریان دەدەن.
زشتە شتى وا بلیت، گەر بشلېت، هېچ نېیە و گوئی مەدەنى،
رەنگە ئەوان خراپتر بکەن. بەم حالەوھ لە بەردەمیان
وہستابوو، هېچى پى نەدەوترا.

سالْمى پەنجەشین زانىى دۆستەكەى نازانىت چۆن
بیاندوینیت، خۆى بە ھەمان شیوازی خۆیان کەوتە قسەکردن
لەگەلیان، ”بەراستی زۆر مەمنونى ئیوھین، کاریکتان کردووھ،
لە بەرچاومان ون نابیت. بیگومان پېویستمان بە یەكترى
دەبیت. ئەم دۆستەى من گوناھیکى نەکردووھ. ئەوھى خۆتان
دەبیین، ئەوھیە بەم زمانەى کە ئیستا قسەى پى دەکەین،
شیر دەنووسیت، تاقمیکیش ئەمەیان پى ناخۆشە و ھەر
رۆژى تەشقلەیهکی پى دەکەن.“

کە ئەم قسەیهى کرد، لەولاوھ قەسابیکى سەرولقەوى
کێردەكەى بەدەستەوھ بوو، ھەلى دایە و وتى، ”تەلاقم
کەوتبیت، تا ئیمە لەم بازارەداین، جگە لە شیعری ئەو،
ھەر شاعیریکى دەربار، ھەر شاعیریکى تر بیت بەدەورى
ئەو سەکۆیەدا، وەك مەرەکان لە دوکانەكەم گۆشتەكەى
دەفرۆشم.“

سالْمى پەنجەشین بەپیکەننەوھ رپووی تی کرد و جوابى
دایەوھ، ”دراوسى ئازیز، زۆر توند مەبە. برپوا ناکەم جارئ
خۆیان بېن بەم ناوھدا. ئەوھى گرنگە ئەوھیە ئیستا ئەم

دۆستە غەریبەم ھەست بە بێکەسی ناکات.
خەلیک قسەیان کرد و ھەریەکە پۆیشتەو ھە سەر کاروباری
خۆی. دلایان خۆش بوو خەلکە سادەکە وردەوردە ھاتوو ھتە
پشتیان و لە ھەمووشی خۆشتر، ئەم زمانە تازەییەیان پئی
خۆشە بکریت بە زمانی نووسین.
(کە بێرکردنەو ھەیکە تازە ھات، دۆستی بیت باشتەرە لە
دوژمنی.)

دهنگی به قاله کان دههات.

ئەم جارە لەبریی ھاوارکردن بۆ سەوزە، لەبریی ھاوارکردن بۆ میوهی تازە، بەقالهکان لەمسەرەوه بۆ ئەوسەر پیکهوه ھاواریان دەکرد، ئەو شیعەرە تازانە نالیی بالدار دەیاننووسیت، لە سەوزەکە ی ئیمە جوانترە. ئەو شیعەرە تازانە سفرە ی دلتان ئاوەدان دەکاتەوه، سەوزەکە ی ئیمەش سفرە ی ماله کانتان. کریانە بەرپزەکان، هیچی تیناچیت ئیوارەیهک لەبریی کرینی سەوزە، بەیتیک شیعەر بکرن. هیچی تیناچیت ئیوارەیهک لەبریی تیرکردنی سکتان، رۆحتان تیر بکەن.

بەم شیوهیه بە دەنگی بەرز لەپشت سەوزەکانیانەوه دانیشتبوون و ھاواریان دەکرد. دەنگەکهیان بازارهکه ی داگیر کردبوو. کریانەکان لەلایان غەریب بوو، تا ئیستا گوئیان لەوه نەبووبوو بەقالیک لەبریی ھاواری سەوزە و میوه، ھاوار بۆ شیعەر بکات. بە بۆنە ی ئەوانەوه چەند کەسیک هاتن بۆ دوکانی کتیبخانه که و داوای دەستنووسیان کرد.

سالامى پەنجەشى، تەواو كەيفخۆش بوو. لەو برىوايەدا نەبوو پوژىك لە پوژان خەلكە سادەكەى ناو بازار خەمى ئەدەب زياتر بخۆن لەوانەى خۆيان بە ئەهلى ئەدەب دەزانن. زۆربەى ئەوانەى خۆيان بە ئەهلى ئەدەب دەزانن، ناخيان پرە لە گرى. گرىكانى ناخيان هىي خەونەكانى خۆيان نىيە، هىي ئەوئەيه كە دەبينن كەسىك لە پرووى هوشيارىيەو پىشيان دەكەويت و شتى باش و گەورە دەنووسىت، ئىدى ئەو گرىيەى ناخيان دەبىتە بزمارىك و پوژانە دەچەقىتە دلپانەو. دوو-دوو و سى-سى يەك دەگرن و لەناو مەيخانە و چايخانەكان سەر دەكەن بەناو يەكدا، سەرى زمان و بنى زمانيان باسى ئەو كەسانە دەكەن، كە لەوان باشتەن. باسى ئەو كەسانە دەكەن لەناو خەلكدا خوشەويستەن و شتەكانيان دەخوئىرنەو. بەس خەلكە سادەكە هەرگىز ئەو گرىيەيان نىيە كە ئەدبىيەكان هەيانە.

هاوارى بەقالەكان لە تەواوى شاردا دەنگى دايەو.

هەندىك لەوانەى گوئيان لى بووبوو، چىيان بىستبوو وەك خۆى بردبوويانەو بۆ ديوەخانەكان و لەوى لە بەردەم كوئىخا و شاعىرەكانى دەرباردا باسيان كردبوو. بەم دەنگوباسە زۆر نىگەران بووبوون. يەكئىك لە كوئىخاكان پىشنىيازى خستبوويه بەردەميان، پارە كۆ بكەنەو و لە ناوبازار بىدەن بە بەقال و دوكاندارەكان، تا لەبرىي ستاييشكردن، نەفرەتى لى بكەن. هەلسابوون كۆمەلىك پارەيان هيتابوو بوئيان، ئەوانىش نەيانكردبوو بە نامەردى، دابوويانەو بە پرووياندا و يەكئىك لە قەسابەكانىش وتبووى، "ئىمە وەك شاعىرە دەربارەكان نىين خۆمان بفرۆشين، پىويستيشمان بە پارە

میرنشینی خاک و خوّل

نییه و نامەردییش له گەل غەریبە یەك و دراوسێیە کدا ناکەین.
جاریکی تریش بەم شیۆه یە بیئەو بە بازار، بە منالە ورتکە
لەم شارە وە دەرتان دەنیین.

بە دەستبەتالی پۆیشتبوونەو. نالیی بالدار و شیعرەکانی،
تا دەهات، بە ناو خەلکدا بلاو دەبوونەو و ناوبانگی زیاتر
دەبوو.

(کە ناوبانگ پووی تی کردیت، تەنیاییش پووت تێدەکات.)

(۵۷)

ئەم جاره مېريان ھان دا.

ھەولەكانيان بۇ كرېنى دوكاندارانى ناو بازار بېسوود
بوو.

ھەلسان دەستەيەكى تۆكمەيان دروست كرد. دەستەكەيان
سەرجهم كويخا و خاوهن ديوهخانەكان و شاعيره كۆن و
دەربارەكان و مەلاكانى تيدا بوو. ئىوارەيەك خۆيان كرد
بە كۆشكى مىردا و مالى مىر پېر بوو لە دەنگەدەنگ. بۇ
نەگبەتى، ئەو ئىوارەيە جيگىرى مىر لەوئى نەبوو. ئەوانىش
بە كەيفى خۆيان، چى خراپ بوو، خستيانە سەر نالىي
بالدار. يەككىك لە مەلاكان بەيتەشيعرىكى ھىتابوو بە
عەقلى خۆى بۇ مىرى تەفسىر كردبوو. تەفسىر كردنەكەى
بە جۆرىك كردبوو، گوايە لەو شيعرەدا كوفرى كردوو
و ئەم كابرايە ھەر دژى ئەدەبەكە نىيە، دژى دىنەكەشە و
خەرىكى بلاو كردنەوھى كوفرە. يەككىكى تر لە شاعيرهكان
باسى لەوھە كردبوو، گوايە لەناو شيعرىكىدا يارەكەى خۆى
كردوھ بە خودا و دەپپەرسىتت. كەسىش نازانىت يارەكەى

کئییه و مه بهسته که شی تهنهها بۆ ئه وهیه خه لک له خودا دوور بخاته وه.

ئه م باسانه میری نیگه ران کرد.

به بی گه رانه وه بۆ مه جلیسی شار و بۆ جیگره که ی، داوای له کۆمه لیک پاسه وان کرد سبه ی رینگه نه دن دوکانی کتییفرۆشه که بکریته وه. بۆ سبه ی که دوکانداره کان هاتن پاسه وانه کانیا ن بینی، زانیان شتیک پووی داوه. داوای پرسین، تینگه یشتن به بریاری میر دوکانه که ناکریته وه، ئه وانیش په لاماری پاسه وانه کانیا ن دا و پیکدادان پووی دا. هه تا سالمی په نجه شین و نالیی بالدار هاتن، بازاره که شیوا. گه ر جیگری میر فریا نه که وتبایه، دوور نه بوو خوین برژیت.

داوایی که جیگری میر به باشی بۆ میری پوون کرد بوویه وه شته کان به و جووره نین، هاتبوویه وه سه ر خۆی، به لام وتبووی، ده بیته ئه و دوکاندارانه ی په لاماری پاسه وانه کانیا ن داوه سزا بدرین. هه رچۆنیک بیته، ئه مه شیان پینه کرد و رۆژه که به خیر گوزه شت.

زۆر به خه مباری له دوکانه که پیکه وه دانیشتبوون. نالیی بالدار وتی، ”دۆست، وا پیناچیت کاریکی ئه ده بی له شاریکی ژه هراویی وه ک ئه م شاره دا به رینگای خۆیدا تیپه ریت. ئه مانه تا دیت، نیازیا ن خراپتر ده بیته. باشترین رینگه بۆ من ئارامگرتنه. نابیت په له بکه م، ده بیته هاوکارم بیت له ئارامگرتندا. ئیمه زۆر په له مان کرد.“

سالمی په نجه شین قسه که ی به راست زانی و بیرری کرده وه له په له کردنه که هیمن بینه وه، ترسیشیان هه بوو ئه و

كۆنەخوۋازانە لە كۆلانئىكدا دوو ھەرچىوپەرچىيان بۆ بنىرن و
ئازاريان بدەن.

(لەو ھەترسە شتى ڤوو دەدات، لەو ھەترسە ژيانئىك
بژىت ھىچ ڤووداويكى ترسناكى تيا نەبىت).

دهنگی مناره کونه کان.

هه موو مه لاکان به یهک جار له دهه وعه سرانیک، پاش
 نویژ، دهستیان کرد به خوتبه دان. خوتبه که شیان کتوپر
 بوو. تهنه له پوژانی رهمه زاندا مه لاکان بویان هه بوو له
 دهه وعه سراندا خوتبه بدهن، که چی رووداوه که یان هینده به
 دژی خویان وهر گرتبوو، ریک که وتبوون له سه ر ئه وهی له
 ریگهی زمانی ئایینییه وه هیرش بکه نه سه ری و بیکه ن به
 نه فره تلنکراویکی خودا.

هه ر مه لایه له شوینی خویه وه به یتیک شیعی ری په یدا
 کردبوو و گرتبووی به دهستییه وه. شیعه که ی خویندبووییه وه
 و به زمانه ئایینییه ئاگریینه که ی خویان دهستیان کردبوو
 به لیکدانه وهی شیعه ره کان. یه کیان هاواری کردبوو، به م
 شیعه ری به رده ستما ئه توانم بیسه لمینم ئه و کابرایه پشتی
 له دینه پیروژه که مان کردوو و دهیه ویت به شیعی ری کوفر
 شاره که مان له دین دور بخاته وه. کتوپر له و کاته دا جیگری
 میری گه وره له ناو خه لکه که دا بووبوو، که گوپی له م قسه یه

بووبوو، ھەلسابوو یەو و زۆر بەتوندی بەرسفی مەلاکەى دابوو یەو. ئیتر کە خەلکەکەى دیبوو ی ئەو بەو مەقام و دەسەلاتەو بەرسفی داووتەو و قسەکانى ڕەد کردوو تەو، کردبوویان بە ھەللا و لەبری ئەو ەى مەجلیسى خوتبەکانى مەلاکان خەلکەکە بگۆریت، ئەم ھەللا یەى ناو ئەو مزگوتە بوو بە حیکایەت و بەناو شاردا بلاو بوو یەو.

خەلکەکە تیگەیشن جیگری میر لەپشت شاعیرە تازەکەو یە، بەبى ترس لایەنگری خویان بۆ دەر خست و جاریکى تر ھەولى دەستە کۆنەکە بە بەرژەو ەندى خویاندا نەشکایەو.

دوکاندارە نوێژکەرەکان چیرۆکەکان بیستبوو، یەک-یەک دەھاتن بۆ دوکانەکە و دەیانگێرایەو.

نالى بالدار ئارامیەکەى خۆى تیک نەدەدا. ئەم جوولانە نیگەرانیان دەکرد، بەس لەبری دەر خستنى نیگەرانیەکەى، بەردەوام بیری دەکردەو شتیکى نوێ بنووسیت. گوئى لە ھەموو لایەک دەگرت، ئیمانیشى ھێندە بەھیز بوو، نەیدەویست دەنگى ئەو ئیمانەى ناخى بە شیوہیەکى ناجۆر بکاتە دەرەو. گەیشتە برۆایەک، شیعەر یەکەمین و یستگە یە بۆ دەستکاریکردنى دنیا کۆنەکە بۆ دۆنیایەکى نوێ و یەکەمین دەرگاشە مرۆف ناخە شاراوہکەى خۆى لیوہ بخاتە دەرەو. (ھەمیشە ئازاردەرەکان بىر لە ئاییندە ناکەنەو.)

لەو کۆپلە کۆنانەى لەناو دەستنووسەکەى خۆى پاراستبوونى و لە سەردەمى تەنیایدا نووسیبوونى، چەند دانە یەکیانى دایە دەستى دۆستەکەى تا بیاننووسیتەو. ئەویش دەستى کرد بە نووسینەو ەیان و کە تەواو بوو، لى

وهر گرت. خۆى به دەستى خۆى دەستتووسەكانى بەسەر
دوكاندارەكاندا بەخشييه وه. ئەوانيش گەليك خوشحال بوون
بينيان بۆ يەكەم جارە شاعيريك دەستتووسەكانى خۆى
بەديارى دەدات پييان. زۆربەيان يەكسەر لەناو دوكانەكەيان
هەليان واسى و بەشانازيپيكردنه وه لاي كپيارەكانيان باسى
ديارييهكەيان دەكرد.

(تۆ دلى مرقىك خوش بكة، دلىيا به دلخوشييهك ديتە وه
سەر ريگاي خۆت.)

سوخته‌کان شیواندیان.

پاش ئه‌وه‌ی نالی‌ی بالدار به‌دیاری شیعره‌کانی له‌ناو بازاره‌که‌دا بلاو کرده‌وه، چهند دوکانداریک، که منداله‌کانیان سوخته بوون له‌ناو حوچره‌کان، شیعره‌کانیان بردبوویه‌وه مال. ئه‌وانیش له‌گه‌ل خۆیان بردبوویان بو حوچره. نیوه‌رۆکه‌ی، کاتیک له‌ده‌رس ته‌واو ده‌بن، له‌قه‌راخ چه‌وزه‌که‌کو ده‌بنه‌وه و یه‌کیکیان هه‌لده‌ستیته‌وه و ده‌یه‌ویت وه‌ک مامۆستاکیان خوتبه‌بدات. به‌یته‌شیعره‌که‌ده‌ر ده‌هینیت و ده‌یخوینیته‌وه. شیعره‌که‌هینده‌به‌شیرینی و جوان نووسرابوو، ئه‌وانی تر داوایان کردبوو چهند جاریکی تر بیخوینیته‌وه. داوی خویندنه‌وه‌ی، یه‌کیک له‌سوخته‌کان ده‌ستی به‌رز کردبووه‌وه داوای کردبوو ئه‌م ده‌نگی خۆشه، با به‌ئاوازه‌وه بیخوینیته‌وه و ئه‌وانیش به‌شوینیدا بیخویننه‌وه. پیکه‌وه‌رازی بووبوون کاره‌که‌بکه‌ن. ده‌ستیان کردبوو به‌خویندنه‌وه. هه‌مووان به‌یه‌ک ده‌نگ به‌شوین سوخته‌ده‌نگوخشه‌که‌خویندبوویانه‌وه. تومه‌ز مه‌لای مزگه‌وته‌که‌له‌هۆده‌ی فه‌قیکانی پشته‌وه‌یه،

گوڭى له دهنگيکه، دهنگه که زیاتر له گورانى دهچیت، نهک قورئانخویندن. یه کیک له فه قیکان ده نیریت بزانیته ئه و دهنگه چیه. ئه ویش ده روات، ده گه رپته وه و به ماموستاکه ی ده لیت، ”قوربان، سوخته کان به یته شیعریکی نالی بالداریان هینا وه ته ناو مزگه وته که، یه کیان ده یخوینیتته وه و ئه وانی تریش به شوینیدا.“

که مه لا گوڭی له مه ده بیت، چاوی سوور هه لده گه رپیت. داریک ده گریته به ده ستیه وه و به ره و لای هه وزه که ده چیت. هه ر له دووره وه هاوار ده کات به سه ریاندا و به دار به ر ده بیته گیانیا. ئه و ده نگخوشه ده گریته، شه ش-حه وت توولی باش ده کیشیت به قاچوقولیا. ئینجا ده ستنوو سه که ی لی وه ر ده گریته و فری ده داته ناو هه وزی ئاوه که وه. سوخته کانیش به ئازاری قاچوقولیا نه وه به هه په ساوی سه یری ماموستاکه یان و ده ستنوو سی ناو هه وزه که ده که ن.

ده ستنوو سه که ورده ورده ته ر ده بیت و مه ره که به که خاو ده بیته وه وشه کان ده کشین و باوه ش ده که ن به یه کتریدا. وشه کان به شیوه یه ک به ره و یه کتری ده چن و خاو ده بنه وه، به چند ساتیک سه رتا پایان له ناو یه کتریدا ون ده بن و ده بن به یه ک توپه ل.

ماموستاکه یان به چاوه سووره وه بووه کانیه وه، هه ره شه یان لی ده کات جاریکی تر ده ستنوو سی ئه و شاعیره نه هیننه ناو مزگه وته وه و بیان ده لیت ئیره شوینی ئه و شیعرا نه نییه. سوخته کانیش له ترسا ناویرن هیچ بلین و تیشناگه ن بوچی ماموستاکه یان به و شیوه یه په لاماری دان و له و شیعره تووره بوو. دوا ی رویشتنی ماموستاکه یان، له یه کتریان

دەپرسی، "بۆچی وای کرد؟" كەسیان وەلامیكى لا نەبوو.
بەلام تازە شیعرەكە هیندەیان وتبوویەو، لەبەریان
کردبوو. كاتیک دەرویشتنەو بۆ مال، لە كۆلانەكاندا پیکەو
دەیانوتەو و ژن و كچانیش بە وتنەو هی شیعرەكە و
ئاوازی دەنگی سوختهكان دلخۆش دەبوون و پەنجەرەكانیان
دەکردەو و بە دەم زەردەخەنەو گوییان لی دەگرتن.

(٦٠)

زوتتر له جاران.

سالمی په نجه شین زوتر له جاران ده چووہ دوکان.
ماوه یه ک بوو بازاری نه ما بوو. له گهل په یدابوونی دوسته
تازه که ی و هه لالی زمان و شیعره که ی، بازاری به ره و
کرانه وه ده چوو. به یانیان دوا ی نویژ خوی کو ده کرده وه و
به ره و دوکانه که ی ده رویش ت. له و که ینو به ینه دا بیریشی له وه
کرده وه هوده که ی پشته وه ی مالی خویان چول بکات بو
دوسته که ی و چیتتر عه زیه تی نه دات هه موو به یانییه ک له گهل
خوی بیه نیت، به لام کیشه ی نه وه بوو شوینیک بو که ره که ش
دابین بکات، چونکه که ره که له به رده رگا ده به سترایه وه و
دراوسینکان له بهر خاتری دراوسیه تی قسه یان نه ده کرد،
نه گینا له بهریان گران بوو. حه زیشی نه ده کرد بیه نیتته
حه وشه که و دهیشیزانی نالی بالدار به بی که ره که ی له هیچ
شوینیک شه و ناکاته وه. ده بایه هوده که یه کی بچووکی بو
چاک بکات.

جاری وا هه بوو تا دههات دوو مشتتری له چایخانه که ی

دهسته چه پ چاوه پريان ده كرد. نه ميش زور به ته ماح نه بوو. له و دهست نووسانه ي ده فروشت، شتيكي كه مي ده ست كه وتايه رازي بوو. هه نديك جاريش ته نها بيړي له وه ده كرده وه ئيشي دؤسته كه ي بلاو ببېته وه و خيري شي تيا نه بيت كيشه نيه، هه ر به شي مه ره كه ب و تيانووسه كان و قاميشه كانی ده ست بكه ويت رازي ده بيت.

شاره كه پيشووتر به و شيوه يه نه هلي شيعر و نه دهب نه بوون. ته نها نه وانه ي خويان به نه هلي نه دهب ده زاني، گرنگيان به نه دهب ده دا. كه چي ئيستا زور كه س ده خوئنيته وه و دهست نووس ده كرپت، كه پيشووتر له ژيانيدا بوي گرنگ نه بووه بخوئنيته وه.

له و هونه ره تينه ده گه يشت بوچي وا به خيرا يي خه لكه ساده كه قبوليان كرد. خو ي له راستييشدا زمانه كه ي وا ئاسان نه بوو هه موو كه س لني تينگات. شيعري هه بوو خو ي به باشي رووني نه كرده يه ته وه، كه س لني تينه ده گه يشت، لي ئاوازي وشه كان هينده خو ش بوو، به و ليتينه گه يشته شه وه خه لكه كه قبوليان بوو.

بازاركرانه وه كه ي جو شوخروشيكي زياتري پي به خشي. زياتر گرنگي به خه ت و به ئيشكرن ده دا. واي لي هاتبوو، روژي وا هه بوو هه شت-نو دهست نووسي ده فروشت. فروشتي هه شت-نو دهست نووس شتيك بوو وه ك خه يال.

(كه كاريكي جوانت كرد ده ستت مه گوږه، با بازارت نه كه ويت.)

به خه تيكي كوفي ي جوان نه م ديږه ي نووسي و له پشت سه ري خو ي هه لي واسي. كه كړياريك ده هات داواي

دهستنوو سیکی دهکرد و ئەو دێرەیی دەخویندەوه، سهیری دهکرد بزانییت خۆی کار به قسهکهی پشتی سهری دهکات. که دهیانبینی زۆر بهوردی و بهعهشقهوه بهیتهکهیان بو دهنووسییت، ئەوانیش بهدلخۆشییهوه دهیانوت، "دهست و پهنجته خۆش بییت، بهراستی بهعهشقهوه کارهکهی خۆت دهکهیت." ئەویش سهریکی بو رادهوشاند و سوپاسگوزاریان دهبوو.

دهستنوو سهکان ماله و مال بلام بوونهوه. گهیشتن به دیوهخان و مزگهوتهکان و ناو کۆشکی میر و خانهدانهکان. گهیشتنه ناو مالی شاعیره دهربارهکان و شاعیره کۆنهکان. گهیشتن به جووتیار و پیشهگهرا. لهناو بازارهکهدا کهم دوکان ههبوو پارچهشعیریکی ههله و واسییت. سهکۆی شاعیرهکان چۆل بوو، هیچکس نهدههات شیعری خۆی بخوینیتهوه. باس باسی زمانه نوویهکه و شاعیره نوویهکه بوو. ئەویش به خۆی و کهریکهوه بهناو بازار و کولانهکاندا دهگهرا و وهک ههورهبروو سهکهیهک هه رپۆژی دهنگی پارچهشعیریکی له لایهکی شارهکه دهدا.

(٦١)

مير به مؤنبيه وه چاوه پروان بوو.

دوو پاسه وان ناليي بالدار و كهره كه يان هينا بو حه وشه. له په نجه ره وه سه يري ده كرد. ميژه ريكي كوڼ به سه ريه وه، ريشيكي سپي و پرچيكي سپي. ره شووي كهره كه ي به ده ستيه وه و له ناوه راستي حه وشه كه دا وه ستابوو. كه وا شينه كه ي هينده خوړ ليي دابوو، له زور شوينه وه سپي هه لگه رابوو. ده سماله سه وزه كه ي كه مه ريشي له چهند شوينيكه وه درابوو. تا زياتر ليي ورد ده بوويه وه، هه ژاريي جلوبه رگي زياتر دهر ده كه وت. له مديوي په نجه ره كه وه به خوي ده وت، ”تو كيتت؟ تويه ك به م جلوبه رگه شره ته وه، به م كه رهي ده سته وه هاتوويت زمانتيكي چهندساله ت ويران كرد. تو كيتت به روخسار نه وه نده هه ژار و به عه قل نه وه نده كه وره؟ نه بيت چي له ژير نه وه ميژه رهي سه رتدا بيت؟ بو نه وه نده ئارام و ساده يت؟“

له دلي خويدا سه رسام بوو پيي، نه ما نه يده ويست نه وه سه رسام بوونه ي دهر بخات و ده شيزاني تازه هيچ هيزيك

نییه بتوانیت بیوهستینیت و ئیشی خۆی کردووه. له بهر ریشه سپییه کهشی نهیده توانی بریار بدات له شار دهري بکات، دهترسا ده رکردنه کهی بیته هۆی ئه وهی زیاتر بییت به حیکایهت و خه لکه که زۆرتر هۆگری بین. به دهست شکات و نیگه رانیی کویخا و شاعیر و مه لاکانی شه وه بیتزار بوو.

په نجه ره کهی کرده وه و به دهست بانگی کرد بو ژووره وه. ماوه یه کی زۆر دووبه دوو له ژووره وه بوون.

که هاته ده ره وه هم ئه م روخساری شیوا بوو، هم میر. که سیش نه یزانی ئه و گفتو گو یه یان چی بووه و بریاری چیان داوه. به روخساری هه ردوو کیشاندا دیار نه بوو کامیان سه ر که وتوو و کامیان سه ر نه که وتوو.

ره شووی که ره کهی گرت و به هیمنی له چه وشه که چوو ده ره وه. هه رچۆن سه ره تا هات له په نجه ره وه سه یری ده کرد، له کاتی رویشتی نیشدا به هه مان شیوه. له گه ل خۆی تووشی دوودلی هاتبوو. نه یده زانی ئه م زمانه تازه یه قبول بکات و خۆی بکات به دوژمنی ئه دیبه کۆنه کان، یان ئه م زمانه بیوو کینیته وه و کۆتایی به کیشه که بهینیت. که سه یری شیعه رکانیشی ده کرد به و هه موو جوانی و ره وانیه وه نووسرا بوون، یه کسه ر ده نیشتنه سه ر دلی.

داوای له خزمه تکاره کهی کرد جامیک ئاوی بو بهینیت. جامه ئاوه کهی خوارده وه و به ره و تاقی کتیه کان رویشت. له ناو تاقه که دا یه کیک له به یته شیعه رکانی ئه وی ده ر هینا و چه ندجاریک له سه ر یه ک خویندی هه وه. بیری له وه کرده وه به هیمنی کیشه که یه کلایی بکاته وه، نه هیلیت نه شیش بسووتیت، نه که باب.

ھەمان خزمەتکاری راسپارد مەجلیسی شارەكە بانگ
بكات ئىوارە لە كۆشك نان بخۆن. مەبەستەكەشى ئەو بوو
لەگەلیان گفتوگو بكات و رینگەچارەيەكى باشى بۆ بدۆزنەو.
خەلكى شارەكە بووبوون بە دوو بەشەو، بەشى زمانە
تازەكە و بەشى زمانە كۆنەكە. گەر لایەكى بگرتایە و لاكەى
ترى بەر بدایە، بۆى باش نەبوو. دەبايە مەجلیس شتیک
بكات. وردەوردە گەيشتە ئەو باوەرەى خۆى لەناو كیشەكە
بەینیتە دەرەو و بیداتە دەست مەجلیسەكە. ئیدی بەرەو
ھەرلایەك چوو، بۆ ئەم زەرەرى نییە. حەقى خۆى بوو، میر
بوو، دەبايە ھەر وا بىر لە میرنشین و دەسەلاتەكەى بكاتەو.
(دەسەلاتپەرستان نە دوژمنیان ھەيە، نە دۆست، لەو
نیوانەدا بەرژووەندیان ھەيە.)

(٦٢)

حوجره‌ی فه‌قینکان که‌سیکی تری نه‌ده‌گرت.

هه‌رچی مه‌لا و کویخا و خاوه‌ندیوه‌خان بوون، هاتبوون.
خه‌تییی گه‌وره له سه‌ره‌وه دانیشتبوو. نالیی بالداریش
له‌ته‌نیشتی. له‌سه‌ر شه‌ره‌فی خه‌تیب دانیشتنه‌که ریک خرابوو.
سه‌رتاپای مه‌جلیسه‌که پیکه‌نینیک، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی لیوه‌ده‌ر
نه‌ده‌هات. دوا‌ی قسه‌کردنی خه‌تیب، سه‌ره‌ی نالیی بالدار هات
قسه‌بکات. ئه‌ویش به‌هیمنی ده‌ستی کرد به‌قسه‌کردن. له
قسه‌کانیدا باسی له‌وه کرد، خودای گه‌وره زمانی جیا‌جیای
دورست کردوو، پیویسته به‌و زمانانه قسه‌بکریت و
بنووسریت. هاتنی زمانیکی نوی، له‌چالنانی زمانه‌کونه‌که
نییه. به‌لکو گه‌شه‌کردنی زمانیکه و سوودبیینه له‌زمانه
کونه‌که. پاشان باسی له‌وه کرد، ئه‌م که‌سیکی ئیمانداره،
که‌سیکه پیشتر له‌م شاره و شوینانی تر ده‌رسی خویندوو
و ئه‌هلی کتیب بووه. راسته‌خه‌لکی گوندیکی بچکوله‌ی ناو
ده‌شتاییه‌کانه، به‌لام زمانانی تریش ده‌زانییت و ئاگای له
ده‌وروبه‌ره. سه‌رسامیی خوشی ده‌ر خست که‌بوچی به‌و

شیوهیه دژی ده وه ستنه وه و ئازاری ده دن. ئیمانداریه که یه
خۆی پوون کرده وه، که هه رگیز وه ک ئه وه نییه ئه وان لینی
ده خوازن.

که قسه کانی ئه و ته واو بوو، ئیتر وه لامدانه وه و
پرسیار کردن دهستی پی کرد. هه ندیکیان پرسیاریان ده کرد
و ده یانویست بیخه نه کونجیکه وه و ته نگه تاوی بکه ن، ئه ویش
خۆی تیک نه ده دا و وه لامی ده دانه وه. هه ندیکیشیان راسته وخۆ
هیریشان ده کرده سه ری و به ئاشووبی ناو شاره که ناویان
ده برد.

هه رچۆن کاتی خۆی کتیبی خه ونه بالداره کانی نووسی و
ئازاریان دا. به هه مان شیوه ئه م جار هه ش پووبه رووی ئه و
ئازاره بوویه وه. لی چونکه ئه زمونی هه بوو و ده یزانی چی
ده کا، به رگه ی ده گرت و به شیوازه که ی خۆی پووبه روویان
بوویه وه. بیره حمیی ئازارده ره کان له وه فراوانتر بوو به م
دانیشتنانه کوتایی بیت و لیگه رین به ئاسووده یی کاره که ی
خۆی بکات. به ته واوه تی ترسابوون و دلنیا بوون ئه م
زمانه نوییه شه پۆلیکه هاتووه و ئه وه ی کۆنه له گه ل خۆی
ده یسرپیته وه.

دانیشتنه که یان دریه ژه ی کیشا. پیناچیت له وان ه ی له وئ
بوون، چوار که سیان بر وای گۆرابیت. گه رچی نمونه ی
زۆری بو هینانه وه و هه ولی دا تییان بگه یه نیت ئه مه بو
ئه وان باشه، نه ک خراپه. که لله ره قی و به رگریکردنی ئه وان
به نه ریته کۆنه که ی خویان، هیچ گۆرانکارییه کی به سه ردا
نه هات.

به ماندوو بوونیک ی زۆره وه به ره و لای دۆسته که ی رویشت.

که له سه‌ر کورسییه بچوکه که دانیشته، داوای قومیک ئاوی کرد. قومه ئاوه‌که‌ی خوارده‌وه و به‌خه‌مبارییه‌وه به‌ سالمی په‌نجه‌شینی وت، "ئه‌مانه ده‌ست له ئازاردان هه‌لناگرن. من زۆر نائومی‌دم به‌م خه‌لکه نه‌ریتپاریزه. ته‌نانه‌ت نایانه‌ویت مرو‌ف له‌ناو خه‌یاله‌کانیشیدا بیر له‌ فرین بکاته‌وه."

که‌میک دلنه‌وایی کرد و مژده‌ی ئه‌وه‌ی پێ دا پو‌ژانه‌ خه‌لک زیاتر پوو له‌ شیعره‌کانی ده‌که‌ن و هه‌ندیک له‌ خۆینده‌واری ناو حوجره‌کانیش داوایان کردووه ده‌ستنووسیان بو‌ بنووسم. ئه‌مه‌ش نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه، به‌م کاره‌ی ورده‌ورده‌ ئه‌م شاره‌ له‌ ژه‌هره‌ کۆنه‌که‌ پاک ده‌کاته‌وه و پێویسته‌ دان به‌ خۆیدا بگریت.

(٦٣)

به قاله کان دهستیان کرد به بانگه شه.

سالمی په نجه شین به قاله کانی ئاگادار کرد بوویه وه، سبهی
ئینواره نالیی بالدار خوئی له سهر سه کوی شیعر خوینده وه که
هه ندیک قسه بو خه لک دهکات و شیعریکیش ده خوینته وه.
ئهم ئاگادار کردنه ویه به قاله کانی هینایه جوش و هر له
ئینواره ی پیشوو وه دهستیان کرد به هاوار کردن، که سبهی
رؤژی شاعیره تازه که دیت و با خه لک بین بو لای سه کوی
شیعر خویندنه وه که.

ئه وهی له مه جلیسه که دا زور ئازاری دا، یهک-دوو کهس
باسی ئه وه بیان کرد ئهم زمانه تازه نییه و پیشوو تر له ناو
داستانه کاندایه کار هاتوو. دهیانویست هه وه که ی نه نرخین
و وای لی بکه ن دهستی لی هه لگریت. به پیچه وانیه ویستی
ئه وانیه وه، غرووره جوانه که ی زیاتر ده بوو.

دهمه وئینواره بوو، هاته سهر سه کۆکه، خه لکیکی زور
له دهوری سه کۆکه کۆ بوو بوونه وه. بهم شیوه یه دهستی پی
کرد:

(ئەمە خۆ کوردی نییە، خۆکردییە.)

رێک مەبەستی ئەوانە بوو دەیانوسیت لە کارەکەیی کەم بکەنەو. بە کورتی و پوختی پێی وتن، ئەم زمانەیی دروستم کردوو، خۆی هیی ئیوہ نییە، خۆم دروستم کردوو. ئەوہی دەیەوئیت بیکات بە هیی خۆی، با باش بزانییت تەنھا من خاوەنیم، ئەوہشی نایەوئیت ئەم زمانە قبول بکات، با بۆخۆی لەناو زمانە بیگانە و کۆنەکاندا بمینیتەوہ و خەریکی جیھانەکەیی خۆی بییت. کە شیعەرەکەیی خویندەوہ و دەستی کرد بە لیکدانەوہی شیعەرەکە و باسی گەلەکۆمەکەکان و ئازاردانەکانی خۆی کرد، خەلکەکە بەتەواوەتی پەڕیشان بوون. یەکیک لەناو خەلکەکە هاواری کرد، "کی ئازارت دەدا با ئیمە ئازاری بدەینەوہ."

ئەویش بەم قسانە زۆر دلتنەنگ دەبوو، چونکە لە بنەوانەوہ بۆ ئەوہ نەهاتبوو ئازاری کەس بدات، بۆ ئەوہ هاتبوو دەستکاریی دۆنیاکەیان بکات.

نزیکەیی نیوکاتژمیر قسەیی کرد و شیعەری خویندەوہ. دواي تەواو بوونی، بە جاریک یەک چەپلەیی قایمیان بۆ لێدا. (دەمیک بوو شیعەریکی جوان نەما بوو تا چەپلەیی بۆ لێدرییت.) بەناو خەلکەکەدا هاتەوہ بۆ دوکانەکە، گەنج و پیر، ژن و پیاو، یەک-یەک و دوو-دوو دەهاتنە لای و دەستخۆشییان لێ دەکرد. ئەم دەستخۆشییانەیی ئەو خەلکە سادەیی جیگای خۆشبەختی بوو بۆی. دەیشزانن لەپشتەوہ دەسەلاتدار و سیبەرەکانیان، خاوەنی دیوہخان و شایەرەکانیان، خەریکی نەخشەن بۆ ئازاردانی و ناھیلن بەو ئاسانییە بە رینگاکەیی خۆیدا تیپەرئیت.

(ئامانجى گەورە، بەبى ئازار نايەتە دى.)

لەبەر خۆيەوۈ بىرى لەوۈ دەكردەوۈ. باشە گەر من
نەھاتمايەتە ئەم شارە، چى رووى دەدا؟ يان گەر بەھتاما و
وہک ئەوان ھىچم نەکردايە، چى رووى دەدا؟ ئەم پرسىيار و
بىرکردنەوانەى لايەكى ژيانيان داگىر کردبوو. لە ناخىشىدا
رووناكىيەك ھەبوو، رووناكىيەكە نەيدەھىشت بو ساتىك
ئارام بىت و بەردەوام شتى نوئى پى دەنووسى.

(٦٤)

شاعيرهكان لهسهر سهكوکه بوون.

هينده شاعير هاتبوو، لهسهر سهكوکه جيگيان نهدهبوو.
خه لکيکی زوريش کو بيووهوه. لهناو ههمووياندا شيوازي
نالیی بالدار جيا بوو. ئەوان سهروقژيان هاتبوو، ئەم قژی
کورت کردبووهوه و کهمیک ريشه سپيهکهی ریکوپیک
کردبوو. ئەوان جلهکانيان جوریکی رهنگاورهنگ بوو، ئەم
جلهکانی، گهرچی کۆن بوون، بهلام تهنه رهنگی شینی کال
و رهنگی سپیی تیکه ل کردبوو. لهناوياندا نوورانيتر، هيمنتر،
دونيادیدهتر دههاته بهرچاو. زوربهی خه لکهکه بهچرپهوه
لهگه ل يهکتری قسهيان دهکرد و قسهکانيان باسی جياوازي
ئەوی دهکرد لهتهک شاعيرهکانی تر.

یهکيکیان، که خویان پييان دهوت شيخی شاعيران،
سهزلتيکی ورگزل بوو. وا باسيان دهکرد لهوهتهی ههیه
خزمهتکاری مير و دهسهلاتدارهکان بووه. ديار بوو هينده
چيشتی بهلاشی خواردبوو، غهغهبهی شور بيوويهوه. ئەم
شيخهيان دهستی کرد به قسهکردن و بهشی خوی که لپی

دەزانی، تانەى لە زمانە نوێیەكە دا. نالیى بالداریش وەلامى دایەو، ”زمانى نوئى یانى دونیابینیى نوئى. ئەو زمانەى ئەوان پىی دەنووسن، بەشى بىرکردنەو ناکات. زمانیکە وەستاو و نە دەتوانن تازەى بکەنەو، نە دەتوانن گۆرانکارییەكى تیدا بکەن. ئەمەى من زمانى نوئى نییە، زمانى خەلكە و بىرى پى دەكەمەو.“

شیوێ جوادانەو ژیرانەكەى نەك خەلكەكە، بەشیک لە شاعیرەكانیشى سەرسام كرد. لەناویاندا یەك-دووانیکیان گەنج بوون، دلیان پىو بوو لایەنداریى بکەن و دەشترسان. بۆیە لەبەینى خۆیاندا بە زەردەخەنە و شادومانىیەو جوا بەكانیان پى خوش بوو.

شاعیرەكان زۆریان وت و ئەمیش بەكورتى جوابى دانەو. چەندیان كۆشا نەیانتوانى زەرپەیهك لە هەنگاوەكەى خۆى پەشیوانى بکەنەو. لەبرىى هیتانەدواو، زیاتر بەرەو پیشیان دەبرد. خۆى لای روون بوو بکەونە گفتوگۆو، كەسیان لە قەرەى نایەت.

هەتا شاعیرە پیرەكان ماندوو بوون و قاچەكانیان توانای وەستانی نەما و لەسەر چۆك دانیشتن، قسەیان كرد. كۆتاییەكەشى دیسانەو لە بەرژەوئەندىی خۆیان نەبوو. بەناچارى لە كۆرى سەر سەكۆكەش بە ویستىكى لاوازەو گەرانەو و سەرکەوتنیان بەدەست نەهینا. شەرمیشیان لە خۆیان نەبوو، دواى ئەو هەموو تانە و تۆمەتە، هاتبوون بە گفتوگۆ لە بەرچاوى خەلك پەشیوانى بکەنەو.

(پایەى بىرکردنەوكانى خۆت ناسى، ئاییندەى نەخشەكانیشت دەبینى.)

میرنشینی خاک و خۆل

ماندوویمان کرد. ههولێ زۆریان دا له کاتی قسهکاندا به
قسهی پووچهوه خهریکی بکهن، نهیهشت بچیته ئه و بابهی
ئهوان دهیانویست. خۆی چیی مه بهست بوو، هه ر ئه وهی
وت.

(٦٥)

خه ونى بينى.

له خه ونيدا ژنيكى شوخ هاته خه ونى.

ژنه شوخه كه كلاوزه ريكي به سه ره وه، مليكى به رز،
لووتيكى باريكى ريك و دوو چاوى ره شى گه وره و بالايه كى
به رزى باريكه. ژنه كه له به رده م په نجه ره يه كدا دانيشتبوو،
چرايه ك له به رده مى و تيانووسيك و قاميش و ميره كه ب،
پووناكيى چراكه دهيدا له پوخسارى و هيندهى كه نوور
له پوخسارى دهبارى. كه ميك له كراسه كه ي به رز ببوويه وه
و پاوانه له قاچيدا. قولاپه كانى قاچى پر ببوونه وه و سپى
دهياننواند. له خه ونه كه يدا به تامه زر وييه وه سه يري ژنه كه ي
ده كرد، كتوپر ژنه كه لايه كى بو كرده وه، به لاكرده وهى
راچله كى.

له به رده م هه يوانه كه ي مالى سالمى په نجه شيندا خه وتبوو.
چاوى كرده وه، ئاسمانيكى پر له نه ستيره به سه ر سه ريه وه،
كزه يه كى خوش دهه ات و خوى ده كرد به ژير سووچى ليفه
لوولكراوه كه ي سه ريدا. چهند سيسر كيك پيكه وه ده نكيان

دههات. قيرەى بۆقېكىش له دووره وه بېدهنگى شەوهكەى قاز
دهکرد. ليفهكەى لا دا و هەلسا تيانووسەكانى هينا و دەستى
کرد به نووسينه وهى چامەيهك بۆ ژنەى ناو خەونهكەى.
(هاته خەوم، به چ ناز و عيتابى).

بەم شتوويه دەستى کرد به وەسفکردنى ژنە. بۆ بهيانى،
دەستنووسى چامەكەى له رېگەى دوكانى دۆستهكەيه وه بلاو
بوويه وه. هەركەسيك دەيخويندە وه، له بەردەم چامەكە دا دۆش
دادەما. پياوان بەخيليان بەو زمانە دەبرد ئاوا بە جوانى و
ناسكى و پاراوى هاتووه ته گو بۆ دەرختنى جوانى ژنيك.
ژنانيش بەخيليان بەو ژنە دەبرد چووه ته خەونى.

چامەى ژنى ناو خەونهكە هەللايهكى له گەل خۆى هينا،
نەريتپاريزەكان و مەلا پينه چيبهكانى نەريت چاويان چووه
تەوقى سەريان. چامەكەيان بە بيحەيايى چوواند و پتيان
قورس بوو ميرزايەك تا دوينى سوخته و فەقىنى ناو
خانەقاكان بووه، ئەمرۆ ياخى بووه و لە پشت ئيمانەكەيه وه
خەرىكى پياھەلدا نە بە لەشولارى ژناندا. ئەوانەشى بۆ جوانى
دەگەرەن، تيريان لە خویندەنە وهى چامەكە نە دەخوارد.

سالمى پەنجەشين، كه تا ئەو ساتەش هيج شتيكى
نەنووسيبوو و هەر خەرىكى بنووسى بوو، ئەم چامەيه گرى
تى بەر دا. بە جۆريك شلەژا و جۆشوخرۆشى تى كەوت،
خۆى وتەنى، "بانگى راستى بەئاشكرا خوشە." حەزى دەکرد
دەست بكات بە نووسين و بيته سيبەرى دۆسته بالدارەكەى.
ئىواران، يان بەيانبيان، كاتى نالىى بالدار بە كۆلانەكاندا
تيدەپەرى، ژن و كچانى شوخ پەنجەرە شينهكانى مالەكانيان
دەكرده وه و پەنجەيان بۆ رادەكيشا و دەيانگوت، "ئەوه ئەو

شاعيرهيه كه جوانيى ژن ده ناسيټ.“
ته نانه ت ميري گوره ي ميرنشينه كه، كه چامه كه ي
خويند بوويه وه، به بي ئه وه ي شهرم بكات له به رده م شاعير و
كويخا و ديوه خاننشينه كاندا و تبووي، ”ته ح... له ژيانمدا شتي
وا جوانم نه خويند ووه ته وه. ئه م مالخرابه هر به نيشانداني
جوانييه كان، هه موومان فريو ده دات.“

(٦٦)

برينه كونه كه كولايه وه.

به گه نجی، یانی سه رده می فه قیه تی، له گونده که ی
خویان مه یلی به کچیکه وه بووبوو. ئەو کچه ره شتاله یه کی
ناوقه دباریک، قژیکی رهش و دوو چاوی ته پری رهش، یه کییک
له چاوه کانی تۆزیک تیل بوو، ئەما ئەم تیل بوونه بووبوو به
نه خشیک به سهر روخساریه وه. ددانه سپییه کانی له ژیر لیوه
ئه ستووره کانیه وه به ریز وه ستابوون، له ته زیحی سپی سهر
ملی مه رقه ده که ی عارفه گه وره که ده چوون. کاتی فه قی بوو،
بۆ ئیجازه ده گه رایه وه مال، ئەو ماوه یه ی له گوند ده بوو،
هه موو گیانی ده بوو به چاو بۆ سه یرکردنی کچه ی ئەسمه ر.
باوکی کچه جووتیار بوو، خانوو قوره که شیان که وتبووه
خوار گونده که وه، که میک نزیک له کانی ژنان. مالی نالی
بالداریش له سهر ته پۆلکه که بوو، له به رده م هه یوانه که وه
ده یروانییه سهر کانییه که. هه ر به رۆیشتنی کچه دا له دوره وه
ده یزانی که ئەوه. کاتییک ئەو ده چوو بۆ سهر کانییه که،
ئه میش وه ک چۆله که یه کی تینوو ده فپی و له نزیک کانییه که وه

دەنیشتەوہ.

ہەتا فەقیہتیی تەواو کرد، چوونەوہکانی بۆ مال لەم
حالەدا بوو. کە کتیبی خەونە بالدارەکانی نووسی و ئازاریان
دا و گۆشەگیریی ھەلبژارد، ماوہیەکی زۆر ھەولی دا کچەیی
لەبیر بچیتەوہ.

(یەکەمین خۆشەویست، یەکەمین برینە، تا مردن لە
سینەدا دەمینیتەوہ.)

ھەولەکانی سوودی نەبوو. جارجارە تارمایییەکەیی
دەھاتەوہ خەیاالی. دواي خەونی بە ژنە نازدارەکەوہ و
نووسینی چامەکە بۆی، ئەم جارە برینە کۆنەکە بەتەواوہتی
سەری ھەلدايەوہ. ھەر ئەو وینە کۆنانەیی لە خەیاالیدا
مابوونەوہ، دەیکردن بە وشە و سەرلەنووی وینەیی لئ
دروست دەکردنەوہ و بلاو دەبوونەوہ. برینی خۆشەویستییە
کۆنەکەیی کردی بە چرایەک بۆ کورپان و کچانی شار. ئەو
چیی دەنووسی لەو بارەییەوہ، ئەوانیش لەبەریان دەکرد و لە
جیژوانەکانیاندا بە یەکتریان دەوتەوہ.

کەسانیک پیشتەر کچەیان دیبوو، تانەیان لە شیعەرەکانی
دابوو، بەوہ گوانھباریان کردبوو، ئاستی شاعیرەکە بۆ
بینینی جوانی لاوازە و دەییەویت کەسیکی زشت جوان بکات.
ئەم تانەلیدانەیی بەشیک بوو لەو شەرەیی لەگەلیان ھەلیان
گیرساندبوو. ھەموو ئەو قسە ناخۆشانەیی دەیاندايە پالی و
خەنجەریان لئ دەدا وەک ئەم قسەییەیان ئازاری پی نەدەگەیاندا،
چونکە ئەوان دەستیان بۆ شوینیکی بردبوو، شوینەکە خوی
برین بوو. بۆیە کە قسەکەیی بیست، شەوہکەیی خەوی لئ
نەکەوت، تا شیعەریکی نووسی. لە شیعەرەکەدا باسی جوانیی

تیلی چاوی کچه ئەسمەرەکە ی کردبوو، باسی لەوەش کردبوو ئەوە چاوی خەلکە جوانی نابینیت، ئەوە چاوی ئەوانە یە ناتوانن جوانی وەک خۆی ببین، نەک تیلی چاوی کچه ئەسمەرەکە.

شیرەکە ی تەرخان کردبوو، بۆ دۆزینەوێ زشتی لە چاوی نەیارەکانی و پیشاندانی چاوی کچه ئەسمەرەکە وەک خۆی. دیسانەوێ ئەم شیرەشی بوو بە باسوخواستی ناو خەلک و دیوێخانەکان، تەنانەت میری گەرە لە مەجلیسێکدا بە شاعیرەکانی وتبوو، "قورتان بە سەر، ئەو خێل و خێچیک دەکا بە خۆری لوقا و چاوی ئێوێ خێل و خێچ دەکا، جا ئێوێ بەم کلۆییە خۆتانەوێ چۆن دەرەقەتی دین. دە ی فەرموون بە شیر جوابی بدەنەوێ، بزانی چیی لێ دەکەن."
(خێل و قیچە... یان تەرازوی نازی نەختیک سەر دەکا.)

(٦٧)

برينه كانى گوره ده بوون.

له لايهك بريني كچه نه سمه ره كه، له لايهك بريني دوور يى
له دايك و باوكى، له لايهك بريني قسه ي خراپ و تومه ته كانى
نه ياره كانى. له لايهك بريني بيشوينى و سه ربار بوونى به سه ر
دوسته كه يه وه، له لايهك خه مه گوره كه ي، خه مى زمان و
دونيا و رووبه روو بوونه وه له گه ل شاعيره گوره كانى
ميرنيشيه كانى ديكه. نه مانه هه مووى بوو بوون به كه وايه كى
شيني كال و به سه ر شانيه وه بوون.

خه وى كه م بوو بوويه وه، فيزيش بوو بوو جار جاره
سيغارى ده كيشا. خه يال و بير كردنه وه كانى نه يانده هيشت
ئارام بگريت. هه تا زياتر شتى ده بينى، زياتر خه يال و
بير كردنه وه ي ته نكيان پى هه لده چنى. هه تا زياتر ئازاريان
ده دا، زياتر ئيشى له جوانيدا ده كرد. كه س وهك ئه و مروقى
سه رده مه كه ي خوى و ئايينده نه بوو، له ناو ئه و هه موو
ناشيري نييه دا، له ناو ئه و هه موو تيره دا كه تتيان ده گرت،
به شوين جوانيدا ده گه را. كه م بوون كه سانيك به و شيوازه

سهیری ژیان بکهن.

(ئهوهی لهناو ناشیرنییهکاندا بو جوانی بگه ریت، دهتوانیت بفریت.)

ئستا که لهناو شاردايه، زیاتر له و کاتهی له کپوهکان بوو ههستی به ته نیایی و بیکهسی دهکرد. ته نیاییهک دور بیت له مروّف، ته نیایی نییه. ته نیایی راسته قینه کاتیک دهست پی دهکات، که نزیک بیت له مروّف و ههست به ته نیابوونی خوّت بکهیت. له وهش قورستر، ههستی بیکهسییه. ته نیایی چه ند سهخت بیت، هه رگیز هیندهی ههستکردن به بیکهسی سهخت نییه. ئەم ههستی به بیکهسی، ههستیک نه بوو ماندوو بوون و چاکهی سالمی په نجهشین و کچه شیخه کهی ژنی له بیر بکات. ههستیک بوو له و رۆژهوه بوی دروست بوو، دهیویست ژیان به جوانتر رهنگ بکات، که چی زور کهس ئەم جوانییهی ژیانان نه دهویست.

شهویک درهنگ خه بهری بوویه وه، سهیریکی دهور بهری خوئی کرد، کهسی له دهور نه بوو. دۆسته کهی و کچه شیخه کهی ژنی له هۆده کهی خویان خه و تبوون. سهیریکی ده رگای هه وشه کهی کرد کرابوو یه وه، که ره کهی قیت و قنج به پیوه وه ستابوو، له ده رگا که وه سهیری ئەمی ده کرد. چوو بو لای و دهستیکی هینا به لاملیدا و گوئیکانی راوه شاندا و به خه مبارییه وه قسهی بو ده کرد. گهر یه کیک به و ناوه دا تیپه رییا یه، ده یگوت ئەم پیاهه شیته.

ئه وهنده ههستی به ته نیایی و بیکه سبوون ده کرد، ته نانهت نهیده توانی سینهی بو دۆسته کهشی بکاته وه و باسی ئەو ههستکردنه بکات. ناچار شتیکی ده چرپان به گوئی که ره

بۆره کهیدا و هه‌میشه‌ش دووپاتی ده‌کرده‌وه، تو هه‌وسه‌فه‌ری
منی تا کاتی مردنم.

بۆ چاره‌سه‌رکردنی ده‌ردی هه‌ستکردنه‌که، هه‌لسا ئه‌و
هه‌سته‌ی کرد به‌ شیع‌ر و چامه‌ و به‌یت و یه‌ک له‌دوای
یه‌ک به‌ناو شاردایا بلایوی کردنه‌وه و له‌ ریگیای فه‌قی و
سوخته‌کانیشه‌وه شیع‌ره‌کانی گه‌یشته‌خانه‌قا و مزگه‌وت و
سه‌کۆی شاعیرانی میرنشینه‌کانی تر و زمانه‌ نوێیه‌که‌ی بووه
جیگیای قسه‌له‌سه‌رکردن لای میرنشینه‌کانی دیکه‌ش.

(٦٨)

کتوپر خونه کونه کهی بینیه وه.

له خه ونیدا له ناو هه مان دارستاندا بوو، نیوهی دارستانه که سووتابوو. مرۆقه کان شهریان ده کرد و خوین رژابوو. دیسانه وه دوو دهنگه کهی ناخی بانگیان ده کرده وه. دهنگیان بانگی ده کرد بۆ ناو به شی سه وزایی دارستانه که و دهنگی تریشیان بانگی ده کرد بۆ ناو دارستانه سووتاهه که. له وهینه دا دهنگی دارستانه سه وزه که، به گله بییه وه پیی وت، "تۆش... تۆش هه ی بالدار، تۆ له ئیمه بوویت، تۆ بالت هه بوو بۆ فرین، تۆ دهنگت له دهنگی بالنده کان ده چیت، رۆحت له رۆحی ئاسکه کتوییه کان، چاوت له چاوی بازه کان. بۆچی پشتت له ئیمه کرد. تۆش... تۆش ئه ی بالدار، بۆچی له ناو ئه م هه موو جوانییه دا بارگه و بنه ی خۆت پیچایه وه و به ره وه به شه سووتاهه که رۆیشتی."

هیشتا ئه وه دهنگه ته واو نه بوو بوو، دهنگه کهی تر هاواری کرد به سه ریدا. باشت کرد، تۆ نه بالت هه یه، نه ده فریت، تۆ مرۆقیت و ده بییت له ناو مرۆقدا بیت. ئه زانم ئازاری نزیک

لە مرقۆقەکان لە ھەموو ئازاریک بەسویترە، بەلام ژیان بەبی ئەو ئازارە تامی نییە. باشت کرد ھاتیت بۆ ناو ئیئمە. تۆ چی دەکەیت لەناو ئەو بیزمانانەدا، ئیشی تۆ ئەوێیە نزیک بیت لە ئیئمە. دەبایە زووتر بییت و زووتر دەست لەو خەیاڵانە ھەلگریت.

ئازاریک لە سینەییەو بەرز بوویەو. ئازاریک، کە ئازاری خۆی بوو، ئازاریک بوو لەنیوان ھەردوو دەنگەکەدا دەھاتە دەرەو. ھێندە ئازارەکە بەتین بوو، لە خەوێکە راپلەکی. بەو فینکییە چینیکی ئارەقەیی کردبوو. ئارەقەکە سەری و لە گۆزەکە تەنیشتی قومیک ئاوی خواردەو. تیگەیشتی بەشی دارستانە سووتاوێکە ناو خەونە کۆنەکە، ئەم شارە بوو کە ھاتوو بۆ ناوی. ئەو بەشەشی کە سەوز و جوان بوو، ئەو ژیانەیی خۆی بوو کە تێیدا ژیاو.

پەشیمان نەبوو. پەشیماننەبوونەکەشی یەک ھۆکاری ھەبوو، لە بیرکردنەوێ خۆیدا وا لیکێ دابووێو، گەر نەتوانیت ئەو بەشە سووتاوێ دارستانەکە چاک بکاتەو، لانی کەم لە رینگەیی زمانییەو دەتوانیت بەو بەشە سووتاوێ بلیت، "سەیری ئەو بەر بکەن چەند سەوز و جوانە."

دوای ماوێیەکی زۆر بۆی پوون بوویەو خەونە کۆنەکەیی چ ماناییەکی ھەیە. بیریشی لەو کردەو خەونەکەیی تری لەوانەییە لە شوینیکی دیکە ببینیت و مانای ئەویشی بۆ پوون ببیتەو.

پالی دابووێو بە سەرینەکەییەو و چوو بوویە خەیاڵەو. کچەیی شیخی ژنی دۆستەکەیی ھاتە دەرەو و بینی بەخەبەرە، ھات بۆ لای.

پېښه وه باسی زور شتيان کرد. کچه شیخ چیرۆکی
خۆشه ویستی خوی و سالمی په نجه شینی بو گیرایه وه، که
چون سالم کوری یه کیک له خانه دان و داراکان بووه و به ناو
کولانه که یاندا هاتووه و ئەمیش په نجه ره شینه که ی مالیانی
کردووه ته وه و سهیری یه کتریان کردووه. چون موریده کانی
باوکی به چاوه وه بوون که کچه شیخه که دلداری ده کات
و ئەسته غفرو لالیان کردووه و ئەمیش به پیکه نینه وه گوئی
نه داونه تی. به شیکي زوری چیرۆکه که ی خویانی بو باس
کرد، تا ئەستیره ی به یانی ده ر هات و که له شیر خویندی.
ئیترا ده ستیان کرد به ئاگر کردنه وه و چالینان، تا سالمی
په نجه شینیش له خه وه له سا.

(ئهو شه وانهی دوو کهس چیرۆکی خۆشه ویستی
ده گیرنه وه، زهوی ئارامتره.)

(٦٩)

دهنگى هه واله كه گرياندى.

بیتاقت بوو. به يانییه كهی ئیجازهی خواست لیگه رین
به ته نیا بیت.

له شار چوویه ده ره وه. تووله پئییه کی گرت و خووی
و كه ره كهی به تووله ریگه كه دا، به ناو کیلگه كاندا كه وتنه
ری. رۆیشتن رۆیشتن، تا گه یشتنه لای كوخیك. كوچه كه
دوو كه لیکی لی بهرز ده بوویه وه. له كوچه نزیک بوونه وه،
پیاویك له بهردهم ده رگا كهی دانیشتبوو. سلاوی له پیاوه
کرد و ئه ویش هه لسا و به خیرهاتنی کرد. پرسیاری لی کرد
له م شیونه چۆله وانیه دا چی ده کات؟ پیاوه به خه مگینییه وه
دهستی راکیشا بو بناره كهی ئه و بهر. له و به ره وه بناریك دیار
بوو، له ناوه راستی بناره كه دا ریگایه کیش. پاشان پیاوه وتی،
”رۆژگاریك من ئا له و یوه تیده په ریم، سه رقافله بووم. ئه و
ریگایه ریگای ئاوریشمه، له و یوه وه ده چیت بو میرنشینه كان
و شاره گوره كانی تر. له م شارهی كه تووی لی هاتی،
من یه کیك بووم له خانه دان و خاوهن برواکانی شار. له

قافلہ یہ کدا کہ ہموو سہروہت و سامانہ کہم پی بوو، تووشی
چہتہ بووین. چہتہ کان پرووتیان کردمہوہ و بہ دەستی بہتال
گہرامہوہ. کاتیک خہلکی شارہ کہ زانیان گیرفانہ کانم بہتال
بوونہتہوہ، ئیتر بہو چاوہ سہیریان نہ کردم کہ جاران
سہیریان دە کردم.

(خہلکی ئەم سہردہمہ بہ گیرفانہ کاندا مروّفہ کان دەپیون.)

ہہولی زورم دا خوّم بہینمہوہ مایہ، ہہولہ کانم ئامانجیان
نہبوو. خہلکی شارہ کہش بہ جوړیک پشتیان تی کردم،
پشتتیکردنہ کہی ئەوان ئازاری زیاتر بوو لہ رویشتنی
سہروہت و سامانہ کہم. ئەو کاتہ سہرم دای لہ بہردہ کہ و
تینگہ یستم ئەوانہی دوینی وام دەزانی دوستم، دوستی من
نہبوون، دوستی گیرفانہ کانم بوون.

گوئی لہ پیاوہ گرت و ہیچی نہوت. لہ دلی خویدا
دہستخووشی لی کرد بریاری داوہ لہو شارہ نہژیت و دوور
بکہویتہوہ. نزیکہی عہسر بوو گہرایہوہ بو شار. خوئی کرد
بہ دوکانہ کہدا و بینیی دوستہ کہی بہ پرووخووشی یہ کہوہ
چاوہ پروانی دہکات. ہہر کہ بینیی، ہہلسایہ سہر پی و پی
وت، "ئہ مرؤ شتیکی زور جوانت پیشان دەدہم." ئەمیش خوئی
خہمگین بوو، گوئی نہدایہ و چیرۆکی پیاوہ کہ ئازاری دابوو.
لہناکاو کتیپیک خرایہ بہردہستی. کہ ورد بوویہوہ
لہ کتیپہ کہ، لہ سہری سہرہوہ نووسرابوو (دیوانی)
لہ ناوہ راستی کتیپہ کہشدا نووسرابوو (نالیی بالدار) لہ
خواریشہوہ نووسرابوو، بہ قہلہمی (سالمی پہنجہشین). کہ
ئہمہی بینیی، یہ کسہر فرمیسک لہ چاویہوہ ہاتہ خوارہوہ و
دہستی کردہ ملی سالمی پہنجہشین.

تومهس له و رۆژه وهی شیعرى پى ده دات بیان نووسیت هه،
دانه یه کی تایبه تی نووسیوه و شار دوویه تیه وه و به بی ئه وهی
ئه م بزانت، له سه ر یه ک دای ناو ن و کردوونی به دیوانیکى
خنجیلانه ی جوان. له تیانووسى یه که میشدا به خه تیکى کوفى
گه وره نووسرا بوو:

(ئیتیر من ساحیبى دیوانم.)

(۷۰)

چەند دانەيەکی لى نووسرايه وه.

سالمی په‌نجەشین شه‌و و پوژی خسته سەر یەک و خەریکی نووسینه‌وه‌ی دیوانه‌که بوو. کەس وه‌ک ئه‌و سەرسام نه‌بوو پیی. ته‌نانه‌ت بووبوو به‌ سیبهری دیوانه‌که و به‌ئاگا و به‌بی ئاگا له‌بەر خۆیه‌وه شیعره‌کانی ده‌وت و جاربه‌جاره‌ش به‌بی ئه‌وه‌ی کەس بزانی‌ت، خۆیشی به‌یتیکی ده‌نووسی و شه‌رمی له‌ خۆی ده‌کرد پیشانی بدات یان بلاویان بکاته‌وه، خۆی دانیایا بوو له‌وه‌ی ئیحای به‌یتەکانی ئیحای هه‌مان شیعره‌کانی ناو دیوانه‌که‌ی ئه‌ون.

دانەيەکی نارد بۆ میری گه‌وره، دانەيەکیش بۆ جیگره‌که‌ی و چەند دانەيەکی تریشی فرۆشت به‌و خانه‌دانانه‌ی هەر له‌ سه‌ره‌تاوه شه‌یدای شیعره‌کانی بوون. له‌ناو بازاردا سویندی خواردبوو، هەر چۆن له‌ناو تاقی هه‌موو مالیکی فارسه‌کاندا دیوانیکی حافز هه‌یه، ده‌بی‌ت له‌ناو تاقی هه‌موو ماله‌ کوردیکیشدا دیوانیکی نالیی بالدار هه‌بی‌ت. ئه‌م قسه‌یه‌ی په‌نجەشین ده‌ماوده‌م پویش‌ت و گه‌یشه‌

ناو دیوہخانہکان. کۆمہلئیک لە کوئخا و مەلاکان وتبوویان،
 ”ئەگەر کورپی یەکیک لە بنەمالە گەورەکانی شار نەبووایە،
 حەقی ئەوہی ھەبوو لەسەر ئەو قسەییە لەم شارە وەدەر
 بنریت.“

دوای بڵاوبوونەوہی دیوانەکە، دیوہخاننشینەکان ھیندەدی
 تر شیت بوون. زۆر بێرەحمانە دەستیان دایە قسەپیوتنی. لە
 ھەموو شوینیکی قسەیان پێ دەوت، گالتەیان بە زمانەکە،
 بە شیعەرەکانی دەکرد. بەچرپی کاریان دەکرد بۆ ئەوہی
 دیوانەکە لە بەرچاوی خەلک بخەن. ئاخر لەو کاتەدا
 قورس بوو شاعیریکی ھەر وا بەئاسانی بییتە خاوەنی دیوان.
 ئەم جارە شکاتیان نەبردە لای میری گەورە، ئەم جارە
 خۆیان لە شوینە قەرەبالغەکان باسیان دەکرد و بیئشەرمانە
 زمانیان بەر دابوو یە گیانی ئەو بالدارە. بە کۆمەلئیک
 ھەرچیوپەرچی ناو شارەکەشیان وتبوو، گەر دیوانەکان
 بدزن و بیسووتینن، پارەیان دەدەن. ئەوانیش شەویکی
 چووبوونە سەر مالی یەکیک لە خانەدانەکان و دیوانیکیان
 دزیوو. لە کاتی دزینەکەیدا گیران و دانیان نا بەوہدا کہ
 پێیان کراوہ. خانەدانەکەش چیرۆکەکە بۆ میری گەورە
 گێرا بوویوہ، میریش ئەمە پێ ناخۆش بوو کہ لەژێر
 دەسەلاتەکە ئەودا کہسانیک بین بەم شتوہیە تۆلە
 خۆیان بکەنەوہ. پێناخۆشبوونەکە ھی ئەوہ نەبوو حەزی
 لە زمانە نوئیەکە و شیعەرەکان بووبیت، ھی ئەوہ بوو بە
 سنووربەزاندنی دەزانی بۆ سەر دەسەلاتەکانی خۆی. بۆ
 تەمیکردنیان، بانگی کردبوون و لەناو دیوہخاندا شت و
 شۆری بردبوون. ئەوانیش سەری خۆیان نەوی کردبوو، لە

ترسی توورهبوونی میر، بۆ ماوهیهک به باشی نه یانده ویرا
باسی بکهن و خه میان بوو دلی میریان لی هه لکه نریت و
به ته واوه تی رسوا بین.

(که فیری نانخواردنی مالان بوویت، هه رگیز نابیته
خاوه نی سفره ی خۆت.)

(۷۱)

بیزار بوو له شاره‌که.

ئوه‌نده ئازاریان دا، رۆژانه له بیزاریدا ده‌رپوښت بو لای
پیاوی ناو کوخه‌که.

پیاوه‌ی ناو کوخه‌که به‌و گژوگیایانه ده‌ژیا، که کوی
ده‌کردنه‌وه و له‌ناو مه‌نجه‌لیکی مسدا لئی ده‌نان. ئه‌وه‌نده
سه‌فه‌ری کردبوو بو شاران و میرنشینه‌کان، ته‌وای گیاکانی
ده‌ناسییه‌وه، ده‌یزانی چونیان لیټنیت، چوڼ تیکه‌لیان بکات،
کامیان ده‌وایه و کامیان ژه‌هره. به‌رده‌وامیش سه‌یری ئه‌و
رینگه‌یه‌ی ده‌کرد، که هیی قافله‌کان بوو. به‌دهم سه‌یرکردنه‌وه
ده‌که‌وته باسی خوی، ”که سه‌روهت و سامانم هه‌بوو،
شاره‌که له‌ژیر چنگما بوو. شه‌وان مه‌جلیسه‌کانم پر بوون له
پیاوان، شه‌رابیان ده‌خواردنه‌وه و گوشتیان ده‌برژاند و قسه‌ی
خوش و به‌سه‌ره‌اتیان ده‌گیرایه‌وه، ته‌نانه‌ت هیچ مه‌لایه‌کیش
به‌خرابه باسی نه‌ده‌کردم، باسنه‌کردنه‌که‌یان له‌به‌ر خاتری
گیرفانم بوو.

”ئاخر مه‌لاکان عاده‌تیانه، بو مه‌ستیکی هه‌ژاری به‌دبخت

دهیکه ن به هه لالا، بهس پوژیک له پوژان باسی شهوانی
خواییداویک ناکهن. ئەترسن خواییداوه که نیگه ران بییت و
دهست نه کات به گیرفانیدا و شتیکیان بداتی. "له و کاتانه ی
باسی مه لاکانی ده کرد، دهیدایه قاقای پیکه نین و به دەم
پیکه نینه وه دهیگوت، "ئەزانی میرزای به ریز، گهر پیت
ناخوش نه بییت، له وه ته ی مه لاهیه، له سه ر خه لک ده ژیت.
پوژیک نابینی مه لایه ک ئیش بکات. هه ر دوو قسه ی کون
له بهر ده که ن و به هاتوهاوار ده یلین و ئیتر ئەم هاتوهاواره
ده بییت به نان و ئاویان."

نالیی بالدار سه یری پیاوه به دبەخته که ی ده کرد و بیری
له خۆی ده کرده وه. نه یده ویست جاریکی تر بداته وه له
کیوه کان. نه شیده ویست وه ک ئەم پیاوه دوور له شاره که له
گوشه یه کدا به خه یالی هاتنی قافلە ی ژیانه وه بژیت. بیزاریش
بووبوو له وه موو زمان خراپه یه ی ناو شاره که.

(ئەم شاره شاری هیچ کهس نییه.)

به دەم بیزار بوونه وه ئیواره به ره و شاره که ده هاته وه.
ده چوویه دوکانی دوسته که ی و چایه کی ده خواره وه،
گهر به یتیکی تازه ی بنووسیبايه، دهیدایه و گهر نه ینووسیبايه،
به هیواشی ئیواره که ی ده گه رایه وه مال. تا ئەو ساته ش باسی
فرۆشتنی شیعر و دیوانه کانی نه ده کرد، نه یده زانی چه ندی
فرۆشتوو و چه ندی ده ست که وتوو. به لام دوسته که ی
زوزوو ده یدا به گویدا، که دوخی بازاره که ی زور باشه
و هه رکات پتویستی به پاره بییت، باسی بکات، چونکه ئەو
پارانه ی لایه تی به شی خۆیه تی. بهس ئەم گوئی پی نه ده دا و
ئەوه ی به لایه وه گرنگ بوو، کردی.

ھىندەش دلفراوان بوو لەناو چايخانە و كۆلانەكان، كتوپر چاوى بە يەكئىك لەوانە دەكەوت لەپشتەو خراپيان پى دەوت، رىزىكى زورى دەگرت و چاكوچۆنىيەكى گەرمى لەگەل دەكرد. ئەوانىش دەچوونەو ئەم چاكوچۆنىيەيان بەو جۆرە لىك دەدايەو، گوايە دەيەويت خۆى لىيان نزيك بكاتەو و حالى نووسىنەكانى لەناو خەلكدا خراپە، بۆيە ھەولى خۆنزيكبوونەو دەدات.

(مروقى گوماناوى ژيان ژەھراوى دەكات.)

(۷۲)

لەسەر جینگەكەى دانىشتىبوو.

سىغارى دەكىشا و سەيرى ئاسمانى دەکرد.
سالامى پەنجەشىن خەبەرى بوويەو. گرى سىغارەكەى
دەبىنى لەناو شەوۋەكەدا دەبرىسكايەو، ھەزى كىشانى
دانەيەك داي لە سەرى و ھاتە دەرەو. لەتەنىشتىو دەنىشت
و دەستى برد بو توورەكە تووتنەكە و پەرەسىغارىكى دەر
ھىنا و تووتنى تى كرد و زمانىكى پىا ھىنا و مودنەكەى
لەسەر قەراغى پەنجەرەى بەردەم ھەيوانەكە ھىنا و دانەيەكى
داگىرساند. ھەردووكيان پىكەو سىغارىان دەكىشا و
بەبىدەنگى سەيرى ئاسمانيان دەکرد.

سالامى پەنجەشىن ئەم ماوھىە بووبوو بە گرى لە دلىدا
بوچى دۆستەكەى نىگەرانە و ھەز بەناو شار ناكات. خەمى
بوو لەم نىگەران بووبىت. ئەمەى بە فرسەت زانى و لىنى
پرسى، "بالدارى دۆست... دەتوانى پىم بللىت بو نىگەرانى؟"
"لەم خەلكە خراپە نىگەرانم."

"سەرەتا پىم وتى، لىرە سەرخوراندنى خۆشت ئاسان

نییە. خۆت لە سەرەتاوە ئەمەت دەزانی، جاری پیشوو
هەراسانیان کردی و ئەم جارەش لە بەرچاوت بوو بە
هەمان شیوە دەبیئت.

”جاری پیشوو جیا بوو، ئەم جارەش جیاوە. ئەم جارە
من ویستم ببە خاوەنی خۆیان. ئەمانە تەنانەت نایانەویت
خاوەنی خۆشیان بن.“

”بێگومان هیچ شتیکیان ناویت هی خۆیان نەبیئت.“

”کە وایە بۆ نیگەرانی نەبم. نەک نیگەرانی، بەلکو بێزاریشم.
لەنیوان مانەووە و پۆشتن، گەرانیووە و چوون بۆ شوینیکی
تر دۆش دامام!“

”ئەمە چ قسەیهکە. یانی چی ئەم قسەیه. چۆن دەبیئت تۆ
وا بیر بکەیتەو.“

”وا بیر دەکەمەووە و پیاوی ژیر بە پێی پەتی لەناو درکا
ناگەریت.“

”باشە با وای دانین ئەمانە هەمووی درکن، خۆ لەناو ئەو
درکانەشدا گۆلی زۆری لێیە.“

”من گۆلەکانیش دەبینم و درکەکانیش دەبینم. بەس نیگەرانی
مەبە، تۆ کۆری ئەم شارەیت، بەس من غەریبەم بەم شارە.
مادام غەریبەم، غەریبە لە هەر شوینیکی بیئت، غەریبەیه. کە
وایە بۆ لە شوینیکی نەبم ئازاری ئەو غەریبوونەم نەدەن.“
”لە هەستەکەت تێدەگەم، بەس دەبیئت بێرت نەچیت لەم
شارەدا دەیان دۆستی وەک منت هەیه.“

دەستیکی خستە سەر شانی و زۆر بەسۆزەووە پێی وت،
”خزم!“ ئەمە یەکەم جاری بوو بە خزم ناوی بهیئیت. ”من
و تۆ بەراستی دۆستین. گەر تا ئێستاش مابمەووە، لەبەر

دوو دۆستی وهک تۆیه. به لام بۆ لیت بشارمه وه، به ته واوه تی
گه یشتوومه ته ئه و برۆایه ی ئه م شاره ی ئیتر شوینی من
نییه. نارۆم تا خه ونه که م به ته واوه تی بیته دی.

“ئه ی ئه وه نییه هاتووه ته دی؟”

“نا، هیشتا قوناغیکی ماوه. که ئه و قوناغه شی تیپه راند
و هاته دی، ئه و کاته غه ریبییه که م ده گوازمه وه بۆ شوینیکی
تر.”

(۷۳)

ھۆدەيەكى نۆى.

كچەى شىخ، فەرشىكى كاشان و دوو جاجم و جىنوينىك
و دوو-سى پىشتى و سىنىيەكى مىسى پىر لە ميوەى لە
ھۆدەكە دانابوو. بەجوانى پاكى كردبوويەو و كەلوپەلەكان
بەرىكوپىكى لە شوينى خۆيان دانابوون. ديوانىكى خۆى و
كۆمەلىك دەستنووس و مەرەكەب و تيانووس و قامىشى
پىكەو لەسەر تاقى پەنجەرەى ھۆدەكە دانابوون.
ئىوارە گەرانەو، لەسەر نانخواردن بە نالىى بالدارى وت،
”ھۆدەكەت حازرە!“

ئەوئىش بەسەرسوورمانەو پرسىى، ”ھۆدەى چى؟“
كچەى شىخ باسىكى ھۆدەكەى بۆ كرد و باسى ئەوئەشى
كرد پىشووئر بىريان لەو كىرەبوو، كە ھۆدەيەكى بۆ
چاك بكن، بۆ ئەوئەى ئەم زستانەى لە بەردەمىاندایە لەوئ
بۆ خۆى بژىت، وتيان ھەركاتىكى پىت خۆش بوو بچىتە
دەرەو بچىت و ھەركاتىكىش ھەزت لە مال بوو، ئىتر
ھۆدەى خۆت ھەبىت.

له دلهوه پیتی خووش بوو. چهزی دهکرد شوینیکی هه بییت، به پیتی کات و ساتی خۆی لهو شوینه دا بخه ویت و بیر بکاته وه و بنووسیت. به زه رده خه نه وه هه لسا چوو سهیریکی هۆده که ی خۆی کرد. هاته وه و به ده م پیکه نینه وه وتی، "راستی، ئەمه دیوه خانه و هۆده نییه. بۆ چه ندین سال ده چیت شتیکی وام به خۆمه وه نه دیوه. گهر ئیوه ش پیتان خووش نه بییت، جهز ده که م سبه ی بچم له یه کیک له مه یخانه کانی ئەم شاره گۆزه که م پر بکه مه وه له شه راب و شه وان جار به جار قومیک شه رابیش نووش بکه م."

سالمی په نجه شین هه لی دایه و وتی، "جا بۆ خۆت؟ سبه ی من ده چم بۆت پر ده که م و تا تو له م شاره بییت، ناهیلیم گۆزه شه رابه که ت خالی بیته وه." ده ستیکی خسته سه ر شانی و دوستانه پیتی وت، "تو که سیتی زۆر باشی."

(هیچ گه وه ریگ به بی کرپار نابیت به گه وه ره.)

چراکه ی داده گیرساند و شه وان تا ده مه و به یان یان ده یخوینده وه، یان ده ینووسی. گۆزه شه رابه که شی له ته نیشتی داده نا و هه ر که ماندوو بووایه، جامیک شه رابی تیده کرد و ده یخوارد. ئیستا مابوو یه وه سه ر ئەوه ی له گۆشه ی خواره وه ی چه وشه که هۆده یه کی بچکوله ش بۆ که ره بۆره که دروست بکه ن و شوینی ئەویش به رده رگای ماله که نه بییت. له و ماوه یه دا له هۆده که ی خۆی بوو، به سه ر زۆر به ی شیعه ره کاندایه وه. چه ندین شیعه ر و به یتی تازه ی نووسی. ئەوانیشتی کرد به ده سته یه ک ده ستنووسی نووی و له ریگه ی دوسته که یه وه گه یشتنه ناو ده سته ی خه لک و گه نجانی ناو

خانه قاکان و ناو کولان و بازاره کان شیعره کانیان له بهر
ده کرد و دهیانوته وه. زمانه تازه که ی بالی کیشا به سهر
شاره که دا و بوویه زمانیکی ئاشنا و هه ندیک له گه نجه کانیش
لا سایییان ده کرده وه و دهیانویست وهک ئه و بنووسن.
(سهره تای نووسین وهک مندالییه، به لاساییکردنه وه
دهست پی دهکات.)

(۷۴)

گه‌ران به‌شوین ده‌ست‌نووسی عارفه‌که.

به‌یانیه‌کی زوو، هیشتا خۆر له‌که‌ل نه‌هاتبوویه‌ده‌ر،
خۆی کرد به‌خانه‌قا‌که‌دا.

یه‌ک-دوو فه‌قی له‌ناو خانه‌قا‌که‌بوون، که‌ئه‌میان بی‌نی،
حه‌په‌سان. ئه‌میش نه‌سلاوی کرد و نه‌سه‌یریشی کردن،
به‌ره‌و تا‌قی ده‌ست‌نووسه‌کان رۆیش‌ت. به‌باوه‌ش هه‌مووی
هینانه‌خواره‌وه‌و ده‌ستی کرد به‌گه‌ران به‌ناویاندا. خه‌ریکی
گه‌ران بوو به‌ناو ده‌ست‌نووسه‌کاندا، یه‌کیک له‌فه‌قی‌کان لینی
نزیک بوویه‌وه‌و به‌شه‌رمه‌وه‌ لینی پرسی، ”میرزای بال‌دار،
بوچی ده‌گه‌رئیت؟“

”بو ده‌ست‌نووسه‌کانی عارفی گه‌وره.“

”ئاخر قوربان، ئه‌و ده‌ست‌نووسانه‌له‌وئ نین. له‌هۆده‌ی
مامۆستان. ئیجازه‌م بده‌یت ده‌چم بو‌ت ده‌هینم.“
”ده‌ی زۆر باشه، چاوه‌روان ده‌بم بیانیه‌نه‌ بو‌م.“
فه‌قیکه‌ رۆیش‌ت و زۆری پی نه‌چوو به‌ده‌ستی به‌تال
گه‌رایه‌وه‌. لینی پرسی، ”چی بوو؟“

ئەویش لە ۋەلامدا بەشەرمەوہ وتی، "مامۆستا پریگەیی
نەدام بیانہینم بۆت!"

"بۆچی؟ یانی بۆ کەس نییە بیانینیت؟"

"نا... بۆ ھەمووکەس ھەیە بیانینیت. بەس وتی مادام بۆ
ئەوہ، مەیانبە."

"ئەھا... تیگەیشتم."

بە باوہش دەستنووسەکانی خستەوہ سەر تاقەکە و بەرہو
ھۆدەیی مامۆستاکە پۆیشت. لەوێ بەپیوہ ۋەستابوو. سلای
لی نەکرد و بەرہو دەستنووسەکان پۆیشت و دەستنووسی
عارفەکەیی دۆزییەوہ. خستیہ ژیر چاکەتەکەیی و ویستی
بەرہو دەرہوہ بروات، مەلاکە مەچەکی گرت و پیی وت، "بۆ
کویی دەبەیی."

ئەمیش زۆر بەرہقی جوابی دایەوہ، "دەبیہم بۆ ئەو
شوینەیی، بۆ لای ئەو کەسەیی سوودی لی ببینیت، حەیفە
ئەم دەستنووسانە لای تۆ بن."

مەلاکە نەراندی بەسەریدا، "ئەم دەستنووسانە مولکی
ئەم خانەقایەن." دەستی مەلاکەیی بە مەچەکیوہ پاتەکاند و
پۆیشت. بەدەم پیوہ ھەر بۆنی دەستنووسەکانی دەکرد و
ئەمدیوونەودیوی پی دەکردن. تا گەیشتەوہ ھۆدەکەیی خۆی،
تەنانەت ئاگای لی نەبوو چۆن پۆیشت و چۆن ھاتەوہ و بە
کام کۆلاندا پۆیشت.

سێ شەو و سێ پۆژ نەھاتە دەرہوہ. بەردەوام لەسەر
دەستنووسەکان بوو. مەلاکەش پۆشتبوو شکاتی کردبوو،
جیگری میری گەورە دلنیاویی دابوو بە مەلاکە، کە
نایانفەوتینیت و دەیانگەرینیتەوہ. مەلاش داوای لی کردبوو

پاسهوان بنیریتته سه‌ری و لیی وەر بگریته‌وه، ئەویش قبولی
نەکردبوو. ئیتر مه‌لا ناچار له خوتبه‌ی پوژی هه‌ینیدا باسی
کردبوو، وه‌ک هێرشکه‌ریک بۆسه‌ر پیرۆزییه‌کانی ناو خانه‌قاکه
ناوی هینابوو. چه‌ند گه‌نجیکیش له خوتبه‌که هه‌لسابوونه‌وه و
له داخی ئەو قسانه‌ی مه‌لاکه، جییان هیشتبوو.

پاش خۆیندنه‌وه‌ی ده‌ستنووسه‌کان، یه‌ک شیعری له
ستاییشی عارفه‌ گه‌وره‌که نووسی و ئینجا چۆن پویشتبوو
بۆ هینانی ده‌ستنووسه‌کان، ئاواش گه‌راندنیه‌وه شوینی خۆی.
(تۆ که له من تیناگه‌یت، بۆ له‌باره‌مه‌وه قسه ده‌که‌یت.)

(۷۵)

ته نیایی گه مارۆی دابوو.

شه وان تا درهنگانی له گه ل خویندنه وه و نووسین ده ژیا.
به رۆژ که میک درهنگ له خه و هه لدهستا، نزیکه ی
نیوه رۆیان خه بهری ده بوویه وه، شتیکی سووکی ده خوارد
و شتیکیشی دها به که ره که و ئاماده ی ده کرد و پیکه وه
ده چوونه ده ره وه. به ناو کۆلانه باریکه کاندای بۆنی خسته
سووره کان تیکه ل بووبوو به گه لا تازه چرۆ کردوو ه کان.
مندالانی هارو هاجیش خه ریکی یاری ده بوون. برۆکانی
ده هینانه وه یه ک و سهیری ئه و دیمه نانه ی ده کرد به دهم رپوه
ده هاتنه به رچاوی. هه رچه نده وای لی هاتبوو زۆر به ی خه لکی
شاره که ده یانناسی، ئه ما حه زی له وه بوو هه میشه به ته نیا له
شوینیک دانیشیت و تا قه تی قسه کردنی نه بوو.

ئه وان ه ی له نزیکه وه ده یانناسی، ده یانزانی له چ دونیا یه کدا
ده ژی و به و هه ل سوکه وتانه ی نیگه ران نه ده بوون. ئه وان ه شی
نه یانده ناسی، وا هه ستیان ده کرد هه ل سوکه وته کانی هیی
ئه وه یه خۆی به شت ده زانیت، که چی تا قه شتیکی بیر ی

لئ نه کردبوویه وه، ئەو گومانه خراپه بوو خه لکی نه ناس
هه یانبوو له سه ری. ته نیاییه که ی له و ته نیاییانه نه بوو درزی
تی بکه ویت.

(ته نیاییه ک له ناخدا مالی خۆی دروست کرد، به ژیا نی
ده ره وه تیک ناچیت.)

که له چایخانه کان داده نیشته، که سانیک هه بوون چه زیان
لئ بوو لئی نزیک بینه وه و بیدوینن. بهس ئەو به جوړیکی
ساردوسر جوابی ده دانه وه، یه کسه ر ئەو که سانه پاشه کشییان
ده کرد و دوور ده که وتنه وه و له پاشه مله زه میشیان ده کرد.
هه سترکردنه که ی به ته نیایی هیی ئەوه نه بوو زۆربه ی ته مه نی
گۆشه گیر بووه، هیی ئەوه بوو هینده مروقه کان ئازاریان
دابوو، به نزیکبوونه وه له مروّف، ههستی به دوورکه وتنه وه
ده کرد له خۆی.

(هیچ خه نجه ریک هینده ی زمانی مروّف تیژ نییه.)

وای لئ هات له هۆده که ی خۆی بو ده ره وه ی شار و
له ده ره وه ی شار و بو هۆده که ی خۆی. شه وانیش هینده
شه رابی ده نوّشی، خه ریک بوو قاچه کانی ئازاریان زیاد بیت.
که یفیشی به وه نه ده هات بچیته تاقه مه یخانه که ی شار و
ده ترسا به دمه ست بییت و که سانیک بناسیت بو مه ستبوون
شه راب بنۆشن، نه ک بو کوژانه وه ی برینه کان و داگیرسانی
روناکییه که ی ناخ.

سالمی په نجه شین له ئازاره که ی تیده گه یشت.
هه رگیزاوه ره گیز نه یده ویست چه ق به خۆی بدات پیی بلیت،
ئهمه بکه و ئەوه مه که، وا برۆ و وا مه رۆ. پیاویک نه بوو
ئیتیر بتوانی ئاموژگاریی بکه ییت. ریگا کانی ژیا نی خۆی ئەو

رېگيانە بوون، كە ھۆش و بىرى تىدا بوون و پىويستى
بە رېپيشاندەر نەبوو. تازە گەيشتبوويه شوينىكى ژيان،
بىزار بووبوو لە شارەكە، لە خەلكەكە، لە خۆى. لە ھەموو
ئەو شتانەى نزيك بوون لىيەو و كەلكى ئەوھى نەمابوو
كەس پىي بلىت بو وا. دەبايە لىگەرپىت وەك بەلەمىكى ناو
دەريا با بو كويى دەبات، بىبات و لە ھەر شوينىكەو گەيشتە
كەناراويك، بگات.

(۷۶)

شەرى نىگەرانيه زۆرهكه.

شەوهكهى شەرايىكى زۆرى خواردهوه.

ههستهكهى ناخى بههيواشى له چاوهكانيهوه هاته دەر
و بوو به فرميسك و نەرم نەرم فرميسكهكاني دهكەوتنه
كوشيهوه. پروناكيى چراكه دهيدا له فرميسكهكان و بهسەر
پوخساره ئەسمەرەكهيهوه دههاتنه خوار و وهك دلۆپهى
مالىكى قورپين له گۆناكانيهوه به خيرايبههكى زۆر بهر
دهبوونهوه. ئاگاي لى نهبوو سالمى پهنجەشين بهخه بهره
و هاتووته پشت دەرگاكه و سهيرى دهكات. له گهرمهى
بوونى تهنيايى و ئازارهكاني به فرميسك، دەرگاكهى كردهوه
و لهتهنيشتى دانىشت.

“ههست ناكهيت زۆر خراپ خۆت ئازار دهدهيت؟”

“نا دۆست، وا نيهه. مرۆف بهرد نيهه، مرۆف وهك تويكلى
سيوه، يهك جار بريندارى بكه، ئيتىر تا بهربوونهوهى له
ژيان ئەو برينهى چاك نابيتهوه. من جارێك نا، ههزار جار
بريندار كرام. بهتهماى چيت؟”

”هەموومان بریندار کراوین. ئەوەی ویستی لەگەڵ مروڤدا
بژیت، دەبیئت چاوەرپی برینداربوونیش بکات.“

”من نەزان نیم. چاوەروان بووم، بەس بەم جوڤرە
ئێستا نا. هێشتا لەوە تیناگەم ئەمانە بۆچی چیژ دەبینن لە
ئازاردانی من. من چیم کرد، هاتم دونیا رەشوسپییەکەم لە
بەرچاویان گۆری و کردم بەو دونیا رەنگاوپرەنگە، کە
ئەوان نەیان دەزانن رەنگاوپرەنگە.“

”قەسەکانت راستن. بەس ئەم هەموو ئازار و تەنیایی و
هەستەیی لە تۆدا کۆ بوو تەو، لەکو تاییدا دەتکوژیت.“

”نامکوژیت، دابەشم دەکات. دابەشم دەکات بەسەر ئێرە
و شوینیکی تردا. دابەشم دەکات بەسەر مردن و ژياندا.
ئێستا ئەو دابەشبوونەیی خۆم دەبینم. من نە خەیاڵم، نە
بیرکردنەو، نە هۆشم لێرە نییە. ئەوەی دەبینیت میرزایەک
و کەرەکەیهتی، بەلام ئەم میرزا و کەرەیی لێرە نین و کەچی
لێرەن.“

”مەبەستت چییە؟“

”مەبەستم ئەوەیە، پێیەکانم داوای رۆیشتم لێ دەکەن.
رۆحم، هۆشم، هەموو شتیکم داوای رۆیشتم لێ دەکات.“
(مروڤ کە خەونی گەورەیی هەبوو، ئیتر شوینی نابیت.)

ئەو زۆری پرسى و ئەم جوابی دایەو. ئەو زۆری وت و
هیچی لە ناخی ئەم نەگۆری. دیمەنیکی دروست کرد، ئاسایی
بیئت سبەینانیک لە خەو هەلسن و ئەو لە مال نەبیئت. ئەم
هەوالەیی سالمی پەنجەشینی نیگەرەن کرد. دەیشزانن ئیدی
گەریدەیهکی وەک ئەو، نە شوینی هەیه و نە وابەستەیه بە
شوینەو. ئەوەی ئەو بەشوینیدا دەگەریت، خەونەکانیەتی،
نەک شار و مالهەکان، نەک ژیان.

(۷۷)

ناچار بوونی میری گه وره.

زمانه که بالی کیشا به سهر شوینه کاندا.

له دیوه خانه کان بوویه شوینی قسه و باسی سهره کی.
یه کیک له میره کانی بۆتان نامه یه کی به زمانی کرمانجی بۆ
میری ئەم شاره نارد بوو. ئەمیش که بینبووی ئەو به زمانی
کرمانجی نامه ی بۆ ناردووه، بهم زمانه تازه یه ی نالیی بالدار
دروستی کرد، وه لآمی دایه وه. وه لامه که ی میر بهم زمانه
تازه یه له باتیی زمانه فارسی و عهره بییه که ی جارن، بوو به
باسی مه جلیسی شار و هه ندیکیان شانازیان پیوه ده کرد
و هه ندیک که س دهرسان له به کارهیتانی و وایان دهرانی
به کاری بهینن، ئیدی دراوسی میرنشینه کان نیگهران دهن.
کاتیک میری بۆتان نامه که ی میری بینبوو بهم زمانه، زۆر
که یفخۆش بوو بوو، بهو بۆنه یه وه کۆمه لیک دیاریی بۆ میر
نارد بوو، پیشی راگه یاند بوو، که ئەم دیارییانه هیی به رسقی
نامه که یه تی که بهو زمانه شیرینه ی کورد نووسیویه تی. ئەم
هاندانه ی میری بۆتان، میری والی کرد مه جلیس ئاگادار

بكاتەوہ بریاریک بدەن.

جیگری میر خۆی ھەر لە سەرەتاوہ لەگەڵ زمانە نوێیەکە بوو. بۆیە بە زۆرینەى دەنگ بریاریان دا ئەم زمانە شیرینە نوێیە بکریتە زمانى میرنشینەکە. ھەولیش بدریت زیاتر گەشەى پى بدریت و زمانزانان کۆ بکرینەوہ بۆ ئەوہى زمانەکە والى بکەن لە بەردەم زمانى میرنشینەکانى دراوسیدا ھەست بە لاوازیى خۆى نەکات.

بریارەکەى مەجلیس و میرى گەورە شاعیر و نووسەرە کۆنەکان و دەربارى نیگەرەن کرد. زۆر کەسى تریشى دلخۆش کرد. لەناو ئەوانەدا کە زۆر دلخۆشیان پێوہ دیار بوو، سالمى پەنجەشین بوو. ئەما نالیى بالدار دلخۆشییەکەى ناخى خۆى دەر نەخست و لەناو خۆیدا ھیشتیەوہ. حەقى خۆشى بوو، ئەویک لە ھەموو لایەکەوہ ئازاریان دەدا و ھەموو گیانیان کردە برین لەسەر ئەم زمانە تازەییە، ئیتر بۆ دلخۆش بییت؟ ئەم شارە لەوہ بپرەحمتەرە ھەست بکەیت تۆ غەریب نیت لەناویدا. شاریکە نایەویت ناسنامەت پى بدات تا دەبیته ئەستێرە، کە بوویته ئەستێرە، دەیەویت بتکات بە ھى خۆى، ئەوہشى بیناسیت، نایەویت لە کاتى ئەستێرەبوونیدا بییت بە ھى ئەم شارە.

زۆربەى خەلکى ئەم شارە ھەموو ھونەرەکیان ئەوہیە، خۆیان بە ئەسلى شارەکە دەزانن. ئاخر ھونەر کەى لەوہدایە تۆ خەلکى کام شوینی، ھونەر لەوہدایە تۆ چى دەکەیت لەم دونیایەدا و دەتەویت چى بکەیت، نەک سەر بە کام شوینی و کام شوین زادگەى تۆیە.

بەم بۆنەییەوہ مەجلیسى شارەکە شایى و لوغانیکى ریک

خست، ئەوهى نهچوو بۆ شايى و لوغانهكه، ناليى بالدار بوو. كهچى هەر ئەوانهى تا دوينى تانهيان لى دەدا و ئازاريان دەدا، لەناو شايى و لوغانهكهدا سەرچۆپيان گرتبوو و بهريان نهدهدا و هاواريان دهکرد، ”بووين به خاوهنى زمانى خۆمان!“

سالمى پهنجەشين كاتيک ئەو ديمه نانهى بينبوو، سەرى سوور مابوو. له جيى خۆيهوه به جيگرى ميرى وتبوو، ”ئەوهى ناليى بالدار لهسەر ئەم خەلكهى دەليت، زۆربهى راسته و گەيشتوومهته ئەو بروايه، مرۆقى ئەم سەردهمه ديوى نيه.“

(ئەم خەلكه پارچه پارچهت دهكهن و پاشان پيت دەلین، بۆ خۆت كۆ ناكه يتهوه.)

(۷۸)

کهوتی بازاری کتیبه کونهکان.

دوای شایی و لوغانه که دیوانه که بالی گرت.

شهو کهی تا درهنگانیک له گهل کچهی شیخی ژنی له شاییه که بوون. شهو رۆیشتنه وه، له په نجه ره وه سهیری کرد، بینیی دۆسته کهی چرا کهی کز کردووه و خه وتووه. هینده به خووشی به پشتا خه وتبوو، وهک بلئیت ئەم هه لایه ی له م شاره روو دهدات، په یوه ندیی به وه وه نییه. بو به یانی که هه لسا، بینیی له هۆده کهی خو ی نییه، سهیری هۆده ی خه وشه کهی کرد، که ره بۆریشی لی نه بوو، دلی داخو رپا نه کا رۆیشتبیت! نانی نه خوارد و رۆیشت بو دوکان. له دووره وه بینیی کۆمه لیک پاسه وان و خه لک پیکه وه له به رده م دوکانه کهی وه ستاون.

سلاوئیکی لی کردن و هه ریه ک له پاسه وانه کان له لایه ن کوئخایه که وه، یان ئەندامئیکی مه جلیسه وه هاتبوو بو ئەوه ی دیوانئیکی نالیی بالداری بو بنووسیته وه و بیبه ن. هه موو ئەوانه ی هاتبوون داوای کتیبه کۆنه کان یان نه ده کرد. ئەویش

”من بۆ حەق دیوانم نەداوہ بە تۆ!“
”ئەزانم، بەس ئەوہ حەقی تۆیہ و من دوو ئەوہندەم بۆ
خۆم بردووە.“
”هەرکات پێویستم پێ بوو، پیت دەلیم.“
”بە گیانی دۆستایەتیمان ئەوہ ناچیتەوہ گیرفانی من.“
بەزۆر پارەکە ی کرد بەناو گیرفانی کەواکەیدا و بێدەنگییەک
کتیبخانەکە ی داپۆشی.

(۷۹)

نیواره‌ک‌هی که لوپه‌لی ده‌کری.

چهند ده‌سکه که‌وهر و که‌ره‌وزیکی هه‌لگرت و به‌قاله‌که
پاره‌ی لی وهر نه‌گرت.

رؤیشته ئه‌ولاره میوه‌ی کری، کابرای دوکاندار سه‌د
ته‌لاقی خست پاره وهر ناگریت. له‌مسهره‌وه تا ئه‌و سه‌ر
ههرچی هه‌لگرت، که‌س پاره‌ی لی نه‌سه‌ند. ده‌یه‌ویست له‌و
کیسه پاره‌یه‌ی پییه‌تی، شتیک خه‌رج بکات، که‌چی نه‌یانه‌یشت
کیسه پاره‌که بکاته‌وه. له‌لای مه‌یخانه‌که لای دا گۆزه‌یه‌ک
شه‌رابی هه‌لگرت، کابرای مه‌یفرۆش پیاویکی گاوری کامل
بوو. که‌ زانیی ئه‌وه، گۆزه‌یه‌کی بچووکت‌ریشی خسته سه‌ر
گۆزه‌که‌ی خۆی و سویندی به‌ خاچه‌که‌ی مه‌سیح خوارد پاره
وهر نه‌گریت. سه‌ری سووپ نه‌ما له‌م لوتفه‌ی خه‌لکه ساده‌که،
چونکه ئه‌وان هه‌ر له سه‌ره‌تاوه له‌گه‌لی باش بوون و ریزیان
ده‌گرت.

له‌ رینگای مال، کتوپر چاوی به‌و مه‌لایه که‌وت که‌ له‌سه‌ر
ده‌ست‌نوسه‌که‌ی عارفه‌ گه‌وره‌که په‌لاماری دا و شکاتی لی

کرد. مه لا هر له دووره وه به قوربان قوربان به ره و پرووی هات. ئەمیش زۆر به ساردی جوابی دایه وه. مه لا ویستی به خاکی حیجاز سویند بخوات ئەبیت بچنه وه بۆ مالی خوئی، ئەمیش داوای لیبوردنی کرد و وتی، "مه لا گیان، من شه را بام کریوه، شه را ب له گه ل خه یالی جوانا ده خوریته وه، نه ک له گه ل مه لایه کدا."

مه لا قسه که ی پئ سهخت بوو، ئەما نه یهینا به سه ر خویدا و دیسانه وه لوتفی کرده وه، هه رچۆنیک بیت، به خوینساردی جیی هیشته و کاتی دوو هه نگاو له یه ک دوور که وتنه وه، لایه کی بۆ کرده وه و به که ره که ی وت، "بینیت؟ خو به باشی بینیت؟ تا ئەو رۆژه ی میری گه وره منی به دوژمن ده زانی، ئەمانه دوژمنم بوون، ئیستا میری گه وره ناچار بووه زمانه که ی من بکاته زمانی میرنشینه که ی، بینیت چۆن گۆرابوو، خه ریک بوو بچه میته وه. تو خو ت بروات به مانه هه یه؟ من نه بروام به چه مینه وه که یانه، نه به ستاییشکردنه که یان، له هه رشوینیک پایه کت هه لکه ویت، هه مووان پیکه وه پالت پتوه ده نین بۆ ئەوه ی بکه ویت و هه لئه سیته وه. خو بینیت."

(دل که له شوینیک هه لکه نرا، که س ناتوانیت بیهینیته وه

ئهو شوینه.)

گه یشته وه مال و کچه ی شیخی ژنی سالمی په نجه شین که لوپه له کانی بینی به ده ستیه وه، ته واو خه جاله ت بوو. به ده م خه جاله تیه وه له ده ستی وه ر گرت و پپی وت. "ده ته ویت کیسه جیایی بکه ییت. له بهر خاتری ماندوو بوونت نه بووایه، هه ر وا ده مدان به دراوسیکان."

ئەمیش زه رده خه نه یه کی بۆ کرد و به ده م زه رده خه نه وه

جوابى دايه وه، ”نا شتى وا نه كه يت، شه رابه كه م له دست دهر ده چييت. كيسه يه ك پارهم پى بوو ويستم هه نديكى خهرج بكه م، دونيا كه ي من وا گوراوه، كه سيش پارهم لى وه ر ناگريت، تو بليى ئه وه ش فه رمانى مير نه ييت.“

هه ردوو كيان دايانه قاقاي پي كه نين و ده ستيان كرد به شوشته وه ي ميوه كان و پا كردنى سه وزه كان، تا سالمى په نجه شين گه رايه وه مال، نانتيكى خو شيان حازر كرد و سيقولى وه ك هه ميشه له سه ر سفره به دهم قسه كردنه وه ئيواره يه كى خو شيان به رى كرد.

(۸۰)

خهونى ترسناک...

ئىوارهكەى زۆرى خوارى و تا كاتى خهوىش دەستى له شه راب هه لئه گرت.

هه ر كه سه رى خسته سه ر باليفه كه، خهونى بينى. خهونهكەى زۆر له خهونهكەى جاران ترسناكتر بوو. درهخته سووتاوهكانى ناو بهشى دارستانهكه قسهيان دهكرد. مرؤقه شهركه رهكان له شوينى خويان رهق بووبوون. كهس نه دهجوولا، له برى مرؤقهكان، درهختهكان نيشتبوونه سه ر يهك. به وشكى و سووتاوى لقوپۆپى يهكترىان دهشكاندهوه. پر به دهمىان هاوارىان دهكرد، "ئىتر تۆ نابىت بىته ناومان. ئىتر تۆ له ئىمه نىت. تۆ هاتىت سووتاوييهكەى ئىمه چاك بكه يته وه، خۆشت پر بوويت له برىن و سووتاوى. تۆ سهيرى خۆت بكه." سهيرى خۆى كرد، پرچهكانى رهش هه لگه راون، تويكلى پىستى سه ر دهستهكانى وشك بووته وه و هه لده وه رىت. لووتى له ناوه راستى ده موچاويدا له تىكى پيوه نه ماوه و په نجهكانى قاچى نيوه يان بوون به كۆتاره

و نیوه‌شیان گوشته‌که‌یان به‌ده‌ره‌وه‌یه. به‌سه‌یرکردنی خوئی،
خه‌ریک بوو زی‌ره بکات.

ده‌نگه‌کانی ناخی کپ بوو بوونه‌وه. نه‌ده‌نگی به‌شه
سه‌وزه‌که‌ی دارستانه‌که‌ده‌هات، نه‌ده‌نگی مروقه‌که‌ی ناخی.
له‌بری ئه‌وه، وه‌ک کوته‌ره‌یه‌ک له‌و نیوانه‌دا وه‌ستابوو.
دره‌خته شه‌رکه‌ره سووتاو‌ه‌کان هاواریان ده‌کرد به‌سه‌ریدا.
ده‌یویست ده‌سته‌کانی، قاچه‌کانی، بجوولینیت، به‌لام
نه‌یده‌توانی. هی‌زی ده‌دایه به‌ر خوئی و هیچی پی نه‌ده‌کرا.
ئاسمان هه‌وریک‌ی ره‌شی هینا، بارانیک‌ی به‌خور دای کرد.
دلۆپه‌بارانه‌کان هی‌نده گه‌وره بوون، که‌ده‌یانکیشا به‌لقیک‌ی
دره‌خته سووتاو‌ه‌کاندا، ده‌یشکاندن. ده‌یانکیشا به‌هه‌ر مروقی
شه‌رکه‌ری به‌بتبووی ناو به‌شه سووتاو‌ه‌که‌ی دراستانه‌که‌دا،
ده‌یکرد به‌هزار پارچه‌وه. چاوی بریبوووه پارچه‌پارچه‌کردنی
دره‌خت و مروقه‌کان به‌ده‌ست بارانه‌وه. گرمه‌یه‌کی گه‌وره
هات.

که‌سه‌یری به‌رده‌می خوئی کرد، له‌وسه‌ره‌وه یه‌ک شه‌پۆلی
ئاو به‌ره‌و رووی ده‌هات. هه‌رچه‌ندی کرد نه‌یتوانی خوئی
لا بدات. قاچه‌کانی نه‌ده‌جوولان. له‌و ساته‌ی خه‌ریک بوو
ئاوه‌که‌بدا به‌سه‌ریا، دوو بالی گه‌وره‌ی لی‌ده‌ر هاتن و هه‌ر
ئه‌وه‌نده رای وه‌شاندن، به‌ره‌و ئاسمان فری. به‌ئاسمانه‌وه
سه‌یری دارستانه‌که‌ی ده‌کرد. له‌لایه‌ک ویران و له‌لایه‌ک
په‌ر له‌ژیان.

حه‌زی نه‌ده‌کرد بنیشیته‌وه.

وه‌ک بالنده‌یه‌ک به‌و ئاسمانه‌وه ده‌فری. له‌وه‌ختی
فرینه‌که‌دا تووشی بوو به‌تووشی پۆلیک مه‌له‌وه. له‌زمانی

مەلەكان تىدەگە يىشت. گويى لى بوو سەرقافلەي مەلەكان
ئامۆژگارىي مەلەكانى دەکرد.

(خۆتان لە مەرۆف لا بدەن، با ژيانتان پاريزراو بيت.)

تىكەل بە قافلەي مەلەكان بوو. كەسيان لىي نەترسان،
كەسيان نەيگوت تۆ مەرۆقى. خۆي لى بوو بە مەل و بە
خەيالى مەلبوونەو گويى لە ئامۆژگارىي سەرقافلەكە دەگرت.
دەنگىك راي چلەكاند، ديسانەو كەرە بۆر بە زەرين راي
چلەكاند و لە خەوەكەي كرد.

بۆ لىكدانەوئەي خەونەكە نەگەرا. واي دانا ئىوارە زۆرى
خواردوو و فشارى خۆراكەكە ئەم خەوئەي هيتاوتە ناو
خەونەكانىئەو.

(۸۱)

تاریک و پوون بوو.

بهئه سپایی چراکهی خاموش کرد.

دوو گۆزه شه رابه کهی پیچایه وه، جاجمه به دهستچنراوه کهی
خوی، لیفه و سهرینه به دهستچنراوه کهی خوی کو کرده وه
و یه واشیک دهرگا کهی داخست. چیی پیویست بوو، خستیه
ناو تویشوو که یه وه. گۆزه یه که له تهنیشت ههوزی ئاوی
هه وشه که بوو، به خه تیکی درشت له سهر گۆزه که نووسی،
”خزم من پویشتم، ئیتر بارگرانی نابم بو کهس، تهنانهت بو
ژیانیش بارگرانی نابم.“

کورتانه کهی خسته سهر شانی که ره وه و له دهرگی
هه وشه وه دهر که وتن. به کۆلانه باریک و تاریکه کاندای پویشتن.
گه یشتنه ناو بازاره چۆله که، بازار بونی میوه و سه وزه ی
گه نیوی دها. گه یشته سهر سه کوی شاعیره کان، له بهردهم
سه کۆکه دا وهستا و تاویک به چۆلی لیی روانی. ”ئه ی بازارپی
شاعیران، پوژگاریک دیت تیده گهن ئه وه ی ئیوه فروشتتان،
خوتان بوون، نهک وشه. ئیوه وشه تان کرد به کالا، وشه تان

کرد بە قووتی نان. ئیوھ هیچ شتیکتان نەهیشتەوھ بەجوانی.
خۆتان بەرگیك دەپۆشن و ناختان بەرگیکی تر، ھەرکەسیك
فریوی ئیوھ بخوات، تا مردن ئاسوودە ناییت.

لە دەروازەئە شارهکە بەرەو کوخی پیاوھ گۆشەگیرەکە
پۆیشت. لەوئ لای نەدا، بەرەو ئەو پێگەئە پۆیشت، کە
پیاوھکە پیشانی دابوو، پێگەئە ئاوریشمەکە. گەیشتە سەر
پێگاکە، دوو بەش بوو، بەشیکی بەرەو پۆژئاوا و بەشیکی
بەرەو پۆژھەلات. پێگای پۆژئاوای گرتە بەر. تا خۆر
دەر ھات، شارهکە لە بەرچاوی ون بوو. ھەتا زیاتر دوور
دەکەوتەوھ لە شارهکە، زیاتر ھەستی بە ئاسوودەئە دەکرد.
شارهکە قورسایییەکی خستبووئە سەر سینەئە، تەنھا بە
دوورکەوتنەوھ لێئە، ئەو قورسایییەئە کال دەبووھوھ.

نیوھ پۆکەئە گەیشتنە نزیک شاریکی گەورە، نەچووھ ناو
شارهکەوھ و بە ھەمان پێگەئە دەستی کرد بە پۆیشتن.
لە نزیکی شارهکە چاوی بە پێبواریک کەوت. پێبوارەکە
لەسەر ئەسپێکی سوور، سنگی خۆئە دەر پەپاندبوو. ھەوالی
پێگاکەئە لێ پرسئە. پێبوارەکە پێئە وت، ”بەئە ترس ھەر بەم
پێگایەئە برۆ، دەگەئەت بە قافلەئە بەرەو پۆژئاوا دەچن.
ئەوان باریان قورسە، تۆزیک پێئە ھەلگەئەت بەوان.
دەمەوئەسران لەقەرەغ پووباریک لای دا و نانێکی خوارد.
کەرەکەش لەقەرەغ پووبارەکە دەستی کرد بە لەوھەر. ئیوارە
داھات.

ویستی لەو چۆلایییەئە بەتەنیا نەمێنیتەوھ، پێئە ھەلگەئەت،
دوو-سئە گردیان برئە، گوئی لە زەنگۆلەئە ملی حوشتریک
بوو، بەرەو پووی زەنگۆلەکە چوو، نزیکی قافلەکە بوویوھوھ.

له نزيكبوونه وهيدا ئەسپسوارىك هاته بهردهمى و تاوى
بهدهوریدا سوورپایهوه، وای زانى پیاوخراپه. كه بينى
ميرزایهكى بهتەمەنى هەژاره، داواى لى كرد بيته ناو
قافلهكهوه. ئەو ئەسپسواره يهكيك بوو له پاسهوانهكانى
قافلهكه.

قافلهيهكى گهورهى قوماش و فهرش بوو له كاشانهوه
هاتبوون بهرهو شام بچن. خاوهنى قافلهكه خۆى لهناو
عهربانهيهكى بهپهرو دهوره دراو پال كهوتبوو، پاسهوانهكانيش
به خۆيان و ئەسپهكانيانهوه لهدهورى قافلهكه پيشوپاشيان
دهکرد.

لهتهك قافلهكهدا بهرهو غهريبييهكى گهورهتر كهوته رى.
(مادام غهريبين بهم نيشتيمانه، ئىتر له ههرشوینىك بين،
جياوازى نيه).

(۸۲)

شهووی سه‌ماکه‌ره‌کان.

ئه‌ستیره‌ ده‌ر که‌وتن و قافلّه‌که‌ لای دا.

ده‌ست کرا به‌ ئاماده‌کردنی خۆراک و شه‌وچه‌ره. خاوه‌نی قافلّه‌که‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ دانیش‌تبوو، خزمه‌تکاره‌کانیش شتیان ئاماده‌ ده‌کرد. یه‌کیک له‌ پاسه‌وانه‌کان هه‌والی میرزای دابوو یه‌ خاوه‌نی قافلّه‌که‌، ئه‌ویش بانگی کرده‌ لای خۆیه‌وه‌. کابرای خاوه‌نقافلّه‌ یه‌کیک بوو له‌ بازرگانه‌ گه‌وره‌کانی شاری شیراز. به‌فارسی قسه‌ی ده‌کرد، نالیی بالداریش فارسییه‌کی پوختی ده‌زانی. پیکه‌وه‌ که‌وتنه‌ باسوخواسی دونیا. هاتن... هاتن، تا گه‌یشته‌ سه‌ر ئه‌ده‌ب. کابرای خاوه‌نقافلّه‌ ئه‌هلی شیعر بوو. ده‌ستی کرد به‌ باسکردنی عه‌تاری نه‌یشاپووری و بایه‌زیدی باستامی و حافزی شیرازی. هه‌ریه‌ک له‌مانه‌ له‌لایه‌ن نالیی بالداره‌وه‌ خه‌تم کرابوون. کابرای خاوه‌نقافلّه‌ بیستبووی له‌و میرنشینه‌ی سه‌ره‌وه‌ شاعیریک هاتوووه‌ زمانه‌ فارسی و عه‌ره‌بیه‌که‌ی تیک شکاندوووه‌ و زمانی کورده‌کانی کردوووه‌ به‌ زمانی نووسین. لئی پرسی، "ئه‌ری شتیکی وا

پرووی داوه؟“

”بئنگومان وایه، پرووی داوه.“

”به... به... ئهوه چ پیاویکه. راسته من فارسم و زمانه که ی خۆم خۆش دهویت، بهس حافزی گهوره دهلیت: گۆزه بو ئهوهیه ئاو و شهرابی تی کهیت. ئی راست دهکات، گۆزه ی خالی به که لکی چی دیت.“

”مه به ستت چیه؟“

مه به سته که م پروونه میرزای به ریز. ئه و پیاوه گۆزه یه کی خالی نه بووه، گۆزه یه کی پر بووه. مادام گۆزه که ی پر، من خۆشم دهویت.“

دوو جار ویستی بلیت ئه و پیاوه منم، په شیمان بووه وه، نه کا کابرا به گالته پیگردن به خوی تیگات. له م قسانه دا بوون دهست کرا به شه رابخوار دنه وه، که شه رابه که ی لی وه رگرت، کابرای فارس سه ری سوور نه ما. به دهم نۆشینه وه وتی، ”میرزا، خوینده واره کانی ئیمه ش هه مووی ئه هلی شه رابن.“

سه ما که ره کان ده ستیان کرد به سه ما کردن. گه نجانی ناو قافله که یان جۆش دا و ئه وانیش هه لسانه وه سه مایان کرد. ئاگری ناوه راستی سه ما که ره کان و خۆبادانی سه ما که ره کان ریشکه و پیشکه ی به چاوی ده کرد. راستیه که ی، دوا ی ئه و هه موو ساله، یه که م جاری بوو ببینیت ژنانیک به کراسی سووری ته نکی ناسکه وه له به رده میدا سه ما بکه ن و پروناکی ئاگره که دهیدا له کراسه کانیان و رانه شله کانیان ده ر ده که وتن.

شه ویکی پر له رهنگ و هه یاهویان به سه ر برد. کابرای خاوه نقافله داوا ی لی کرد هه تا ئه و شوینه ی له گه لیان ده بیت،

با لەنزیکیەوه بیټ و دەستیش نەکات بە گیرفانەکانیدا،
چی دەخوات و چی دەنۆشیت، لەسەر حسابی ئەو دەبیټ.
توورەکه پارەکه هیشتا دەمی نەکرا بوویەوه و چۆنی وەر
گرتبوو، هەر وا بەبی که مبوونی دەرەمیەک ما بوویەوه.
زۆر درەنگ خەوتن. دەبایە بۆ بەیانییەکەشی زوو هەلسن.
ئەم کیشەیی نەبوو، پیشوو تر راها تبوو، تەنها تۆزیک خەمی
لەوه بوو ڕینگاکە دوور بیټ و قاچە باریک و پیرەکانی
یارمەتی نەدەن بپروات. هەر واش بوو، ڕینگاکە زۆر دوور
بوو.

(۸۳)

پاش چند پوژیک شاریک دهر کهوت.

شاره که له ناو چالاییه کدا بوو، خانووه بهرزه کانی له
دوره وه دیار بوون.

رینگاکه له بهرزاییه که وه به ره و خواره وه دهکشا،
شاره که ش له ناو تهختاییه کدا شاخ دوره ی دابوو. له نزیک
عه ره بانهی خاوه نقافله که بوو که شاره که دهر کهوت، کابرای
خاوه نقافله په رده که ی لا دا و سه ری دهر هینا وتی، ”میرزا...
ئه و شاره ده بینی، ئه وه شامه. شام جوانترین شاری ئه م
دونیا یه. شاریکه هه موو شتیکی تیایه. ئه وه ی شام نه بینیت،
پوژه لاتی نه بینیه وه. له خوشی ئه م شاره، هه ز ده که م
دایمه ی خودا ژیانم له قافله دا بیت.“

شاره که له مه نجه لیک ی سپی ده چوو. خانووه کانی
به به ردی سپی گه وره گه وره دروست کرابوون. رینگا
سه ره کییه که ی شاره که به ناوه راستدا تیده په ری و شاره که ی
ده کرد به دوو له ته وه. له مبه روئه و به ری رینگاکه وه هه زاران
خانوی گه وره ی سپی دروست کرابوون. به ردی نه قاری

سپى، پەنجەرەى گەورە گەوەرەى سپىكراو، دەرگای خۆلەمیشى، منارە سپىيەکانى مزگەوتەکان لەناو خانووەکاندا سەریان دەر هێنابوو، لە قوللەى پاسەوانەکان دەچوون کە پاسەوانى بکەن بەسەر مالەکانەو.

بازاریکی شلۆق، نەک کەلوپەل، هەزاران جۆر مرقۆى تیا بوو. گەيشتنە لای کاروانسەرایەک و لەوئى لایان دا. دیسانەو هەستى غەریبى پووی تی کرد. لە خۆى پرسى باشە ئەم پارانە بە منن، کى دەلئیت بەکەلک دین. چووێه لای خاوەنقافلەکە و هەمان پرسىاری لەو کرد. ئەویش تورەکە پارەکەى لى وەر گرت و سەیریکی کردن. راستەکەى میرزا، ئەم پارانە بۆ ئەم شارە نابن. خەمت نەبیت، من پارەى ئەم شارەت پى دەدەم و ئەمانە هەلدەگرم بۆ خۆم. کە پۆیشتمەو، لەوئى دەیانکەمەو بە پارەى لای خۆمان.

پارەکانى بۆ گۆرییەو و لە کاروانسەرایەک هۆدەیهکی بەکرئى گرت و لەناو مەیدانى کاروانسەراکەشدا کەرەکەى بەستەو و توورەکەیهک کای بۆ کپى و گەرایەو بۆ هۆدەکەى.

پەنجەرەکەى دەپروانى بەسەر شارەکەدا.

لە بەردەم پەنجەرەکەدا دانیشت. خەيالى گەراندىەو بۆ ئەو ئیوارانەى پیکەو لەگەل سالمى پەنجەشین لە بازار شتیان دەکپى و دەگەرانەو مال. پوخسارە نوورانى و میهرەبانەکەى کچەى شیخی ژنى سالمى پەنجەشینى دەهاتەو بیر. بۆنى چیشته خۆشەکانى و چاخواردنەو بەردەم هەيوانەکە و سەیرکردنى شەوانى ئەستیرەکانى سەر نیشتمان.

دلّی پر بوو له گریان. "من بۆچی له م دونیایه دا شویننیک
ئارام دهست ناکه ویت. تو بلّیت له م غه ربیبیه شدا که سیک
هه ییت ئازاری پیره پیاویکی وهک من بدات، هه ر چۆن له
نیشتمانه که ی خۆم ئازاریان دام." یه که م پوژی له غه ربیبیدا،
غه ربیبی نیشتمانی ده کرد.

(که به ئازاره وه پویشتی، تا مردن هیچ شویننیک نابیت به
نیشتمانت.)

تا درهنگاننیک شه و بهرده م په نجه ره که ی بهر نه دا. تاریکی
کرد، چرای سه ر پښگاگان داگیرسان. چراکان قه تاره یان
به ستبوو به شوین یه کتردا، له ته زیحیکی زه ردی شاری
نه یشاپوور ده چوون، بهرده می خۆیان پووناک ده کرده وه.
ئهو شه وه ئازاری دووری له نیشتمان نه یه یشت خه و
بچیته چاوه کانی. بیریشی له گه رانه وه نه ده کرده، چونکه
به ته واوه تی دلّی شکابوو.

جیہیتی شارہکہ.

شہوہکھی نہخہوت. بہیانییہکھی لہ کاروانسہراکہ نانیکی
 خوارد و وہستا تا کابرای قافلہچی لہ خہو رابیت. دواي
 دوعاوسہلام جیی ہیشٹ و بہ ئاراستہی رپوژئاوای شارہکہ
 کہوتہ ری. دەویوست بہرہو حیجاز بچیت. بہ پرسورا
 رینگاکھیان پیشان دا. ہہتا زیاتر دہرؤیشٹ، خور تینی زیاتر
 دہبوو. ناچار کہواکھی داکہند و ئہویشی دا بہسہر کولی
 کہرہکہدا. تینی بو ہات، میزہرہکشی لہسہر سہری لا دا و
 بہس کلاوہکھی ہیشٹہوہ. بہردہمی بیابانیکی وشکی گہرم
 بوو، کہسیشی لیوہ دیار نہبوو. جار بہجار قومقومہیہک
 دہہاتہ بہردہمی و دوو سہری رادہوہشاندا و بہناو خاک و
 خولی بیاباندا دہرؤیشٹ. تا نزیکہی نیوہرؤ بہبی وہستان
 رپیان کرد. لہ دوورہوہ تارماییہکی رہش رہش دیار بوون.
 سہرہتا وای دہزانی ئاوہدانییہ، دوايي وردہورده بوی دہر
 کہوت ئاوہدانی نییہ، گہرمایہ سہراب دروست دہکات لہ
 بہرچاوی.

باش بوو له ده‌مه‌ونیوه‌پۆیان ده‌واریک دهر کهوت. به‌ره‌و ده‌واره‌که هه‌نگاوی نا، خیزانیکی ده‌وارنشینی لی بوو حوشتریان به‌خێو ده‌کرد. به‌رێزه‌وه پیشوازییان لی کرد. خاوه‌نمال دیسداشه‌یه‌کی بۆری له‌به‌ر بوو، تا نیوه هه‌لی کردبوو، ناوگه‌لی به‌ده‌ره‌وه، پیاویکی به‌ته‌مه‌ن بوو. ئه‌میش کێشه‌ی زمانی عه‌ره‌بیی نه‌بوو، هه‌ر له سه‌رده‌می سوخته‌بییه‌وه تا فه‌قییه‌تی و تا وه‌رگرنتی ئیجازه، هه‌ر زمانی عه‌ره‌بی و فارسی و تورکیی خویندبوو.

دوو جام ئاویان بو هینا، ئاوه‌که فینک بوو، ئاوه‌که‌ی خوارده‌وه، پرسیی، "ئه‌مه‌ چۆن له‌م بیابانه ئاوی فینک هه‌یه؟" خاوه‌نماله‌که زیندانیکی پیشان دا، زه‌وییه‌که‌یان هه‌لکه‌ندبوو، سه‌ری زه‌وییه‌که‌یان داپۆشیبوو، ئاویان تی کردبوو بو ئه‌وه‌ی خۆر گه‌رمی نه‌کات. له‌حه‌وزی حوشتره‌کانیش که‌ره‌که‌ی ئاوی خوارده‌وه. گۆزه‌یه‌ک ئاویان پی دا و رینگاکه‌یان پیشان دا. خاوه‌نماله‌که دلنای کرده‌وه ئه‌م بیابانه بیمه‌ترسیه، ته‌نها ون نه‌بیت، ئه‌توانی بگه‌یت به قافلله‌کان. ئه‌مه‌ رینگای قافلله‌کانه و به‌رده‌وام خه‌لک هاتوچۆی لیوه ده‌که‌ن.

(ونبوو که‌سیکه‌ خۆی ون کردبیت، نه‌ک رینگا.)

له‌هیچ لایه‌ک لای نه‌دا. به‌ده‌م رێوه نانی ده‌خوارد. پۆیشتنه‌که‌ی خیرا نه‌بوو. ئاره‌قه به‌هه‌موو گیانیدا ده‌هاته خواره‌وه. ئاره‌قه به‌ناو تاله سپییه‌کانی قاچیدا جۆگه‌له‌یان به‌ستبوو. له‌وه‌ته‌ی هه‌یه، هینده‌ی ئه‌م پۆژه گه‌رمای نه‌بوو. به‌ناخیکی گه‌رمی شکاوه‌وه به‌ره‌وپیری گه‌رمایه‌ک ده‌چوو. نه‌دهرختیک، نه‌سپه‌ریکیش نه‌بوو لا بدات. ته‌نها هه‌ندیک جار چاوی به‌کومه‌لیک حوشترا ده‌که‌وت شوانه‌که‌یان

دەموچاوی بە پەرۆ ھەلپنچابوو. دووسى جار ئەمەى
بینى، ئیتر ئەویش میزەرەكەى پینچا بە دەموچاویەو. دوایی
شەوہكەى بۆى دەر كەوت دەموچاوی دەكزیتەو، گەر
میزەرەكەى نەپینچایە بە دەموچاویەو، پوخسارى دەسووتا.
تازە تاریكى كردبوو، پووناکییەك كەوتە بەرچاوی. لە دلی
خۆیدا وتی، ئەو ئەو دانییە و ئەمشە و لەوئى پۆژ دەكەمەو.
(كە تاریكى ھەلى كرد، ترووسكایی پووناکییەكت لى
دەبیتە ژیان.)

قافلہی دووہم.

پووناکییہ کہ ئاودانی نہ بوو، قافلہ یهک بوو.
 پاسه وانہ کان لییان خوری. دهستی خوئی بهرز کرده وه
 و به زمانی خوئیان پیی وتن، ریگر نییه و ریواره، ئاگریک
 به دهستیانه وه بوو و به ره و پرووی هاتن. لئی ورد بوونه وه،
 ریواریکی پیری ماندووه. دلیان سووتا پیی. پییان وت،
 ”به تاقی ته نیا چی دهکھی له م بیابانه؟ بوچی له گهل قافلہ
 نه هاتووی؟ هر باشه ون نه بوویت.“

ئویش به حالیکه وه که دهنگی پر بوو له ماندوو بوون،
 جوابی دانه وه، ”غهریبه یه و دهیه ویت به ره و حیجاز بچیت.“
 بردیانه لای سه ر قافلہ که و ئویش جاجمیکی راختبوو،
 خه ریکی کیشانی نیرگه له بوو. لای خویه وه داینیشان و
 فهرمووی لی کرد نیرگه له بکیشیت. رهدی کرده وه. پیشووتر
 نیرگه له ی له دیوه خانی خانه دانه کان بنیوو. یهک-دوو
 جاریش گوئی لی بوو بوو وهک شه راب حه رام کراوه. بهس
 نهیده کیشا، نهک له بهر حه رامیبه که ی، له بهر ئه وه ی حه زی

لتي نه بوو.

سه ر قافله چي نازهري بوو. قافله كه ي به ره و حيجاز نه ده چوو، به ره و قوسته نتيه ده چوو. بويه به ميرزاي وت، نه گه ر بؤ حيجاز ده چي ت، ده تواني ت تا دو ور پيانه كه بي بات. نه و دو ور پيانه ي نه و با سي ده كرد، دوو روژي تر ده يگه يشتني. نه ميش رازي بوو تا نه وي له گه ليان بچي ت، گه ر ريگاي خو ي گور ي، نه وا له گه ل نه وان ده چي ت و نه ي شي گور ي، له وي ليان جيا ده بيته وه.

شه وه كه ي له كه نار ي كه وه جيگاي داخست و هه نديك كاي په يدا كرد بؤ كه ره كه و گوزه يه ك ناويش بؤ هه ردو وكيان. ناوه كه ي دا به كه ره كه و خو ي شي ناوشه رايكي خوارد و له ناو تي شو وه كه ي ديوانه كه ي خو ي ده ر هينا. له به رده م نه ستي ره كاني نه و بيابانه دا سه يري ديوانه كه ي خو ي ده كرد. ده بيت ئيستا له ميرن شينه كه چؤن با سم بكن، ده بيت چهن د ئاسو وده بن شاعيره كان و ديوه خانن شينه كان كه شاره كه يانم جي هيشت. ده بيت ئيستا سالم ي په نجه شين چيم پي بلي ت. ده بيت مير و ده سته و تا قمه كه ي هه ست به چي بكن؟

به ده م نه م پرسيارانه وه چاوي قورس بوو. سه ري خسته سه ر سه رينه كه و له رووناكي ي نه و ئاگرانه ي ده رواني، كه قافله چيه كان كرد بو ويانه وه. له لايه ك گوراني ده وترا و له لايه ك ياري ده كرا و له لايه ك تري كه ي ژنان ده هات و له لايه كي تر خه ويكي قورس پيلووي ريبواره كاني داگير كرد بوو. لاي نه ميش بريني ك له ناخيدا كولا بو ويه وه، نازاري برينه كه بؤني نيشتماني ده دا.

بؤ به يانييه كه ي له گه ل قافله كه رو يشت.

رینگایه کی گهرم و تاقه تپروکین، گهنجانی ناو قافلله که ته قهه
سهریان دههات. خزمه تکاره کان له خزمه تکردنی ریبواره کان
ماندوو نه ده بوون. پاسه وانه کانی قافلله جر توفرتیان بوو،
له مسهره وه بو ئه وسهر. حیلله ئه سپه کان له ناو گهرمای
بیاباندا ون ده بوو. بۆرله حوشتره بارهه لگرتوووه کان تیکه ل
به سه رابه که ی به رده میان ده بوو.

دوو رۆژ به ریوه بوون تا گه یشتنه دوو ریپانه که. له وئ
کاروانسه رای قافلله کان بوو. لایان دا و هه زاران حوشتر و
ئه سپ و باری لی بوو. شوینیکی خوش بوو له چاو رینگاکه ی
بیابان. شه ویک له وئ مانه وه و له و شه وه دا بریاری دا به ره و
کوئ بچیت. پشتی له حیجاز کرد و به ره و قوسته نتینیه
که و ته ری.

(مروقه گه وره کان له سات و کاتی خۆیدا بریار ده دن.)

(۸۶)

قافلەكە دوا كەوت.

لە كاروانسەراكە خەلكى زۆرى لى بوو.
بەناو بازارى كاروانسەراكەدا دەگەر، لە دوورەو پياويكى
بىنى. بە ھەمان شىوھ مېزەرىك بەسەرىو، كەوايەك
لەبەرىدا، كەرىكىش لەتەنىشتى. لە پياوھ نزيك بوويەو و
سلاويكى لى كرد. ئەويش بەرىزەوھ جواى دايەو. پياوھ بە
نيوھئازەرى و نيوھتوركى قسەى دەكرد. ئىجازەى خواست
لەگەلى دانىشيت.

“قوربان، تۆش وەك من غەرىبى؟”

“نا من غەرىب نىم، خەلكى ئەم سەرزەمىنەم.”

جوابەكەى تاساندى. ئەو، ھەستكردن بە غەرىبىيەى لە
خۆيدا بوو، لەچاو جوابەكەى ئەو ھەستىكى گەورە نەبوو.
بەوردى سەيرى پوخسارى پياوھكەى كرد. چاوھ قوولەكانى
و لووتە بارىك و درىژەكەى، چەناگە بارىكەكانى لەژىر
پىشە تەنكەكەى، پەنجە قۆقزەكانى دەستى لەژىر چەناگەى،
شتىكىيان دەوت. ديسانەوھ پرسىارى لى كردەو، “يانى چۆن

غەریب نیت؟“

پیاوہ بہ لاچاوی سہیری کرد، ”پیاوی باش، تو لہ
دونیادیدہ دەچیت. مروؤف لہم سہرزہمینہ لہ ہہرشوینیک
بیت، ئەو شوینہ مولکی خۆیہتی. من بو ئەستیرہیہ کی تر
نارۆم تا ہہست بہ غەریبی بکہم. تہنا شتیک وام لی بکات
ہہست بہ غەریبی بکہم، رۆیشتمہ لہم ئەستیرہیہ!“

نہخیر، دلنیا بووہوہ ئەم پیاوہ کہسیکی ئاسایی نییہ.
بۆیہ یەکسەر پرسیی، ”لہ کام خانہقا دەخوینیت؟“

پیاوہ زہردەخەنہیہ کی کرد و وتی، ”من ہہموو خانہقاکان
ہیی خۆمن. لہ نہیشاپورہوہ ہاتووم. چووم بو حيجان،
ئیتا دەگەریمہوہ دەچم بو بەغداد و لەویشہوہ بو شام.
مالبہمالی خودا دەگەریم تا زیاتر فیر بم. خوداپہرست نیم،
خوداناسم. خودا کہسانیکی خۆش دەوین بیناسن، نہک
کہسانیک نہیناسن و بیپہرستن.“

نالیی بالدار وەک بلت شنہبایەک ناخی فینک کردبیتہوہ،
بہم قسانہ ناخی فینک بوویہوہ. لەسەر چۆک بوو، پوخت و
پاک، چوارمشقی دانیشت و پیاوہی ریبواری پرسیاررپژ کرد.
باسی دین و دونیا، باسی خەون و راستی، باسی مەرگ
و ژیان، باسی بوون و نہبوون، باسی جوانی و ناشیرینی،
باسی خەيال و فرین، ہەرچی لہ بیرکردنہوہی خۆیدا بوو،
کردی بہ پرسیار و وەلامی سہیرسہیری وەر گرتہوہ.
تا نزیکہی خۆرئاوابوون دەستی لہ قسہکردن ہلنہگرت.
لہ خۆرئاوابووندا جارچی ناو قافلہکان جارپی دا قافلہی
قوستہنتینیہ لہبەر خۆلادان لہ گەرماي رینگہ، بہم ئیوارہیہ
دەکہویتہ ری. نالیی بالدار ہلئسایہوہ، بو یەکہم جار و

به بی پرس، دهستی پیاوهی ریواری ماچ کرد. له خه یالی
خویدا دای نا ئه وه یه کیکه له عاریفه گه وره کان و ئاماده
نه بوو ناوی خوئی بلیت. سو پاسگوزار بوو بو زانیارییه کانی.
پیاوهی ریواریش به زهرده خه نه یه کی کاله وه سه ریکی بو
راوه شانده و مالتاواایی لی کرد.

له رینگا بوون.

خه یالی بر دیه وه بو سهرده می گهنجی.

رۆژی ههینی بوو، مامۆستا که یان بریاری دابوو
سه فهریک بکاته وه بو گونده که ی خویان، ئەمانیش به بۆنه ی
سه فهره که ی ئەوه وه، ماوه یه ک دهرس نه خوینن و ئیسراحت
بن. ئەمه ی به هه ل زانی و تیشوو ه که ی خوی پیچایه وه و
به ره و گونده که ی خویان که وته ری. تازه مووی دهر هاتبوو.
جامانه یه کی ره شی قوت به سه ر سه ریه وه، دهستیکی جلی
کور دیی قاوه یی و پشتینیکی ره شی به ستبوو. به ناو تووتن
و ته ماته و بیستانه کاله که کاندای به خوشیی گه یشتنه وه ی به
دیداری کچه ئەسمه ره باریکه له که، هه نگاو یکی ده کرد به دوو
هه نگاو. که گه یشته وه گونده که یان، هیشتا خۆر ئاوا نه بوو بوو،
له بریی ئەوه ی به ره و مالی خویان بچیت، به ره و ئەو گرده
چوو که کانیی ژنانی لیوه دیار بوو. دانیشت و سه رنجی
کچ و ژنه کانی ده دا. بینیی کچه ی ئەسمه ر به کراسیکی شین
و که وایه کی ره ش له به ریدا و گۆزه یه ک به دهستی هه وه، هیواش

هياش به ره و كانيه كه هات. حه زى ده كرد نه وهنده هيزى تيا بيت، ئيستا بچيته به رده مى و سينه ي خوى بو بكات هوه. بهس نه و هيزه نه بوو، ناچار له دوره وه سهيرى ده كرد و به و سهير كردنه ش دلى ئاسووده ده بوو.

تا كچه گوزه كه ي پر كرد و گه رايه وه مال، خهريك بوو تاريك دا بيت. به تاريكى گه يشته وه مال. دا يكي له به رده م هه يوانه كه خهريكى ئاگردانه كه بوو، شيوى ليده نا. كه نه مى بينى، به رزه پا هه لسايه سه ر پى، ”وه ي به م دره نگوه خته له كوئى بوويت.“ ده ستى دا يكي ماچ كرد و نه ويش با وه شيكى پيا كرد و بوئى ميخه كه كانى مى هات به سه ري دا.

ئيواره هه مووان له سه ر سفره جه م بوون. باوكى شانازى پتوه ده كرد و له ناو گوندا به رده وام باسى ده كرد، كه سبه ي كوره كه ي ده بيته مه لا و ده گه رپته وه بو گونده كه و ده بيته مه لاي گونده كه. ئيتر نه م گونده حه و جه ي به مه لاي غه ريبه نا بيت. باوكى بيتاگا له وه ي هه رگيز كوره كه ي نا بيته نه و مه لايه ي له ناو مزگه وته كاندا ئاموژگارى خه لك بكات و له برى ئاموژگارى به كانى به يانيان مه نجه له ماستى بو ببه ن و هاوينا ن زه كاتى بو كو بكه نه وه. نه م ده بيته مه لايه ك له هيجكام له مه لكانى سه رده مى خوى و پاش خوى ناچيت. مه لايه ك، له برى نه وه ي دو ستى ئاموژگارى بيت، دو ستى خه ونى بالدار و زمانى بالدار و شه رابى هوشيار بوونه وه يه. دوو-سى جار ويستى باسى ئاگره كه ي ناخى بكات، شه رمى له خوى كرد. لاي خوى داى نابوو كه فه قيبه تى ته واو كرد و ئيجازه ي وه ر گرت، يه كه م ئيشى نه وه ده بيت بگه رپته وه بو گونده كه يان و داواى كچه نه سمه ر و

باریکه له که ی ناو خهون و خه یاله کانی بکات. ئه وه ی ئه و
بیری لی ده کرده وه، ئاشیک بوو، ئه وه شی هاته به رده می،
ئاشه وانیک بوو.

له و ریکای غه ری بییه دا خه یالی هه لی پیچابوو بو
سه رده میک، که سه رده مه که تیپه ری بوو. گه ر یه کیک له
خزمه تکاره کانی قافله که رای نه چله کاندایه، هه ر به خه یال
هه موو ئه و نه خشانه ی بو ژیا نی خۆی دای نابوو، ریکی
ده کردنه وه و ده گه یشتن به کچه ئه سمه ره که ی ناو خه ونه کانی.
(بیناییم کویره هه لئایه به رووی که س.)

قافله که لای دا.

له دووره وه دهنگی که له شیرى ئاواييیه ک دههات.
 خزمه تکارانى قافله که رېبواره کانیان ئاگادار کرده وه،
 ”له م دهمه و به یانه فینکه دا، که شه وه که ی به رپوه بووین
 و ماندوو بووین. تا پیتان ده کریت له م چند کاتژمیره دا
 بخه ون و سبه ی پیش خوره له اتن خه به رتان ده که یینه وه و
 ده که وینه رپ. نالیی بالدار زور ماندوو بوو. پیشوو تر ئه و
 جوړه رپگای دووره ی نه بریبوو. رپگای دووریشی بریبیت
 پیشوو تر، ئه وسا ته مه نی وه ک ئیستا به ره و کزی نه ده چوو،
 تا ئه وه نده ههست به هیلاکی بکات. له گه ل جینگه که ی داخست
 و چوو ه سهر جینگه که ی، خه وی لى که وت.

کچه ی ئه سمهر و ژنه ی کلاوزیر پیکه وه هاتنه خه وی.
 هه ردووکیان له سهر کانیه که ی به رده م گونده که ی خو یان
 بوون. به دهست بانگیان کرده لای خو یانه وه. ژنه ی کلاوزیر،
 که پیشوو تر هاتبوویه خه وی، پرووی تی کرد و به ناز و
 عیشو هیه که وه پپی وت، ”ئه وه ی له خه ونه کانتدا ده بیینی، هه ر

ئەو ھەبە پېشوو تر بېرت لى کردوو ھەتە ھە. لەو شە ھە ھى تو
خەوت بە منە ھە بېنى، منىش خەوم بە تو ھە بېنى. من ئەزانم
جەرگت سووتا ھە بۆ ئەم کچە ئەسمەرە نازدارە، ئەشزانم
ھە ھای ئەم کچە وات لى دەکات خەون بە کلاوزىرېكى ھەک
منە ھە بېنىت.

لەتا ھە قسەى کلاوزىرې، لە خە ھە کەدا لە بەردەم کچەى
ئەسمەردا ھەک چۆلە کەى بەر باران ھەلدە لەرزى. تاوى لە
چا ھە تىلەکانى کچەى ئەسمەرى دەروانى و تاوى لە لاملە
زەردە کەى کلاوزىرې. کچەى ئەسمەر ھىچى نەوت، تەنانەت
یەک وشەش چىيە نەيوت. تەنھا بىستبووى فەقىيەک باسى
کردوو ھە و لە دوورە ھە خۆشى دەويت. ئىتر نە پۆژىک ئەو
فەقىيە قسەى کەى لەگەل کرد، نە پۆژىک ژوانىکى لەگەل بەست.
ژيان ھات و چوو، فەقىکە بوو بە ئەستىرەى کەى گەرە. ئەو
ئەستىرە گەرەى بەرینە کەى گەنجى خۆى پووناک کردە ھە
و کچەى ئەسمەرى کرد بە ئەستىرەى ناو ئەستىرەکان.

لە خەونە کەیدا کلاوزىرې، نالىى بالدارى بە کچەى ئەسمەر
دەناساند. کە چۆن بوو بە ساحىبى دیوان و چۆن بەرگى
لەجوانىيە کەى ئەو کردوو ھە و چۆن ئاگرە کەى ناخى خۆى
کردوو ھە بە بەیت و بەناو کورپان و کچانى میرنشینە کەدا بالو
بوونەتە ھە. کچەى ئەسمەرىش بەجوانى گویى بۆ کلاوزىرې
شل کردبوو، لە خۆشیدا چک چک پیکەنن لە لیوھکانیە ھە
دەچۆرايە خوارە ھە.

نالىى بالدار لە بەردەمیاندا دۆش دامابوو، نەیدەزانى چى
بلیت و چۆن بەیانى خۆى بکات بۆ ھەردووکیان. خەونە کەى
ھىندە خۆش بوو، بەراستىش ئەو دیمەنەى بدىبايە، ھەر

هیندەى ئەو خەونە خوشیى بە گیانى دەگەیاندا. لەو ساتەوہى
ویستی ھەلسیئە سەر پى شتیک بە کچەى ئەسمەر بلیت،
دەستی یەکیک لە خزمەتکارەکانى قافلەکە رای وەشاندا و
خەبەرى کردەوہ بو پۆیشتن.

لە راستیدا دەیویست پى بلیت:

(شەقى کە، غەیری حوبى تۆى تیدا بى)

بە دەستی خۆت، دلم دەربینە قوربان.)

گه پشته قوسته نتيبيه.

شاريكي گه وره، پروباريک شاره که ی به ش کردبوو.
 کولانه کانی به به ردي ورد چنرابوون، مزگه و ته کانی له
 مزگه و ته کانی شوينه کانی تر نه ده چوون، چه ندين مناره
 و گومه زیان له سهر بوو. کوتره کان باشتريک مایان سهر
 مناره و گومه زه کان بوو، پشيله کان حه وشه ی مزگه و ته کان یان
 کردبوو به شويني حه وانه وه یان. ئاوازی بانگده ره کان
 ئاوازيکی خه مگین، دريژ، ئاوازيک، پيوار و غه رييه کانی
 ناچار ده کرد یان بوهستن گوئی لی بگرن، یان به ره و
 ده رگای مزگه و ته که بچنه ژوره وه. خوئی کرد به یه کيک
 له مزگه و ته کاند. ناوه وه ی مزگه و ته که پر بوو له فهرشی
 ئاوريشمی کاشانی. ديواره کانی مزگه و ته که به هه زاران
 تابلوی جوان رازينرابوونه وه. له ناو مزگه و ته که دا سهر سامانه
 سه يری هه رچوار لای ده کرد.

مه لایه ک هات و قولی گرت، زانیی غه رييه. به تورکييه کی
 بوخت که و ته قسه له گه لی. باسی سه فهره که ی خوئی و

دووری نیشتمانی بۆ کرد.

(نیشتمان برینیکی ساریژنەبوو لای کەسی غەریبە.)

مەلای مزگەوتە کە بردیە ھۆدە کە خۆی و نانوچایەکی
 پی دا. ئەویش خەمی کەرە کە ی بوو. مەلا دانیایی پی دا
 شوینی ئەویش خۆش دەبیت و خەمی نەخوات، داواشی
 لی کرد ھەتا لەم شارە، بیتە ئەم مزگەوتە و بە مالی
 خۆی بزانی. داوئە کە ی مەلای پی خۆش بوو. بە شوین
 خانەقایە کدا دەگەر، کە پیشووتر لەم شارە دروست کرابوو.
 مەلا خانەقاکە ی پیشان دا، کە لەوبەری ئاوەوہیە لە بەشی
 پۆژھەلاتی شارە کە. بۆ پۆژی دوایی چوو بۆ خانەقاکە و
 لەوی شاد بوو بە کۆمەلێک مەلا، کە پیشووتر لە سەردەمی
 فەقییەتیدا، لە پۆژھەلاتی ولاتی تووران پیکەوہ خویندبوویان.
 لای ئەوان مایەوہ و لە ھۆدەکانی خۆیان شوینیکیان بۆ
 تەرخان کرد. ئەوانیش بیستبوویان بوو بە شاعیریکی گەرە
 و زمانە کە ی خۆی کردووہ بە بناغە یە ک بۆ میرنشینیکی. ئیتر
 ھەریە کە لای خۆیەوہ پرسیاری لی دەکرد تا بزانی چۆن ئەم
 کارە ی کردووہ. ئەویش بەم برینە زۆرانەوہ باسی کارە کە ی
 دەکرد و ھەرگیزاوە ھەرگیزیش پۆژیک لە پۆژان باسی ئەوہ ی
 نەکرد لە دەست ئەو خەلکە ھەلھاتووہ، کە زمانە کە یانی بۆ
 کردوون بە زمانی نووسین و میرنشینە کە.

قاچەکانی ئیشیان دەکرد، نیوان پەنجە ی قاچەکانی
 بووبوون بە برین. بەو حالە شەوہ بە پۆژدا بەناو شارە کە دا
 دەگەر و ئیوارانیش سەریکی لە کەنارە ئاوییە کە دەدا و سەیری
 ئاوابوونی خۆری دەکرد. کە تاریکییش دەھات، دەگەراییەوہ
 بۆ خانەقاکە بۆ لای ھاوڕیکیانی و شەوانیش خەریکی نووسین

و خويندنه وه بوو. لهو ماوه يه دا نووژي نه كرد و كه سيشيان
نه يانپرسی بو نووژ ناكات. ته ريقه ته كه يان وا فيري كرد بوون
نه چنه ناو ژيانى تايبه تى هيچكه سه وه و خويان بكه ن به
پاسه وانى ژيان. نه وه هه ستي غه ريبى و ئازاره ي له ناخيدا
بوو، پوژبه پوژ گه وره تر ده بوو. بو سارپوژ بوونه وه ي
ده ينووسى. نووسين بووه ده رمانى برينه كانى.

(نه مردم من نه گهر نه جار به بى تو)

نه چم شهرت بى هه تا نه م خواره بى تو.)

(۹۰)

وینەى شارەكە لە خەيالى دەر نە دەچوو.

بە رۆژدا كەمىك سەرقال دەبوو، لە شەودا حالى باشتەر بوو.

شەوان نىشتمان خەيال و ھۆشى داگير دەکرد. شەو شارەى زۆرترين ئازاريان دا، لە غەريبيدا بيري دەکرد. بيري ھەمووشتىكى دەکرد، تەنانەت بيري ئەو شاعير و مەلا و كوئىخايانەى گەلەكۆمەيان لى دەکرد و نەفرەتيان دەکرد. ئىستا لە يەكەك لە كۆلانەكانى قوستەنتينيە ئەو مەلايەى بديبايە لەسەر دەستنووسى عارفەكە قۆلى راکيشا و شكاتى لى کرد، باوەشى پيدا دەکرد و دەيھيناىەوہ بۆ لای خۆى. بيري سالمى پەنجەشيني دەکرد، لە خۆى دەپرسى، دەبيت ئىستا چى بکات. چەند بە دۆستىكى بېرەحمم بزانيت ئاوا بى چرپە، بى خواحافيزى جيم هيشت. ئەبيت ئىستا كړيارى ھەبيت يان نا. نيوەرۆيان لەناو كتيبخانەكەيدا چۆن باسم بکات و كاتىك شيعريكم دەنووسيتەوہ، روخسارى من بيتهوہ خەيالى.

بیری ئەو ساتانەیی دەکردهوه که پیکهوه له گوشهیی
دەرگاگهوه سهیری ئەو دوو دهنگخۆشهیان دەرکرد که
شيعرهکانیان دهخویندهوه و دهستی خۆیان رادهوهشانند و به
ئاواز وشهکانیان خۆش دەرکرد بۆ گوێگرتن.

بیری ئەو ئیوارانەیی دەرکرد، که بهقالهکان به خۆیان و
ورگه زلهکانیانەوه دهرسپه ئاوريشمهکانیان تهر دەرکرد و
دهیانکیشا به پشتەملی پیازە تهرهکاندا و شهقهیی ههلهدستدا
و بۆنیکی تهری بهو ناوهدا بلاو دەرکردهوه.

ههموو ئەو شتانەیی لهو ماوهیهدا بینیبوو، بیری
دههاتنهوه. کوخهکهی و چهندین سال دووری له مرووف،
گهنجیتی و ئیوارانی مالی خۆیان، ههوالی هاتنی مهرگی
باوکی و گریانە زۆرهکهی ئەو شهوهی، ههوالی هاتنی
مهرگی دایکی و وشکبوونی لیوهکانی و نائومیبدوونی لهو
قسانهی دایکی، که دهیگوت، "یهک زهماوه نندت بۆ دهکهم،
ههموو خهکی گوند تیندا ههلهپهرن."

(له غهرییدا بیری شتانیک دهکهیت، که ههرگیز برپوا
ناکهیت بیریان بکهیت.)

سالمی پهنجهشین به خۆی و روخساره باریکهکهیهوه له
بهرچاوی لانهدهچوو. ئەمهیی کرده بیانوو یهک و نامهیهکی
بۆ نارد، لهناو نامهکهدا به چامهیهکی دریژ ههوالی خۆی
و ههموو ئەو شوینانهی پرسیبوو، که کاتی خۆی پیکهوه
لهناو شارهکهدا بینیبوو یان. نامهکهی برد بۆ بازاری قافلەیی
میرنشینه کوردهکان و له رینگهیی که سیکهوه بۆی ناردەوه.
لهناو چامهکهدا بهوردی باسی میرنشینهکه و شارهکهی
کردبوو. بهوردی ههوالی دانهبهدانهی شوینەکانی پرسیبوو.

دوای گەیشتنی نامەکە، چامەکە، بوویە ھەللاێەک و بە
سەر سەر جەم میرنشینە کە دا بڵاو بوو ھو. چامە کەشی بەم
شیوہیە دەستی پێ کردبوو.
(قوربانی تۆزی رینگەتم... ھە پەیکی شارەزا...)

(۹۱)

په يک که گيشت.

له ناو دوکانه که کومه لیک بهرگی ره قی دروست کردبوو.
بهرگه کان شین شین بوون. ده یویست سهرله نوی
دیوانه که بنووسیته وه و له چوارچیوهی بهرگیکی شیندا، که
گولینگه یه کی سوور و زهنگیک به گولینگه که وه نیگار کرابوون،
بلاو بکاته وه. خویشی ماوه یه کی زور به جوانی نووسیوو یه وه،
هه ندیک ورده کاری مابوو، ده با ورده کاریه کان چاک بکات
و بهم بهرگه نوییه وه ده ست بکاته وه به بلاو کردنه وهی.
ده زویه ک به ده ستیه وه بوو، خه ریکی کونکردنی به شی
خواره وهی بهرگه گان بوو. که سیکی غه ریب خوی کرد به
دوکانه که ییدا. به روخساری که سه که دا دیار بوو خه لکی
شاره که نییه. دواي سلاو و چونی و چاکی، که سه غه ریبه که
بو دلیابوون سه یریکی ناو دوکانه که ی کرد. نه میش وای
زانی به شوین کتیبیک یان ده ستنووسی کدا ده گه ریټ، پی و ت،
”فهرموو چیت ده ویت، با له خزمه تتدا بم.“
که سه که سوپاسگوزاری خوی پیشان دا و پاشان لیی

پرسی، "تو سالمی په نجه شینی؟"

ئه ویش دهسته کانی بهرز کرده وه، پر بوون له مەرکه بهی شین، به پیکه نینه وه وتی، "به لئ ئه وم، نابینی په نجه کانم شین شینن. ئیشه که ی من ژیانه له ناو مەرکه ب و نووسیندا. ئه م مەرکه ب و نووسینه وایان لی کردم خه لک به و ناوه وه بانگم بکه ن. ئه مر بکه با له خزمه تتدا بم."

رپیواره که تووره که یه کی به جاجمدر دوستکراو له ملیدا بوو. دهستی برد له ناو تووره که که نامه یه کی دهر هینا و خستیه به رده می. "ئه م نامه یه م لای دؤستیکی خوته وه بو هیناوی. دؤسته که ت حالی باشه و ئه م ناوونیشانه ی دا به من. پیی وتم به ئامانه ت بیگه یه نمه دهستت و سلاو و ریزیکی زوریسی هه بوو بو ت."

نامه که ی لی وهر گرت و خولقی کرد دانیشیت چایه ک بخون. رپیواره که درهنگی بوو و ده بایه بروات. ئه و رویشت و ئه میش نامه که ی کرده وه.

وای خودایه، خو ئه وه نامه ی نالیی بالداره. نامه که دوو بهش بوو، به شیک هه والپرسینی خو ی و کچه ی شیخی ژنی و به شیکیشی چامه یه کی دوورودریژ بوو. به خویندنه وه ی چامه که له شوینی خو ی سر بوو. دهستی له بهرگه کان هه لگرت و تا ده مه وئیواره چه ندین جار خویندیه وه. بیری له وه کرده وه بو سبه ی به زووترین کات بینووسیته وه و بلاوی بکاته وه. بیری له چی کرده وه، وای کرد. سبه ی بازار بوو به بازار ی چامه نوییه که. چامه که چه ند دهنگی دایه وه، هیندهش ناوی سالمی په نجه شین له گه لیدا دهنگی دایه وه. ئیواره به ده م گورانیوتنه وه خو ی کرد به مالدا. له

دوورەوۋە بە ژنەكەى وت، بۆنخۆش گيان، ئەوۋە نامەى نالىى
بالدارە، دانىشە با بۆت بخوئىنمەوۋە. تا نيوەشەوئىك نامە
و چامەكەى يەك لەسەر يەك دەخوئىندەوۋە. بەيانىيەكەشى
كەوتە ئىشكردن و بلاوكردنهوۋەى.

كەسىش نەبوو بىروات بۆ ئەو شارەى ئەوى لىيە، بۆيە
بە ھەسرەتى وەلامدانەوۋەى گوئوقولاغى قافلەيەك بوو.
(دووركەوتنەوۋەى دوستىكى ئازىز، دووركەوتنەوۋەى
بەشىك لە خۆتە.)

(۹۲)

دەبايە ھونەرى خۆى دەر بخات.

چەندىن سالە لەناو وشە و مەرەكەبدا دەژىت.
لە دوورەوہ بۆنى وشە و مەرەكەبى دەدا. ئەم ھەموو
كتىبەى بە پەنجە درىژەكانى خۆى نووسىبووئەوہ. لە
چامەكەشدا ناوى ھاتبوو، خەيالى دەرخستى ھونەرى
خۆى داى لە سەرى. ئەو بەيانىيەى دۆستەكەى بەبىدەنگى
رۆيشتبوو، لەسەر گۆزەيەك دوو رستەى جى ھىشتبوو، لەو
بەيانىيەوہ دەرگاي ھۆدەكەى داخستبوو، نەيھىشتبوو دەست
لە ھىچ شتىك بدرىت. بەردەوام چاوەروانى دەکرد رۆژىك
بىت بگەرئىتەوہ. رۆيشتە ھۆدەكە، لەسەر جىگەكەى ئەو
دانىشت و چراكەى داگىرساند و پالى دايەوہ بە بالىفەكەوہ.
قامىش و تيانووسەكان لە شوينى خويان دانرابوون. قامىش
و تيانووسەكانى ئەوى راکىشايە بەردەمى خۆى و دەستى
کرد بە بىرکردنەوہى و وەلامدانەوہى چامەكە. سى رۆژ و
سى شەو لە ھۆدەكە نەھاتە دەرەوہ.
وہلامىكى پوختى بۆ نووسى. ھەركەسىك وەلامەكەى

بديبايه، راسته وخو دهيزانى له ژير سيپهري چامه كه دا نووسراوه. يه كه م كهس وه لامه كه ي بو خويندنه وه، ژنه كه ي خو ي بوو. كه ته واوي كرد، هاواري لي كرد بيته ژوور. ئه ويش هات و خو ي ئاسا وتي، ”بو نخوش گيان، باش گوي بگره، بزانه هونه ري پياوه كه ت چونه. وه لام ي چامه كه م داوه ته وه.“ كه بو ي خوينده وه، ژنه كه ي هه لسا يه واشي ك په نجه شينه مه ره كه باوييه كاني ماچ كرد و به دلنيا بوونه وه پي و تم، ”ئير كاتي تويه، كاتي تويه نه هيلي ري گاي دوسته كه ت ون بيت. دلنيام گه ر بزاني ت ئه مه ت كردوه، خو شحال ده بيت.“

داخي بوو هيچ كهس نيه تا وه لام ي په يكه كه ي بو بنيريته وه. شه و هاته خه وي. ناليي بالدار به دوو بالي سپي گه وره وه له سه ر دارتووي حه وشه كه نيشتبويه وه. چوه ژير دارتووه كه و وه لامه كاني دايه ده ست ي. خوينديه وه و زه رده خه نه يه كي بو كرد و دا ي له شه قه ي بال و رو يشت. هه ر ئه و شه وه ي ئه م لي ره خه ون ي پيوه دي بوو، ئه ويش له وي خه ون ي به مه وه دي بوو، ته واوي وه لامه كه ي خويندبوويه وه. دوو دوست بوون، دووري نه يده تواني له يه كيان بكات. سنووره كان و ميرنشينه كان هه رچه ند دوور بوونايه، ئه مان خه ون به يه كي ده گه يان دن.

چون چامه كه ي بلاو كرده وه، به شوينيشيدا وه لامه كه ي بلاو كرده وه. خه لكي زي ره له ديوه خاننشينه كان و مه جليسي شار ستاييشي وه لامدانه وه كه يان كرد. ئه ويش ئه مه ي به هه ل زاني و له پال كاره كه ي خويدا، ده ست ي كرد به نووسين. ناوي وهك شاعيري كي دواي ناليي بالدار بلاو بوويه وه. كه سانيك هه بوون ده يانگوت، ”بالداري ك هات هيلانه كه ي

دورست کرد و دواى خوى ئه و هیلانه یه بوو به شوینی
چهندين بالدارى تر و یهک له دواى یهک به رده و امیيان به
هیشتنه وه و گه وره کردنى هیلانه که دا.
(گیانم فیدات... له هموو راهی پر خه ته ر...)

(۹۳)

مهجلیس گهرم بوو.

میری گهوره و جیگره کهی به بیدهنگی له سه ره وه
دانیشتبوون.

له ناکاو یه کیک لهو شاعیره کونانه ی ناو دیوه خانه کان،
که کاتی خوی سه ره پهرشتی هه لمه تی نازاردانه کهی ده کرد،
بیدهنگیه کهی شکاند و کهوته سه رزه رنشتکردنی خوی و
دهوروبه ره کهی. لای که سیان ئه و سه رزه رنشتکردنه جیگای
سه رسوورمان نه بوو. ئه وان تا پییان کرا، شه ری خویان
کرد. تا پییان کرا، بهرگرییان له نه ریته کونه کهی خویان
کرد. که سه رکه وتنیان به دهست نه هینا و میریش ناچار بوو
زمانه کهی بگوریت، لیره وله وی سه رزه نشتی خویان ده کرد،
که بۆچی نه یانتوانی ریگری بکه ن. بهس ئه مه یه که م جار بوو
له ناو کۆشکی میردا بکه ونه سه رزه نشتی خویان. شاعیره ی
سه رزلی غه بغه به له مل، به راشکاوی په شیمانبوونه وه ی خوی
دهر خست.

کاتیک ئه و دهستی کرد به په شیمانبوونه وه، به دوای

خۆیدا يەك لەدوای يەك پەشيمان دەبوونەو. سالمی پەنجەشینیشت لە گۆشەیه‌که‌وه دانیشتبوو و گویى دەگرت. که ئەوان پەشيمان بوونەو له کرده‌وانه‌ی نواندبوویان. لییان هاته‌دهنگ و پیی وتن، "ئەى بۆچى پیکه‌وه نامەیه‌ک بۆ نالیى بالدار نانوسن بگەرپیتەوه شارەکه‌ی خۆی؟ گەر ترستان له‌وه بیت له‌ناو دیوه‌خانه‌کاندا شویتتان بگريت، ئەو ئەهلى دیوه‌خان نییه." قسه‌که‌شى راست بوو. ئەما که‌سیان نه‌چوو زير بارى ئەوه‌ی نامەى گه‌رانه‌وه‌ی بۆ بنوسن، تهنه‌ا پەشيمان بوون له‌وه‌ی نه‌ده‌با به‌و جوړه ئازارى بدەن. سه‌رله‌نوئى دیوانه‌که‌ی به‌ به‌رگیكى شینه‌وه‌ی بلاو کرایه‌وه و چامه‌که‌شى تیدا دانابوو. له‌پال ئەودا، به‌یتە شیعرییه‌کانى سالمی پەنجەشینیشت بلاو ده‌کرانه‌وه. بوو به‌ نه‌ریت و گه‌نجان و فه‌قیکان چاویان لى کردن و ده‌ستیان کرد به‌ نووسین به‌و زمانه‌ تازه‌یه. کتیبه‌ کۆنه‌کانى ناو کتیبخانه‌که‌ی تۆزیان له‌سه‌ر نیشتبوو. زۆر گرنگی پى نه‌ده‌دان و زیاتر له‌ خه‌يال و بیرکردنه‌وه‌ی ئەوه‌دا بوو خۆیشی ببیتە خاوه‌نى دیوان. له‌ناو میرنشینه‌که‌شدا شویتىكى باشیان پى دابوو، که‌متر له‌ جاران خه‌رىكى بنوسى بوو. پەنجە شینه‌کانى شینییه‌که‌یان تۆزیک کال بووبوووه‌وه. پوژانه‌ چه‌ند کاتژمیریک ده‌هاته‌ دوکانه‌که‌ی. ئەوه‌ی زۆر خۆشحالى ده‌کرد، بووبوووه‌ کۆله‌که‌ی دووه‌مى خه‌ونى دۆسته‌که‌ی. ئەو له‌ غه‌رییدا که‌س نه‌یده‌زانى به‌ چیه‌وه‌ خه‌رىکه‌ و که‌سیش نه‌بوو هه‌والى به‌یتیت. تا دواساته‌کانیش، نه‌زانرا ئەو ماوه‌یه‌ له‌ غه‌رییدا چى کردوو.

(ده‌ستکاریى دونیاکه‌ بکه‌ و چاوه‌روانى هیچ مه‌که‌).

(۹۴)

میری گورہی گریانند.

جیگری میر گیرابوویہوہ، بہ چاوی خوی گریانہکھی
دیوہ.

ئو پوژہی چامہکھی بلاو کرابووہوہ، جیگری میر
دہستتووسیکی بو بردبوو، ئویش لہسہر کورسییہ تہختہ
بہ دارگوئیز دروستکراوہکھی پالی دابووہوہ و بہچرپہ
دہستی کردبوو بہ خویندناہوہی. ہیشتا نیوہی چامہکھی
تہواو نہکردبوو، چاوہکانی تہر بووبوون. کاتی گہیشتبوویہ
سہر باسی شوینہکانی شارہکہ، خوی نہگرتبوو و فرمیسک
ہون ہون ہاتبوونہ خوارہوہ.

دوای تہواوکردنی چامہکہ و وہستانی فرمیسکہکانی
چاوی، داوای لہ جیگرہکھی کردبوو ئہم چامہیہ بہدیاری بداتہ
ئو، تا لہسہر پیستی ئاسک بینووسیتتہوہ و لہ دیوہخانی
گہورہی کوشک ہالی بواسیتت. ئویش بہخوچہماندناہوہ
داواکھی قبول کردبوو.

پووی کردبووہ جیگرہکھی و پیی وتبوو، "تو لہ من

باشتر ده تناسی، من ئازاری زورم دا. له سه ره تادا نه مده زانی
 ئەم بالنده غه ريبه كه هاتوو به بۆ ئەم شاره دهيه ویت چي
 بكات. ئیستا دواي ئەوهی رۆیشت، تیگه یشتم دهیویست چي
 بكات. له هه موو حاله تیگدا میریگی باش نه بووم. میریگی باش
 بوومایه، نه مده هیشت زیړیک له شاره كه بروات و ورده بهرد
 له شوینی ئەو دانیشن. ئەم شاعیرانهی ده ربار زمانیکی
 فریوده ریان هه یه. شاعیره كان بۆیه ترسناکن، چونکه زمانیک
 شک ده بن، ئەو زمانه هه موو كهس ناتوانیت هه بییت. بهس
 تازه په شیمانی دادی كهس نادات.

جیگره كهی دلنه وایی کردبوو و پیی وتبوو، "ئیستاش
 ده توانی ریزی بگریت. تۆ له و رۆژه وهی بریارت دا زمانه كهی
 ئەو بکه یته زمانی میرنشینه كه، خوی ریزگرتن بوو له ئەو.
 بهس ئەو چونکه پیاویکی گه ریده یه و هیچ شوینیک ناتوانیت
 په روبالی بكات، ریزگرتنه كهی تۆ رای نه گرت و رۆیشت.
 کاتی خۆیشی زورم وت به و جوړه مه به له گه لی، ئیستاش
 ده لیم گرنگی به کاره كانی بده. کئ خودا دهیداتی كه سیک
 بیته میرنشینه كهی و دونیا یه کی بۆ بگوریت بۆ دونیا یه کی
 تر؟ ئەمه شانسی تویه."

میر سه ری په زامه ندیی راوه شانددبوو.

پاش رۆیشتنی، خوی به و هه موو ئازاره وه كه وتنه
 ستاییش کردنی و په شیمان بوونه وه. هه تا لیږه بوو، له سه د
 لاوه تیریان تی ده گرت. خه لکی ئەم سه رده مه زور سه یرن،
 تا نزیکتر بیت لییان، زیاتر خه نجه رت لی ده دن. كه دوور
 كه وتیته وه، ئەوسا پرووناکییه كهت ده بینن و په شیمان ده بنه وه.
 گریانه كهی میر جیگره كهی بۆ کومه لیک نووسه ر و

ميرنشینی خاک و خۆل

شاعیری دیوه خاننشینی گیرابوویه وه، ئەوانیش له ناو خه لکدا
باسیان کردبوو و ده ماو ده م گه یشتبوویه ته واوی شاره که.
ژنان ئیواران له بهردهرگا داده نیشان و باسی فرمیسکه
قورسه کانی میریان ده کرد که چون له بهر قورسییان
به هیواشی له چاوانییه وه بهر بوونه ته خواره وه.

(۹۵)

شاره‌که زۆر گه‌وره بوو.

هه‌رچوار ده‌وری ئاو بوو. له‌ ناوه‌راستیشدا پرووباریک کردبووی به‌ دوو به‌شه‌وه.

ماسیگره‌کان به‌ خۆیان و قولاپه‌کانیانه‌وه له‌سه‌ر به‌ردیک داده‌نیشان و ماسییان ده‌گرد. هه‌ندیکیشیان پیر بوون، پیره‌کان ئیواران ده‌رۆیشان بۆ ماسیگرتن و گۆزه‌یه‌ک شه‌رابیشیان له‌گه‌ل خۆیان ده‌برد. نالیی بالدار ئیواره‌یه‌ک پیش خۆرنشین، به‌که‌نار پوباره‌که‌دا پیاسه‌ی ده‌کرد. دوو پیر دانیشتبوون ئاگریان کردبوویه‌وه و ده‌ستیان پراوه‌شاندا و بانگیان کرد بۆ لای خۆیان. رۆیشته‌ لایانه‌وه ماسییان خستبوویه‌ سه‌ر سکه‌که‌ و ورده‌ورده‌ شه‌رابیان ده‌خواردوه‌وه و که ماسییه‌ک ده‌برژا، له‌گه‌ل شه‌رابه‌که‌ ده‌یانخوارد.

دانیشته‌ له‌گه‌لیان و ده‌ستی کرد به‌ شه‌راب و ماسی خواردن. پیره‌کان زۆر قشت و قسه‌خۆش بوون. باسی سه‌سه‌ریتیی گه‌نجیتیی خۆیان ده‌کرد، که له‌م شاره‌ چییان کردوه. دوو که‌س بوون له‌وه‌ که‌سانه‌ له‌ گه‌نجیدا هه‌رچی

چیتز فرۆشی ئەم شارە هەیه تاقییان کردبوویەو. حەزیان کردبوو بە ژیانیکی ئازادانە بژین. یەکیکیشیان تا ئەو تەمەنە ژنی نەهینابوو، برۆای بە هاوسەرگیری نەبوو. زوو زوو بە دەم شەرابخواردنەو و دەیگوت، "ئازیز، ژن دەبییت هاوڕییت بییت، نەک ژنت بییت."

نالیی بالداریش دلی بۆ خۆی دەمایەو و کە هیچ لەو شتانە ی نەدیوو کە ئەوان باسیان دەکرد. لە هەموو ژیانیشیدا دوو جار لە نزیکەو و ژنی دیبوو، ئەویش لە خەونیدا. ئەما وەک ئەوان بییری نەدەکردەو و بە ئاواتەو بوو بۆ ساتیکیش بییت کچە ئەسمەرە باریکە لە کە بییتە هیی خۆی.

خەریک بوو سەری گەرم دا بییت، سەرگەرمییە کە ی پەیوەندی بە ساتە خۆشە کە و کەناری دەریاکەو بوو. لە کەنار دەریا، مەستی مەستت دەکات. هیندە ی دانیشتنە کە ی پی خۆش بوو، تا ئەوان هەلنەسان بە لارە لار برۆنەو بەرەو مال، ئەمیش شوینە کە ی جی نەهیشت. دوا ی ئەو و فیر بوو میزەرە کە ی فری بدا و کەواکەش لە گەلی. بە جلی شارنشینە کانەو و ئیواران گۆزە یە ک شەراب و قولاپتیک ماسی بە دەستیەو بەرەو کەناری ئاوە کە دەرۆیشت. بەم بۆنە یەو و چەندین پیر و چەندین چیرۆکی نووی ناسی و گووی لە بەسەر هاتی سەیرسەیر دەبوو. شەوانیش درەنگتیک بە سەریکی پر لە ئاژاوە و سینە یە ک ی پر لە برینەو و دەگەراییەو بۆ لای دۆستەکانی و خەریکی نووسین و خویندنەو دەبوو. یەکتیک لە باشییەکانی ئەو بوو، ئەو وەندە شەرابی نەدەنۆشی کە حالی تیک بچیت. عادەتە کۆنە کە ی خۆی لە بییر

نه کرد و برینه گه وره کانیشی نه یانتوانی وای لی بکه ن بیته
پیاویکی مه ست.

(ژیان خوی مه یخانه یه کی گه وره یه.)

تورەكەكەى گۆرى.

بەناو بازارەكەدا رۆیشت، ئیدی شەرابى نەما بوو. تورەكە پارەكەى برده لای باجگریك و داواى لى کرد بىكات بە پارەى ئەم شارە. ئەویش كەمىك باجى لى ھەلگرت و پارەكەى بۆ گۆرییەو. بىرى لەو دەكردهو ھەلگرت بەدۆزیتەو و شوینىك بگریت بۆ خوۋى. ئەو رۆژە تا درەنگانىك بەشوین ئیشدا گەرا، نائومىد بوو، ئىشى دەست نەكەوت و لە بەردەم دوكانىكى گولفرۆشدا دانىشت، تا ماندوویتی بەویتەو. خاوەنى دوكانەكە پىرەمىردىكى باخەوان بوو، ھاتە لایەو و لى پرسى، "غەریبەیت؟" ئەمىش بە ملتەكاندىكەو و ھەلامى دایەو. خاوەندوكانەكە سەرىكى سەروسىماى کرد و پى و ت، "ھەز دەكەى لای من ئىش بکەیت." بەم پرسىارە ماندوویتی نەما و لە خوشىیا ھەلسایە سەر پى و بە دەست و دەم و قاچ بەلى بۆ کرد. بردىە ژورەو. رۆژانەكەى زۆر نەبوو. ھۆدەيەك ھەبوو لە پشتهو ھى دوكانەكە، ھۆدەكەى پىشان دا و نرخ و

شيوهی گوله کانی پی ناساند. به گالته شه وه وتی، "گولفرؤش وهک ههنگ و شاعیر وایه، هه میشه به شوین جوانییه کاندا ده گهریت." نه یده زانی ئه وهی کردوو یه تی به به ردهستی خوئی، چ ههنگیکی شاعیره.

که ره که هی هینا و بارگه و بنه ی خوئی پیچایه وه و له شاره گه وره که بوو به گولفرؤش. به یانیان که ره که هی ده برد بو ئه و قه دپاله ی چهند گردیک له گولفرؤشییه که وه دوور بوو، تا دهمه و ئیواره خویشی وهک ههنگیک به ده وری گوله کاندا ده سوورپایه وه و خزمه تی ده کردن و به کریاره کانی ده فرؤشتن. ئیوارانیش به گوزه شه رابه که یه وه به ره و که ناری ئاوه که ده رؤیشت و شه وانیش به دیار قوتیله ی چراکه وه خه ریکی نووسین ده بوو.

ئه و بره پارهییه ی پیدای ده کرد، له خویدا خه رچی ده کرده وه. نالیی بالدار بوو به ههنگی ناو گوله کان. گوله سووره کانی له پیشی پیشه وهی دوکانه که داده نا. ده یگوت، "گولی سوور چاوی مرؤف پیی ناویریت." خاوه نی دوکانه که ش که یفخؤش بوو گولفرؤشیکی به سه لیه ی ده ست که وتوو ه.

ژیانی بالنده که له غه ریبیدا له ژیانی ههنگیک ده چوو له ناو شاریکی پر له گولدا. ئازاره که ی سینه ی و خه مباریی نیشتمان بوو بووه سیبه ری و لپی نه ده بوو یه وه. ئه و ماوه یه هه رچی نووسی، له ناو نووسینه کانیدا باسی له و ئازار و غه ریبیه ده کرد. چه ندیکیش چاوی گیرا یه کیک بدؤزیته وه به ره و نیشتمان بگه ریته وه، که سی نه بینی. چه زی ده کرد ئه و کومه له نووسینه نوییه ی به په یکیدا بنیریته وه بو نیشتمان

و سالمی په نجه شین به دهست و په نجه نازداره کانی خوی
بوی بنووسیتته وه و به ناو میرنشینه که دا بوی بلاو بکاته وه.
له م ئاخرییه وه خه می گه وره ی ته نها ئه و دهستنووسانه
بوون و ده ترسا شتیکی لی بقه ومیت بفه وتین و ئه و له ته ی
ژیانی له م غه رییبییه وه ون بیت.

(من له خوّم ناترسم ون بم، له وه ده ترسم خه ونه کانم
ون بن.)

(۹۷)

نهیتوانی له شوینی خۆی ههلسیتهوه.

خاوهندوكانه كه هات بينی، دوكانه كهی نه كراوه ته وه!
دهرگای دوكانه كهی كرده وه و بانگی كرد، نالیی بالدار...
نالیی بالدار...

ئهو به نوزهیهك له هۆدهكهی خۆی جوابی دایه وه.
دهنگی دهر نه دههات و خاوهندوكانه كهی گوویی لی نه بوو.
دهستی برد بو سندوقی دوكانه كه، بینیی پارهكان له شوینی
خۆیاندان. گومانی له وه نه ما كه نه پرۆیشتوووه و دهترسا
پرۆشتیییت و پارهكانی بردیییت. كه پهردهی هۆدهكهی لا دا،
بینیی له شوینهكهی خۆی كه وتوووه. پهنگی زهره هه لگه پراوه،
ئارهقه ته واوی گیانی خوساندوه. به په له جامیك ئاوی بو
هینا و دهست و دهموچاوی ته پر كرد و سهری بهرز كرده وه
و تۆزیک ئاوی پی دا. لیی پرسی چیه؟ به نوزهیهك، كه
باش نه ده بیسترا، باسی ئازاری خۆی كرد. دهستی برد بو
سینهی و وتی، "ئیره م ئازاری هیه. ئازاریك، كه گه وره تره
له نیشتمانكه م."

خاوه‌ندوکانه‌که‌ی ده‌ستی له‌ گوله‌کان نه‌دا و پ‌ویشت
بۆ لای ئەو حه‌کیمه‌ی مالیان چهند گه‌ره‌کێک له‌ودیه‌و
گول‌فرۆشییه‌که‌وه‌ بوو. ئازاره‌که‌ی پێ وت و ئەویش له
په‌چه‌ته‌یه‌کدا ده‌رمانه‌کانی بۆ نووسی. په‌چه‌ته‌که‌ی پێ دا و
ئاره‌قه‌که‌ی وشک بوویه‌وه. په‌نگه‌ زه‌رده‌که‌ له‌ شوینی خۆی
مایه‌وه و وای زانی خۆراکی نه‌خواردوو په‌نگه‌ی زه‌رد
بووه. خواردمه‌نیی بۆ ئاماده‌ کرد و که‌ ده‌ستی کرد به
خواردن، چی‌ خواردبوو، هه‌مووی هه‌له‌ینایه‌وه.

خاوه‌ندوکانه‌که‌ ده‌رکی به‌ نه‌خۆشییه‌کی خراپ کرد.
چهند جارێک لێی پرسی له‌م ده‌وروبه‌ره‌ شتی خراپت
نه‌خواردوو، ئەویش به‌ په‌نگه‌کی زه‌رد و بیه‌زییه‌وه‌ ملی بۆ
پاوه‌شاند، که‌ هه‌چی نه‌خواردوو. له‌ شوینه‌که‌ی خۆی پالی
خست و به‌نیاز بوو بچیت به‌شوین حه‌کیمه‌که‌دا، کۆمه‌لێک
ده‌ستنووسی بینی. سه‌یرێکی ده‌ستنووسه‌کانی کرد به‌ پیتی
عه‌ره‌بی نووسرا‌بوون، سه‌ری سوور ما. تا ئەو ساته‌ی
ده‌ستنووسه‌کانی نه‌بینی، نه‌یزانی ئەوه‌ی لای ئەو کار ده‌کات،
یه‌کێکه‌ له‌ شاعیره‌ باشه‌کانی میرنشینیک.

ده‌ستنووسه‌کانی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو. به‌ده‌سته‌که‌ی تری
سه‌ری به‌رز کرده‌وه‌ و پیشانی دان و پێی وت، "ئهمانه‌ هیی
خۆتن؟" به‌لام ئەو هه‌نده‌ لاواز بووبوو، نه‌ک سه‌ری، ته‌نانه‌ت
نه‌یده‌توانی لێویشی بجوولینیت. هه‌یزی دایه‌ به‌ر خۆی دوو
جار له‌سه‌ر یه‌ک چاوه‌کانی کرده‌وه‌ و دای خست، تا پێی
بلی به‌لی هیی منن.

خاوه‌نی دوکانه‌که‌ به‌ده‌م قسه‌کردنه‌وه‌ هۆده‌که‌ی جی
هه‌شت. سه‌رکۆنه‌ی خۆی ده‌کرد که‌سیکی خۆنده‌وار له‌

بندهستیدا بووه و پیی نه زانیوه و گومانی لی کرد دهستی
بو سندوقی پاره که بردبیت، هینده به توندی سه رکونهی
خوی کرد، به دهنگی بهرز دهیگوت، ”له خوّم نابورم، نا، له
خوّم نابورم. چون دهبیت من گومانی وا بکه م.“ به پرتاو له
دوکانه که چووه دهره وهی و به ره و مالی چه کیمه که ههنگای
خیرای دهنّا.

(که مهرگ نزیک بوویه وه، ژیان فریا ناکه ویت خوی کو
بکاته وه.)

له تاقى هۆدهكه وه پووناكى هاتبوويه ژوور.

رهنگى له بريى ئه وهى رهش هه لگه ريت، سڤى سڤى هه لگه رابوو. به جوړيک رهنگى سڤى هه لگه رابوو، له گه ل ئه و كه مه پووناكييهى له تاقى بنميچه كه وه ده هاته ژور، ژوره كهى پووناك كرد بوويه وه. كه هه كيمه كه هاته ژوره وه و بينى، له شوينى خوى چاوى زهق كرده وه و به خاوهنى دوكانى گولفرۆشه كهى وت، "ئمه چييه؟ ئمه تۆپه له به فره يان مروّف." خاوهنى دوكانى گولفرۆشه كه بينى به و خيراييه رهنگى سڤى سڤى هه لگه راوه و سپيتييه كهى ئاوى چاو ده بات و ژووره كهى پووناك كردو وه ته وه، ترسيك دلى داخوړپاند.

دهماره كانى له ژير پيسته كه يه وه ديار بوون خوئينيان پيدا ده روات. توو كه سپييه كان له سپيتي پيستيډا ون بوو بوون. هه كيمه كه نه يده ويړا ده ستى لى بدا، ده ترسا هه لوه ريت. هه تا دل هه زى ده كرد جوان بوو. له په يكه ريكي به فرينى ده ستى خودا ده چوو.

هه رچونیک بیت، هه کیمه که په نجه یه کی دا له پیستی. پیستی هه لنه وه ری، بهس شل و نهرم و گهرم بوو. یه واشیک هه ناسه ی دها. به دوو په نجه لیوی کرده وه، ناوده میشی سپی بوبوو، زمانی نه مابوو. سه ره تا هه کیمه که وای زانی چاوی ریشکه و پیشکه ده کات، که ورد بووه وه، هه ر به راستی زمان له دهمیدا نه مابوو. خاوه نی دوکانی گولفرۆشه که ی بانگ کرد، "وه ره کابرا سه یر بکه، ئەم مروقه هه ر زمانی نییه." پیکه وه سه یری دهمیان کرد و به هه په سانه وه له یه کترینان دهر وانی. سویندی خوارد پیش ئەوه ی بیت به شوین تۆدا، زمانی به چاوی خوی بینوه، خیر بوو ئەم مروقه به چند چرکه یه ک شته کانی گوران، خوا بکات توزیکی تر نه بیته گولیکی سپی. یان فریشته یه کی ئاسمانی و له ژووره که بدا له شه قه ی بال. هه کیمه که نائومید بوو، ده ی زانی ته و او بووه. جوانییه که شی وای لی کرد بوو دلی نه ده هات جیی بهیلت. ته نها بۆ دلدانه وه ی خاوه نی دوکانی گولفرۆشه که ره چه ته یه کی نووسی و پیی وت، "من دهرۆم، ئەمه ی بده ری. گهر شتیکی نوی پرووی دا، بانگم بکه."

هه کیمه که رویشت و ئەویش مادده کانی ناو ره چه ته که ی دروست ده کرد، کتوپر پرووناکیی ژوره که زیاتر بوو، له ناو پرووناکییه که دا نالیی بالدار به سپیتی هه لسا یه سه ر پی. دوو بالی گهره ی پیوه بوو. به زهرده خنه وه سه یری خاوه نی دوکانی گولفرۆشه که ی ده کرد و دهرگا که ی کرده وه و له دهرگا که وه چوو یه دهر و له به رده م گوله کاندا دای له شه قه ی بال و تیکه ل به پرووناکیی تیشکی هه تا وه که بوو. کابرای خاوه ن دوکان له شوینی خوی وشک بوو بوو.

که پرووناکييه که نيشته وه، سهيري جيگه کهی کرد،
لاشه يه کی وشکه وه بوو، تهرميکی وشکه وه بوو له سهر
جيگا که جي مابوو. نه يده زانی خهون ده بينيت يان راستيه.
ئه وه رۆحه کهی بوو دای له شه قه ی بال. به خه مباری
دهستی له ره چه ته که هه لگرت و يه واشيک ليفه جاجمه
به ده ستدروس تکر او ه کهی خوئی دا به سهر تهرمه که دا و
دهرگا کهی له شويني خوئی داخست و رۆيشت بو مزگه وت.
که سی نه بينبوو دوستی بيت و بيناسيت. له مزگه وت که
داوای يارمه تیی کرد بين ئه و تهرمه بشون و له سهر
گورستانه کهی سهر که نار ه که بينيژن، بو ئه وهی وهک هه موو
مردو وه کانی تر ئيواران سهيري دهريا بکات.

(۹۹)

تەرمىكى تەنيا.

دوو فەقى و دوو خىرخواز ھاتن لەگەلى.
دارەمەيتىكىيان پى بوو. تەرمەكەيان خستە ناو دارەمەيتەكە
و خستيانە سەر شانيان و بەناو گولى ناو دوكانەكەدا
ھىنايانە دەرەوہ.
ئەو رۆژە كەس نەبوو كەرەكەى ببات بۇ سەر تەپۆلكەكان،
لە پشتەوہ بەسترا بوويەوہ و دەنگى ليۋە نەدەھات.
تەرمەكەيان برد بۇ مزگەوتەكە و مردوشۆرىك ھات
بەجوانى شوشتيان. تەرمىكى لاوازي بيگۆشت. تووكى سىپى
و سەرسىنەى كەمىك شىن بوو بوويەوہ. تەرمشۆرەكە ورد
بوويەوہ لەسەر سىنەى، تا بزانتىت شوينى لىدانە يان شوينى
كەوتن، چەندىك لىي ورد دەبوويەوہ، بۆى پروون نەدەبوويەوہ
شىنبوونەوہكەى سىنەى ھىي چىيە. نەيدەزانى ئەوہ شوينى
برينى نىشتمانە.

دواى شوشتن و كفنكردى، بەرەو گۆرستانەكە برديان.
خاوەنى گولفرۆشپىيەكە گۆرپىكى ئامادەى بۇ كرى و خستيانە

ناو گۆره كه وه.

دواى رۆيشتنى خه لكه كه، گه رايه وه بو دوكانه كهى و
چووه هۆده كهى پشته وه، كه ره كهى بهر دا و كه ره كه يه كسه ر
به ره و گۆرستانه كان دايه غار.

ئهو ده ستنووسانه شى لى جى مابوون، هيچ له
زمانه كه يان تينه ده گه يشت.

ئهو پياوهى باله كانى گه وره تر بوون له قاچه كانى، ئهو
پياوهى زمانى ميرنشينى گۆرى، خوى كاتى مردنى زمانى
ون بوو. ئهو پياوهى هه تا سه فه رى نه كرد و نيشتمانى جى
نه هيشت، كهس نه يزانى چى كردوو و چى جى هيشوو.
له غه ريبيدا له پشت دوكانى گولفرۆشه وه، له هۆده يه كدا كه
ته نها تا قىكى هه بوو بو هاتنه ژوره وهى رووناكى، مرد.

كابراى گولفرۆش رووى نه بوو لاي كهس باسى بكات،
به چاوى خوى بينويه تى شاگرده گولفرۆشه كهى بالى پهيدا
كردوو و زمان له ده ميا نه ماوه و له بهردهم دوكانه كه دا
شه قهى بالى هاتوو و په رىك له باله كانى لى بووه ته وه و
كه وتوو به سه ر گوله سووره كاندا و ئىستا ئهو په رى له نيوان
ده ستنووسه كان داناوه، هى خاوه نى ئهو ده ستنووسانه يه.
ده ترسا ئهم چى روكه باس بكات و خه لك بيه نه بهر گالته و
به درۆزن و خه له فاو باسى بكن. بهس بهو چاوانه ي خوى
هه موو ئهو شتانه ي بينبوو. په ره جى ماوه كهش په رىكى سپى
گه وره بوو. له سه ر گوله سووره كان پال كه وتبوو.

ده ستنووسه كانى پيشانى دووسى كرىارى گول دا.
يه كى كان كه مىك له پيه كانى ده ناسين و فارسى زمانىك بوو،
ده يتوانى بيخوينته وه، بهس نه يده زانى ماناى چيه. خاوه نى

دوكانى گولفرۆشهكه لىي پىرسى بو ناوهكهى بگه پى. ئەو وىش
گه پى، ناوهكهى دۆزىيه وه و وتى ئەم شاعيره ناوى، "نالىي
بالداره."

(۱۰۰)

گوله سوورهکان شهونمیان لهسهر نیشتبوو.

دوو سندوق گولی سووری نایه سهر یهک و بهرهو
گورستانهکه رویشت.

لهسهر گورهکهی دهستی کرد به گولناشتن. گولهکان
لهو جوړه گولانه بوون، که کهس بو سهر گورستان
بهکاری نهدههینان، گولی گرانبههای بهردهم پهنجهرهی مالی
خانهدانهکان بوون. له ههرچوار دهوری گورهکهی و سهر
سنگی پر کرد له گول.

گولهکان وردهورده گهشانهوه و ریشکهکانی خویان ئالاند
له دست و پهنجهی تهرمهکهی ژیرهوه. ئهوانهی سهرسنگی
خویان ئالاند له ئازارهکانی و ئازاری سهرسنگی هینده بههیز
بوو، دوی دوو پوژ گولهکانی سهرسنگی وشک هلههاتن.

بو ههفتهی دابی گولفرۆشهکه به خوی پهقرهجیک ئاوهوه
هات تا ئوی گولهکان بدات. که نزیک کهوتهوه چیی بینی؟
سهرتاپای گورستانهکه بووبوو بهو گوله سوورانه. تهنانهت
هینده بهچری نیشتبوونه سهر یهک، نهیتوانی گورهکهی

بدوزیتته وه. خویشی بویه ئه و گولانهی له سهه ناشتبوون، تا خزم و كهس و كاری پهیدا ببن و به و گولانه دا گوره كه یان پیشان بدات و دهستنووس و په‌ری باله‌كه‌ی، كه به‌ئمانهت لای خو‌ی هه‌لی گرتبوون، بیاندا ته وه.

به‌لام گورستانه كه به جوریک ته‌نرابوو له گولی سوور، تازه كهس گوری ئازیزه‌كه‌ی خو‌ی نه‌ده‌ناسییه وه. ئیدی بیئومید بوو، ویستی بگه‌ریتته وه، بینیی كه ره‌كه‌ی به‌نه‌رمی به‌ره و گوریک ده‌چیت و له‌سهه گوریک راوه‌ستا. به كه ره‌كه‌دا زانیی ئه وه گوره‌كه‌ی نالیی بالداره، چونكه هیچ كهس وهك ئه و كه ره خزمه‌تی ئه‌وی نه‌كرد و هاوسه‌فه‌ری نه‌بوو.

گولفرۆشه‌كه به بینینی ئه‌م په‌رجووانه له‌م پیاوه‌دا، خه‌ریك بوو میشکی تیک بچیت.

كه هاته‌وه بو دوكان بو ئه‌وه‌ی چیت‌ری لی نه‌كاته‌وه و وهك ئه‌وانی تر له‌بیری بكات، ده‌ستنووسه‌كاني بردن له یه‌كێك له مزگه‌وته‌كان له‌سهه تا قێك دای نان و رۆیشت.

دوای ئه‌و كی ده‌ستنووسه‌كاني بردوووه؟ نازانم. پاشان كی هه‌والی داوه‌ته‌وه به میرنشینه‌كه كه نالیی بالدار فریوه؟ كهس نازانیت به‌ره و كو‌ی فریوه؟ ئه‌وه‌ش نازانم. سالمی په‌نجه‌شین له هه‌والی فرینه‌كه‌ی ئه‌ودا چیی كرد و چیی نه‌كرد؟ ئه‌وه‌ش نازانم.

به‌س ئه‌زانم ئه‌و پیاوه‌ی هه‌میشه له فریندا بوو، له نیشتمانه‌كه‌ی خویدا شوینی نه‌بووه‌وه و له غه‌ریبیدا مرد.

هه‌رچه‌نده خو‌ی ده‌یگوت،

(شه‌رت بی نه‌چم، تا ئه‌م خواره بی تو...)

به‌س ئه‌م جاره به‌ته‌نیا چوو.

4.3.2018

ENDEŞE

۵۰۰۰ دینار